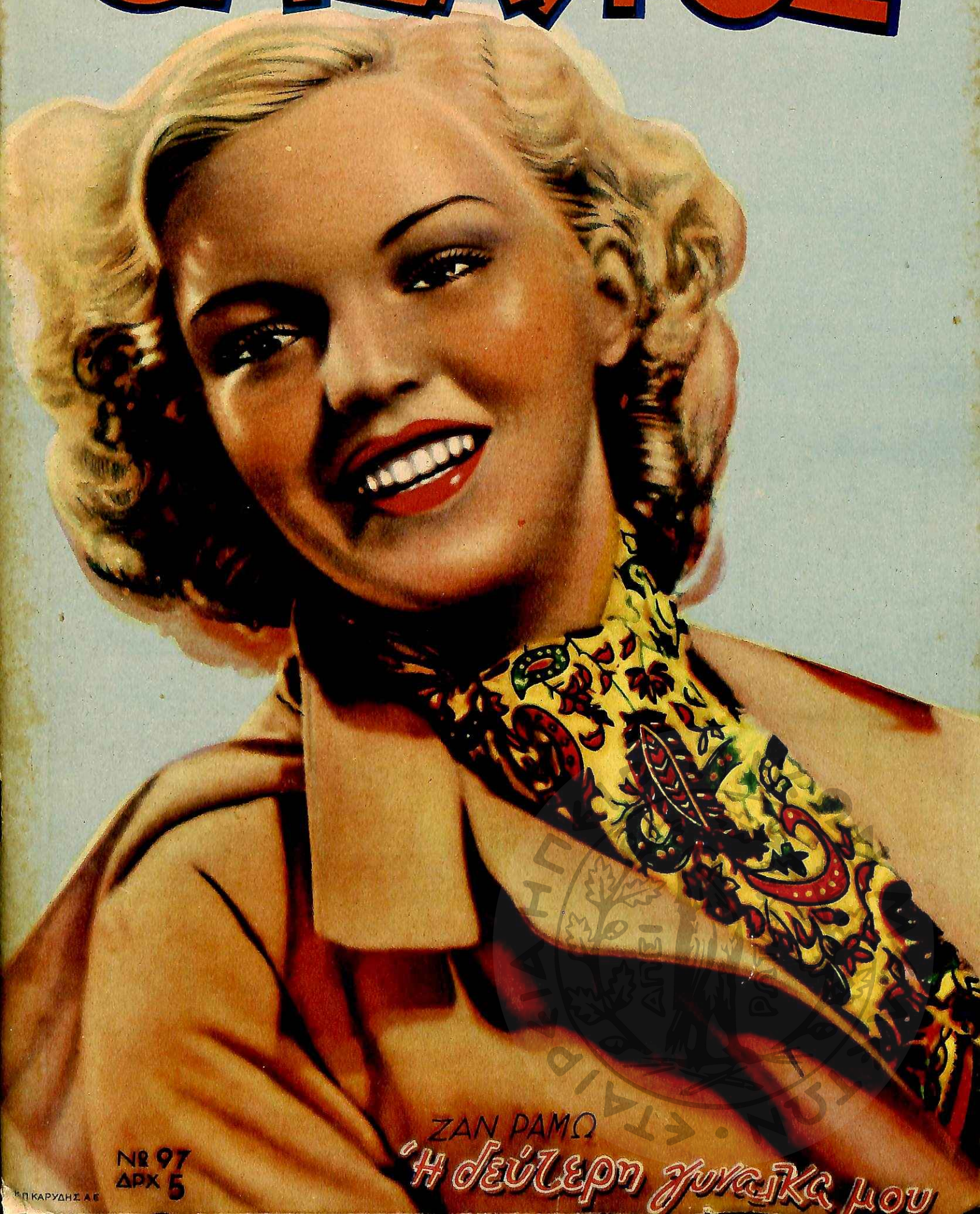

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

NR 97
ΔΡΧ 5

ΕΠ. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

ZAN PAMΩ
Ἡ δεύτερη γυναίκα μου

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Από τη σειρά «ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ» του

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑ

Πρώτη βραδυά. Στόν μικρό κήπο, που είνε στη μέση τής πλατείας, γλυστρουύν με βελουδένια δήματα οι σκιές. Σουρουπώνει. Η βραδυή μελαγχολία έγγίζει όλα γύρω με τὰ χλωμά της δάχτυλα. Στο πρόσωπο ενός μικρού, μαρμάρινου έρωτα σβύνει άπαλά τὸ χαμόγελο τής παιδικής εὐτυχίας.

Δίπλα στο δγαλμα περιμένει μιὰ νέα, Στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς κάθε μακρινή, περαστική σιλουέττα διαβάτου. Τὴν παρακολοθεῖ γιὰ λίγο, καθώς ἀπομακρύνεται. Ἐπειτα κυττάζει τὸ ρολόι τής καὶ τὴν πινάει ἀνυπομονησία. Κάνει μερικὲς μικρές, νευρικές βόλτες πέρα - δώδε καὶ πάλι στέκεται.

Κάποιον περιμένει. Κάποιον, που ἀργεῖ νάρθῃ. Καὶ ἡ ἐκφρασίς τής φορτῶνεται θλίψη. Ἡ ὥρα είνε ὅκτω παρὰ τέταρτο.

—Καὶ εἶχα μὴ σὶς ἐπτάμιση, σκέπτεται ἡ νέα.

Ἡ μορφὴ τής σκοτεινιάζει ὀλοένα περισσότερο...

Ἀπέναντι, στὴν ἄλλη γωνία τοῦ μικροῦ κήπου, ἦλθε κι' ἐστάθηκε ἕνας νέος. Ἐρριζέ σὶς τὴν νέα μιὰ γρήγορη, φευγαλέα ματιά. Κι' ἔπειτα ἐθάβηκε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸν ἀντικρινὸ δρόμο. Στὸ βάθος τοῦ περιμένει νὰ ξεχωρίσῃ, σὲ μιὰ στιγμή τρελλῆς χαρᾶς, μιὰ γυναικὴ, γυναικεία σιλουέττα.

Θάρχονταν, θὰ τοῦ ἔλεγε μὲ τὴ θερμὴ τής φωνῇ ἐκαστοπέρα καὶ καθὼς θὰ τὸν ἐκύτταζε, μέσα στὸ σούρουπο, τὰ μάτια τής θὰ ἐλαμπαν. Τότε κι' αὐτὸς θὰ τὴν ἔπιανε τρυφερά ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ θὰ ἐφύγαν μαζί...

Τὸ γλυκὸ ὄνειρο τοῦ φλογίζει τὰ μάγουλα...

Ὁκτὼ ἡ ὥρα. Ἡ νέα, δίπλα στὸ δγαλμα τοῦ μικροῦ έρωτα, περιμένει ἀκόμη. Κι' ὁ νέος τὸ ἴδιο.

Ἐκεῖνη ἔχει θάλει τὴν τσάντα τής σὶς τὴν μασχάλη. Ἐχει τυλιχθῇ, θαρρεῖ, στὴν ἀπελπισία τής καὶ είνε ἔτοιμη νὰ πάρῃ τὸν ἐλιδερὸ δρόμο τής ἐπιστροφῆς.

Δὲν ἦλθε ἀπόψε ὁ ἀγαπημένος τής. Ἡ καρδιά τής κατεβάζει ἀργὰ - ἀργὰ μεσίτσια τὴν φλόγινη σημαία τής ἐρωτικῆς προσμονῆς. Πάει, τελειώσε : Δὲν θάρθῃ ἀπόψε...

Ἀντίκρι, ὁ νέος ἔχει ἀλλάξει θέσι. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὲς βόλτες, ἐπὶ γῆς κι' ἐστηρίχθηκε στὸν κορμὸ μιᾶς ἀκακίας. Τὰ φάτα στοὺς δρόμους καὶ σὶς πλατείες ἔχουν ἀνάψει. Ὁ διπλανὸς ηλεκτρικὸς γλόμπος σαβανώνει, θαρρεῖ, μὲ τὴν ἀνταύγεια ὀχρὰ φωτὸς τοῦ πρόσωπὸ τοῦ, ὅπου ἡ λάμψις τής ἐλπίδος ἔχει σβύσει.

Ὁκτὼ ἡ ὥρα.

—Γιὰ ν' ἀργήσῃ τόσο δὲν θάρθῃ, σκέπτεται ὁ νέος.

Κουράζει ἀκόμα λίγο τὰ μάτια τοῦ κυττάζοντας στὸ βάθος τοῦ ἀντικρινοῦ δρόμου, ὅπου κυματίζουν πλατείες φωτοσκιάσεις, μήπως ἴδῃ, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή, νὰ προβάλλῃ διαστικὴ ἡ ἀγαπημένη τοῦ. Κι' ἔπειτα τὸ παίρνει ἀπόφασι : Δὲν θάρθῃ...

Δεύτερη βραδυά. Ὁ μικρὸς, μαρμάρινος έρωτας είνε πὶδ μελαγχολικὸς ἀπόψε. Ἦσως γιὰτὶ είνε περισσότερη καὶ ἡ θλίψις τής νέας, που περιμένει δίπλα τοῦ, ὅπως καὶ χθές.

Ἦλθε τὴν ἴδια ὥρα. Καὶ τὰ μάτια τής ἦσαν πὶδ σδυμένα, σὰν νὰ εἶχαν ξεπλυθῇ ἀπὸ πολλὰ δάκρυα...

Κυττάζει τὸ ρολόι τής. Καὶ ἀργοκινεῖ τὸ κεφάλι.

—Ἐπρεπε νὰ εἶχε ἔλθῃ, σκέπτεται.

Ἀρχίζει πάλι τὴς μικρὲς βόλτες, μὰ πὶδ ἀργὲς ἀπόψε, πὶς πένθιμες. Κι' ἔπειτα στέκεται ἀκίνητη, σὰν δγαλμα τής λήπης.

Ἡ ψυχὴ τής δέεται γονατιστὴ στὸν μικρὸ θεὸ τής ἀγάπης, νὰ τής φέρῃ τὸν ἀγαπημένο τής. Μὰ οἱ δεήσεις τής πέφτουν

στὸ κενόν. Ὁ μαρμάρινος έρωτας στέκεται σιωπηλὸς δίπλα τής. Καὶ ἡ ὥρα περνά.

Νά, κι' ὁ νέος ἀπέναντι. Ἦλθε κι' αὐτός. Ἐκύτταζε τὴ νέα μὲ μιὰ ματιά πὶδ παρατεταμένη κι' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο ἀχνοφάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ.

—Ξαναῆρες κι' ἐσύ, κακομοῖρα : εἶπε μέσα τοῦ.

Ἐπειτα ἐπῆρε τὴ χθεσινὴ του θέσι. Ἐστάθηκε κυττάζοντας πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἀντικρινοῦ δρόμου, ὅπου ἀνεῖξαν μερικά κουρέλια ἐλπίδων τοῦ.

Μπορεῖ νάρθῃ ἀπόψε, σκέπτεται. Μπορεῖ νὰ φανῇ στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Καὶ θὰ είνε, σὰν νὰ φέρῃ μαζί τής, μέσα στὸ σούρουπο, τὸ φῶς ἀνοιξιτικῆς αὐγῆς...

Μὰ ἡ ὥρα ἀργοπερνά, σὰν νὰ ἔχῃ σίδερα καταδίκου στὰ πόδια τής, καὶ ἡ ἀγαπημένη τοῦ δὲν φαίνεται. Καὶ τὸ μικρὸ κύμα τής ἀπελπισίας ἀνεβαίνει στὸ στήθος τοῦ, στὸ λαμπρὸ τοῦ, στὰ χεῖλη τοῦ. Δὲν θάρθῃ οὔτε ἀπόψε. Καὶ ἴσως νὰ μὴν ξεανάρθῃ ποτέ!

Ἡ νέα, ἀπέναντι, ἀποχαριετὰ τὸν μικρὸν έρωτα. Τὸ πῆρε ἀπόφασι : Φεύγει καὶ δὲν θὰ ξανάρθῃ. Τώρα θὰ ἦθελε νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸν νέο, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν δικὴ του ἀτυχ, ἐρωτικὴ ἀνάμνησι.

Καθὼς περνά ἀπὸ μπροστὰ τοῦ, τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια σὰν νὰ θέλῃ νὰ τοῦ πῇ :

—Ἐλα τώρα! Φύγε κι' ἐσύ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν δεχάσῃς. Τὸ ξέρω, είνε δύσκολο, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλιῶς. Πρέπει νὰ προσπάθῃσῃς νὰ ξεχάσωμε...

Ὁ νέος, σὰν νὰ ἐμάνεψε τὴς συμπτωτικές συμβουλές τής νέας, ξεκινᾷ κι' αὐτὸς νὰ φύγῃ...

Βαδίζουν πλάι - πλάι :

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω λίγο, δεσποινίς;

Γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει. Ἐνα ἀντιφέγγισμα χαρᾶς καὶ πόνου μαζί γλυκαίνει τὴς μορφές τῶν δύο νέων. Προχωροῦν. Δὲν μιλά κανεὶς. Ἀκούονται μόνον τὰ ῥημάτῃ τους σὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου. Μετὰ ἀπὸ λίγο, ὁ νέος λέει :

—Δὲν ξέρω πὼς τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, δὲν θὰ μπορούσαμε οἱ δύο μας νὰ γνωριστοῦμε.

Ἐκεῖνη δὲν ἀπαντᾷ. Ἀλλὰ στὰ μάγουλά τής γράφεται ἕνα ῥόδινο, τρυφερὸ «ναί».

—Δὲν σᾶς ρωτᾷ ποῖον περιμένετε τρεῖς βραδυές κατὰ σειρά, ξαναλέει ὁ νέος.

—Οὔτε ἐγὼ σᾶς ρωτᾷ, ἀπαντᾷ ἡ νέα. Χαμογελοῦν καὶ οἱ δύο. Καὶ ὁ νέος προσθέτει :

—Ναί, ἔτσι πρέπει. Πρώτη μας δουλειὰ είνε νὰ ξεχάσωμε. Μονάχα ἐπάνω σὶς τὴν λησμονία μπορούμε νὰ ξησῶμε κατὶ καινούργιο...

Ἐχουν σταθῇ σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου. Τὸ φῶς, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ διπλανοῦ ηλεκτρικοῦ στύλου, βρέχει ὀχρὰ γλυκύτητα στὸ πρόσωπο τής κοπέλλας. Ὁ νέος προσέχει τὰ ὀραία χαρακτηριστικά τής.

—Πὼς σᾶς λένε; τὴν ρωτᾷ.

—Ρίτα. Κι' ἐσᾶς;

—Πέτρο.

Ἐλαφρὸ, ἀπότομο, ξάφνιασμα διατοχεῖ (Τὸ τέλος σὶς σελίδα 15)

«ΛΑΜΒΛΙΑΣΙΣ»

Παυλὴ Σουσοῦ!

Ἐπ' ἐρωτο, λοιπόν, ἡ βασκανὸς μοῖρα νὰ σ' ἐκδικηθῇ τόσο σκληρά! Ἀσθενεῖαι ἐξήγησες ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν. Ἀσθενεῖαι ὁμῶς ἀξιοπρεπῇ. Ἀριστοκρατικῇ. Ἀσθενεῖαι ἀπολυτελεῖας. Τοῦ καλοῦ κόσμου. Νὰ ἐπαλῶσῃς δύο - τρεῖς μέρες στὸ κρεβάτι, νὰ δεχέσαι τὴς ἐπισκέψεις σου, τοὺς φίλους σου, τὸν καλὸ σου κόσμον. Μιὰ γριππίτσα. Ἐνα κρυολογηματάκι. Τίποτε δεκαδικά. Ἐστω καὶ λίγο πυρετό. Λιγάκι δόξα.

Ἦθελες νὰ δεχέσαι τὴς ἐκδηλώσεις τής συμπραθείας τοῦ κύκλου σου. Νὰ σφυγμομετρήσῃς τὰ αἰσθημάτῃ σου. Νάχῃς τὰ μάτια σου, τάχα ἡμικλείστα, καὶ νὰ λὲς μὲ κουρασμένο ὕφος :

—Μερσί. Μερσί.

—Εἶστε καλῶτερ, μαντάμ;

—Δὲν ξέρω. Αἰσθάνομαι ἡμικρανία καὶ πυρετό. Ἀχ!...

—Υπομονή, μαντάμ.

—Ἀχ δὲν μπορᾷ σερί. Ἰνσουρτάμπ! Πὼς λακταρὰ τὴν κοῦρσα μου, νὰ ἡμπούσα νὰ καθῶσθαι στὸ βολάν νὰ κάνω μιὰ βόλτα σὶς τὴν Κηρίσι! Δυστυχῶς ὁμῶς ἔχω λαμβλίαςιν!

Ἐφαγώθηκε μ' αὐτὴ τὴν λαμβλίαςιν ἡ λαίδη Σουσοῦ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα που ἀκούσε πὼς κάποια κυρία πολὺ σὶς εἶχε τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ προσήχετο στὸν Ὑψιστον νὰ τής τὴν στείλῃ. Λαμβλίαςιν!

Τρεῖς σὶς. Ἐλεγε τὴν λέξιν κι' ἐγέμιζε τὸ στόμα τής. Λαμβλίαςιν! Μὰ ἦταν τρέλλα!

Ὑπάρχουν ἀρρώστειες καὶ ἀρρώστειες. Ἄλλες ἀνήκουν στὸν λαουζίκιο. Ἄλλες δὲ μὲς εἶναι ἀποκλειστικὸς τῶν σμάρτ. Μπορεῖ ποτέ, ἐξαφνὰ, μιὰ κυρία καθὼς πρέπει νὰ προσβληθῇ ἀπὸ σκορδοῦτον ; Ὁ ἀποτιμῶσε νὰ ἔχῃ τὴν ὑγιαν ναζιώτισσας δούλας, ἡ Σουσοῦ, παρὰ ν' ἀρπάξῃ αὐτὴ τὴν ἀναξιοπρεπὴ καὶ χυδαῖαν ἀρρώστεια τῶν ναυτῶν.

Οὔτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ Σουσοῦ, ἐχαιρέτησε μὲ ἐνθουσιασμόν τὴν πρῶτὴ ἀδελφείαν που τής παρουσιάσθη ἐξαφνὰ. Ἐπρεσε, λοιπόν, στὸ ἡγεμονικὸ κρεβάτι μὲ διαθέσεις νὰ χαιδεύτῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο. Ἐστειλε καὶ ἀγόρασε ἀφθονὰ ἄνθη καὶ τὰ ἐτοποθέτησε ὀλόγυρα ἀπ' τὸ κρεβάτι τής. Ἐπῆρε καὶ διάφορες λιχουδιές ἀπὸ τοῦ Ζώναρ' καὶ εἰδοποίησε τοὺς γνωστοὺς τής ὅτι ἀσθενεῖ.

Οἱ ἐπισκέψεις, λοιπόν, δὲν ἐλειψαν.

—Περσαστικά, μαντάμ.

—Μερσί.
—Πὼς αἰσθάνεσθαι.
—Ἀχ!
—Υποφέρετε πολὺ;
—Κομφί - κομφί.
—Σᾶς ἐνοχλοῦμε κι' ὅλας.
—Ἀ, μπὰ. Δὲν πειράζει. Εἶχα πολλὰς ἐπισκέψεις σήμερις τὸ ἀπόγευμα. Τοὺς καὶ ἀγαποῦν. Μὲ λατρεῖουν. Γιὰ ριζέ μιὰ ματιά πὲρὶ νὰ δῇτε τὰ ἄνθη που μοῦ ἐστεῖλαν. Καὶ εἶνε ὅλα ἀκριβὰ, θὰ καταξωδεύτῃαν οἱ ἄνθρωποι. Πρὸ ὀλίγου μόλις ἐφύγαν δύο πρεσβεῦται.

—Μὰ τί ἔχετε, κ. Σουσοῦ;

—Λαμβλίαςιν.

—Τί πράμα;

—Λαμβλίαςιν.

—Τὶ ἀρρώστεια εἶνε αὕτη;

—Τῆς ἀριστοκρατίας.

—Μπὰ;

—Ἀστεῖο πράμα! Ἀφοῦ μοῦ τὸ εἶπαν ὅλοι οἱ καθηγητὰ, που ἔκαναν μιὰ ὥρα συμβούλιο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου!

Ἐὰς ἐδῶ τὰ πράγματα ἐπῆγαναι καλά. Ἡ δέσποινα τής ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰακείμ ἀπελῶσθη τὴν ἀρρώστειά τής δὲ σὸν τίποτε ἄλλο. Καὶ ἦταν —εἶνε ἀληθεῖα— συμπαθέστατη στὸ κρεβάτι, μὲ τὴς νυχελεῖς κινήσεις, μὲ τὸ ταλαιπωρημένο ὄφθαλμο, μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα καὶ τὰ ἡμικλείστα βλέφαρα που ἐβάρυνε ὁ πυρετός.

Ἀλλὰ πὶδ ἀργότερα τὰ πράγματα δὲν ἐπῆγαναι καθόλου καλά. Ἡ κατάστασις τής ἐχειροτέρεται καὶ ἐδέησε νὰ κληθῇ ἐσπευσμένως καθηγητὴς γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ.

Ὁ γιὰτρός ἦλθε ἀκριβῶς τὴν τρίτην ἡμέρα τής ἀσθενείας τής Σουσοῦς καὶ τὴν ὑπέβαλε σὲ λεπτομερὴ ἐξέτασιν.

—Γιατρέ μου πὼς εἰμαι;

—Μιμ.

—Περικαλῶ;

—Μιμ.

—Γιατὶ δὲν μιλεῖτε;

—Κυρία μου, δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστα τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ προσέξετε πάρα πολὺ.

Εἶχε παρεῖ τὸ ψυχρὸν ὕφος τοῦ ἐπιστήμονος καὶ ἐκαθόταν ἐκεῖ πλάι στὸ κρεβάτι σχεδὸν ἀμίλητος. Ἡ Σουσοῦ τὸν ἐκυττούσε μὲ ἀγωνίαν.

—Εἶνε πολὺ σοβαρὰ, ντοκτέρ;

—Ἐ, ὄχι δηλαδὴ.

—Τότε, λοιπόν, διατὶ δὲν μοῦ ὀμιλεῖτε; Ὁ σᾶς πλερώνω, κυρίε, σᾶς περικαλῶ πολὺ νὰ μοῦ πῆτε ἀμέσως. Μόνον νὰ προσέξετε σὶς διαγνώσεις.

Ὁ κ. καθηγητὴς ἀφοῦ τὸν ἐπίεσε τόσο πολὺ ἡ Σουσοῦ, δέηλωσε :

—Ἐχετε κοιλιακὸ τύφο.

Ἡ Σουσοῦ, παρ' ὅλον που δὲν μπορούσε, ἐτινάχθηκε στὸ κρεβάτι τής καὶ ἐκυττάζε τὸν γιὰτρό μὲ ὕφος γυναικῆς που προσέβαλαν βαρύντατα :

—Κοιλιακὸ τύφο;

—Μάλιστα, μαντάμ.

—Ντροπὴ σας, ντοκτέρ!

—Γιατὶ;

—Φαίνεται πὼς εἰστε μαθημένος ἀπὸ τίποτε τσοκαρίες που ἔχετε πελάτισεσ καὶ που ἔχουν τέτοιες ἀρρώστειες! Ἀκούσ ἐκεῖ!

—Κυρία μου!

—Αὐτὸ που σᾶς λέω.

—Σᾶς ἐθίξα;

—Ἦλθιτε ! Σᾶς πλερώνω πεντακόσες δραχμὲς τὴν ἐπίσκεψιν γιὰ νὰ μοῦ λέτε πὼς ἔχω κοιλιακὸ τύφο σὰν ἄνθρωπον καμμιὰ πλύστρα ἢ ὑπηρετρία ; Νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ κόσμος καὶ γίνω ρεζίλι! Βλάξι!

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἐκύτταζε περισσότερο κατὰπληκτος παρὰ θυμωμένος. Μὲ τὴν σοφὴν του δὲ ἐπιστημονικὴν πείραν ἀπέδωκε τὰ βαρεῖα λόγια τής Σουσοῦς σὶς ἀρρώστειες τής, σὶς παρορυσμὸς τοῦ πυρετοῦ τής καὶ ἀνατῶν διανοῖα ὅπως ἦταν δὲν ἐδείχνε καμμιὰ διάθεσιν νὰ θιγῇ προσωπικῶς. Ἐπῆρε, λοιπόν, τὸ γλυκὺ ὄφθαλμο τής αὐτοθυσίας που ἐπιβάλλει στοὺς μύστας τής ἡ ἐπιστήμης τοῦ Ἱπποκράτους καὶ προσπάθησε νὰ καθυσχάσῃ τὴ Σουσοῦ :

—Ἀκούστε, μαντάμ.

—Γιατρέ, ὅσα!

—Παρακαλῶ.

—Μὲ ἐδρίξατε. Πάρτε τὰ λεπτὰ σας καὶ πηγαίνετε. Λούση, ἔλα δὲ. Πλήρως

τὸν γιὰτρό! Καὶ ἀκούστε, ντοκτέρ ! Νὰ πᾶτε νὰ κάνετε τὸν γιὰτρό στὸν Βούθου-λα καὶ ὄχι στὸ Κολωνάκι.

—Ἡρεμήστε, μαντάμ.

—Σαχλέ!

Ἡρεμήστε σᾶς εἶπα. Μήπως τὴς τελευταῖες ἡμέρες ἦπιατε πούθενά νερὸ μολυσμένο;

Ἡ Σουσοῦ ἀνάνη :

—Μολυσμένο καὶ βρώμικο νερὸ πίνεις ἐσὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου! Καὶ αὐτὰ νὰ μὴ τὰ λέτε σ' ἐμένα γιὰ νὰ με θίξετε!

Ἐγὼ πίνω νερὸ ἀπὸ σφραγισμένη μπουτίλια ! Ὅριστε μας ! Σιγὰ - σιγὰ θὰ μοῦ πῆτε πὼς ἔχω καὶ πηγάδι σὶς αὐλή μου!

—Δὲν εἶπα αὐτό.

—Ἀλλὰ τί εἶπατε;

—Μήπως σὲ κανένα κέντρον...

Εἰς τὰ κέντρα που συχνάζω ἐγὼ, κύριε γιὰτρέ, δὲν σεβρίζουν βρώμικα νερά. Μόνον ἐκεῖ που συχνάζετε ἐσὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου, ἀνόητε, πίνετε τὴς ἀδιέξ.

Ὅσο μιλοῦσε ἡ Σουσοῦ τόσο ἐκόρανε. Ἀνασκηκώθηκε ἐπάνω στοὺς ἀγκῶνες τής καὶ ἐσιλῆισε μὲ μεγαλύτερη ἐξαιψί :

Ἐγὼ πίνω νερὸ στὸ Κίγκ - Ζορζ καὶ στὸ Τζι - Μπί, ἡλθιόμουντρο! Ἀλλὰ τέτοιος γιὰτρός που εἰσθε τόσο καταλαβαίνετε. Ἐχω λαμβλίαςιν, κ. καθηγητὰ!

—Τί ἔχετε;

—Λαμβλίαςιν !

—Κοιλιακὸ τύφο ἔχετε, κυρία μου.

—Τὸν κακὸ σου καὶ τὸν ψυχρὸ σου τὸν καιρὸ, γελοῖο ! Λούση! Πετάξτε τὸν δὲν τὸν γιὰτρό ! Τὸν ἀναιδεστάτο! Ἀκούσ νὰ λὲθ σ' ἐμὴ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου πὼς ἔχει κοιλιακὸ τύφο! Τοῦλάχιστον νὰ ἔλεγε ἀμοιβάδες, που εἶνε τρε-ζ-άν-δόγκ!

Ἡ συναίσθησις τοῦ ἐπιστημονικοῦ καθήκοντος τοῦ γιὰτροῦ δὲν ἔφτανε πλέον γιὰ νὰ τὸν συγκρατῇ ἐκεῖ κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν ἰδιόρρυθμη πελάτισσιν. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀξιοπρεπεία τοῦ ἐπανεστῆτῃς καὶ —χωρὶς νὰ δεχθῇ, λόγω θυμοῦ, τὸ πεντακοσάρι— ἐγύρισε, εἰσέπραξε τὴν ἀμοιβὴν τοῦ καὶ ἐγύρισε σὶς ἀσθενή :

—Κυρία μου, σᾶς αἰῶνα, ἐλπίζω νὰ σᾶς περάσῃ ἡ κρίσις. Πάντως γιὰ δευτέρα φορά δὲν μπορῶ, φυσικὰ νὰ σᾶς ξαναεπισκεφθῶ. Μπορεῖτε νὰ φωνάξετε ἄλλον συνάδελφο. Χαίρετε.

—Στὸν ἀγύριστο!

—Πῶς;

—Σαχλέ!

Ἐφ' ὅτε ὁ γιὰτρός μαινόμενος. Καὶ ἔμεινε ἡ Σουσοῦ στὸ κρεβάτι σὲ κατὰστασι φρικτῇ. Ἡ σύγχυσις τής ἐστοίχισε τρομερά. Μετὰ τὴν μεγάλην ἐξαιψίαν τής ἦλθε μιὰ φοβερὴ ἐξάντλησις. Ὁ πυρετός τής ἀνέβηκε. Τὰ μάτια τής ἐκλείσαν. Ἐνα φοβερὸ θάρος ἐπῆζε τὸ στήθος τής. Ἐγύρισε τότε σὶς τὴν καμαρίστρα τής καὶ τής εἶπε :

—Λούση, δὲν αἰσθάνομαι καλά ! Πηγαινὲ νὰ φωνάξῃς τοὺς φίλους μου. Καὶ ἐὰν πεθάνω, προτὸ ἐλθῶν, νὰ τοὺς πῆς νὰ γράψουν σὶς ἐφημερίδες ὅτι ἀπέθαναν ἀπὸ λαμβλίαςιν!

Ἀναστένανε δαθεῖα καὶ ὕστερα ἐπρόσθεσε :

—Καὶ σὶς τὴν κηδεῖα μου νὰ μὴν ἔλθουν τίποτες τσοκαρίες! Νὰ γίνῃ σὶς Μηρόπολι. νὰ ἔλθῃ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ νὰ συνοδεύουν τὴν ἐκφορά μου μόνον ἀριστοκρατία...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

17ον

Σταμάτησε ο Λάμπρος μια στιγμή. Κάτιπαι σ'α να πνιγόταν, άνοιξε το στόμα του κάτι να ρωτήσει, μα φωνή δεν βγήκε από τα στεγνά του χείλη.

Εξύγισε ή μάνα του, και μ' ένα χαμόγελο, που φαινόταν απίθανο στη σκελετωμένη της μορφή, ψιθύρισε:

—Για την 'Αρετή θέλεις να ρωτήσεις; Έκανε μαζί της το θαύμα του ο Θεός, Σάθηκε, άπειρα υπέροχα. Την έκραψε ή θάγισ της σ' ένα υπόγειο... κι' εκείνη ή δύστυχη σκοτώθηκε, μα το κορίτσι σώθηκε. Μένουμε μαζί τώρα, στο ίδιο εκείνο υπόγειο.

Πάλι ένοιωσε μέσα του ο Λάμπρος εκείνη τη μαλακιά διάθεση που τούφερνε τα δάκρυα στα μάτια. Τάχα να ήταν χαρά; Ίσως... Τα κλάματα θα ήταν πιά γι' αυτόν χαρά, αφού ή συμφορά του ήταν τόση, που τούκαιγε τα δάκρυα.

—'Ας εινε καλά, συνέχισε ή μάνα. Σ' αυτήν χρωστάω κι' εγώ τη ζωή μου. Ποιος άλλος θα μ' έκυτταζε έμένα, μέσα σ' αυτή τη δυστυχία; Μά ή 'Αρετή με περιποιείται σ'α μάνα της, μένει νηστική για να μου οίκοномиση έμένα ένα ξεροκόμματο...

—Φτάνει! Φτάνει!, έφώναζε άσφανα ο Μπουκουβάλας με φωνή τόσο άγρια πούκανε το αίμα της δυστυχής γερόντισσας να παγώση... Καταραμένη, καταραμένη ή ώρα που γεννήθηκε!...

—Λάμπρο μου, Ικέτευσε ή μάνα! Καμάρι μου! Μη δλαστημάς την πιά εύτυχημένη στιγμή της δικής μου της ζωής... 'Η ζωή εινε ένα δώρο του Θεού... Για να ζής έσυ άκόμα μετά τόσες συμφορές, μετά τόσους κινδύνους, ποιος ξέρει για τί σε προορίζει άκόμα ή Θεία Πρόνοια; 'Η ζωή αυτή, που την καταρρίπτει τώρα, ίσως μία μέρα κάνει εύτυχισμένους άλλους ανθρώπους...

Την έσπληνωσε ο Λάμπρος με μάτια μεγαλωμένα. Κι' άσφανα, ή φυσιογνωμία του σ'α να φωτίστηκε. Ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο έπέρασε από τα στεγνά του χείλη.

Τόν έκυτταζε ή μάνα του σ'α μάτια, και κατάλαβε άμέσως πώς μία μεταβολή γινόταν μέσα του.

—Λάμπρο, ρώτησε άνήσυχη. Τι έχεις; Γιατί στέκεις έτσι παράξενος; Τι συλλογίστηκες;

—'Αργησε ν' άποκριθ ή παλληκάρη. Έπι τέλους, ή φωνή του άκούστηκε περιέργως ήρεμη και σταθερή:

—Σκέφτηκα τόν κορπά. Μάνα να διορ-

Μ' δλη τη δυστυχία της, ή ματιά της διατηρούσε κάποια νεανική λάμψη. Κι' ήταν σ'αν ένα χαμόγελο της ζωής ή ματιά αυτή, σ'αν μία υπόσχεσις της άγάπης. Πήρε ο Λάμπρος το λεπτό της χεράκι, κι' έκυτταζε το δαχτυλίδι συγκινημένος.

—'Ακόμα τάχως; ψιθύρισε.

—Θά τώχω σ' όλη μου τη ζωή άποκρίθηκε ή κοπέλλα σιγά.

—'Αργά, μ' εύλάβεια, της φίλησε το χεράκι της που έτρεμε και σπαρταρούσε σ'αν πουλί στη φούχτα του. 'Αν δεν ήταν τόσο πλέρια ή καταστροφή, κρατώντας το άδύνατο αυτό χεράκι θάνοιθε τώρα τη δύναμη να κατακτήση τόν κόσμο. Μά όλα ήταν τόσο άνεπανόρθωτα, τόσο άνεπανόρθωτα...

—'Αναστέναζε θαραία. Και καθώς έβλεπε πώς ή κοπέλλα στεκόταν κοντά του λαχταρώντας ένα φιλή στα χείλη, έδίστασε μία στιγμή. Μά όχι, τα χείλη του, που είχαν χαρίσει τόσα φλογερά φιλιά στην άπιστη Χάμκω, δεν ήταν άξια να έγγισουν το παρθενικό αυτό λουλούδι πιά.

—Τώρα, 'Αρετή, έχει γειά, είπε μαλακά. 'Οπως και νάρθουν τα πράγματα να ξέρης πώς ή θύμισή σου θάνε πάντα κοντά μου. Δέ σ'άθνηκα άξιος να σε κάνω εύτυχη μου. Κι' ένα άλλο άκόμα: 'Ο,τι και να συμβή, ποτέ πιά δεν πρέπει ή μάνα μου να φαντασθ ή πώς δε ζω...

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε ή μικρή τρομαγμένη.

—Δεν εινε καιρός τώρα να σου εξηγήσω. Μά θέλω να μου όρκιστής έσύ, πώς θα κάνης ό,τι μπορείς για να νομίζ ή μάνα μου πάντα πώς ζω κι' ειναι εύτυχισμένος.

—Λάμπρο, έφώναζε πνιχτά ή κοπέλλα, μιλάς σ'α να είσαι μελλονθάνος...

—'Ορκίζεσαι; ρώτησε θραχνά ο καπετάνιος.

—Φοβάμαι, άποκρίθηκε ή 'Αρετή. Τα βήματα της κυρά-Ευγενίας άκούστηκαν σурτά, κοντά:

—'Ορκίσου μου!, έπρόσταξε ο Μπουκουβάλας.

—'Ορκίζομαι, ψιθύρισε τρεμάμενη ή κοπέλλα.

—Είπα δυό λόγια με την 'Αρετή, είπε ο Λάμπρος στη μάνα του με σοβαρό χαμόγελο. Καί τώρα, θά πηγαίνω.

—Τό μάτι σου άστράφτει, όπως τότε που πηγαινες σ'όν πόλεμο, είπε ή γερόντισσα σπληώνοντάς τον με καμάρι και φόβο. Θάθελα να ξέρω...

—Μην είσαι περιέργη, τη μάλωσε ο νέος στοργικά. Οί γυναίκες δεν πρέπει να τα ξέρουν όλα. Θά μάθης σύντομα νέα από μένα.

—Δεν θ' άργήσης, έ, παιδί μου;—ρώτησε με ξαφνική άγωνία ή μάνα.

Δέν άποκρίθηκε ο γυιός της. Έσκυψε μοναχά και της έφίλησε το χέρι. Έπειτα, ρίχνοντας μία τελευταία ματιά στην 'Αρετή, που στεκόταν χλωμή, με μάτια πελώρια από κάποιον άνεξηγήτο τρόπο, έφυγε γρήγορα, άποφασιστικά.

«Ο ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΛΗΜ, ΧΑΙΡΕ!»

—Λοιπόν, θά μου κάνης τη χάρι νάρθς μαζί μου σ'όν Σελήμ; ρώτησε ο Μπουκουβάλας τόν κουμπάρο του τόν Μητρούλια, σ'όν Καστρί.

—Μετά χαράς, κουμπάρε μου, άποκρίθηκε ο Μητρούλιας. 'Αν και δεν ξέρω τί γυρεύεις σ'όν στόμα του Λύκου.

—Θά σου εξηγήσω άργότερα. Τώρα όμως, πάμε. Θέλω πρώτα να τού πής το γράμμα μου. Μά θα χρειάζομαι κι' άλλον έναν άνθρωπο έμπιστο μαζί μου, σ'όν Σάλωνα. Κάποιον, που θα μπορούσε να πιά έπειτα και στην 'Αράχωβα, με κάποιο μήνυμα στη μάνα μου.

—Δέν εινε δύσκολο, έκανε πρόθυμα ο κουμπάρος. Μάλιστα εινε εύκαιρία. Γιατί βρίσκεται εδω ο Τουρκαναγνώστης. Καί μούλεγε πώς θα πάη στην 'Αράχωβα. 'Η θελε να συνεννοηθ ή μαζί σου, γιατί έγινε κι' αυτός τώρα όπλαρχηγός.

—Εινε ο άνθρωπος που μου χρειάζεται, είπε ο Λάμπρος ένθουσιασμένος.

—Τότε να τόν φωνάξω και να ξεκινήσωμε για τα Σάλωνα.

—'Ηρθε ο Τουρκαναγνώστης κι' έσφιξε

με χαρά το χέρι του καπετάνιου.

—Πάμε, είπε ο Μπουκουβάλας άποφασιστικά και σοβαρά.

Σ'όν δρόμο, δέ μιλούσε... Έκ'υτταζε με μία σοβαρή μελαγχολία την όλανθισμένη φύση.

Ο ούσανός άστραφτε υπέρλαμπρος, σ'α να είχαν ανάμει χίλιοι ήλιοι μυστικοί, σ'α να γιόρταζε κάποιο πανηγύρι.

—Για ίδες όμορφιά, είπε μοναχά σ'ε μία στιγμή ο Μπουκουβάλας.

Κι' αυτές ήταν οι μόνες λέξεις που άβρωσε σ' όλο το δρόμο.

Όταν όμως έφθασαν έξω από τα Σάλωνα, είπε στην Μητρούλια:

—Εγώ θά σε περιμένω εδω. Πήγαине με θάρρος σ'όν Σελήμ, και δώσε του το γράμμα μου. 'Εδω θά μου φέρης την άπάντησή.

—'Εφυγε ο άλλος γρήγορα, και σ'ε λίγο ο πασάς τών Σαλώνων έδιάδασε με έκπληξη το γράμμα του πιά άσπονδου έχθρου του.

«Ο Μπουκουβάλας πρὸς τόν Σελήμ, χαιρε!»

Ξεινε άνάγκη να σου μιλήσω για μία σπουδαία υπόθεσι. Τα λόγια μου θα σου δώσουν μεγάλη χαρά. Μου χρειάζεται μία διαταγή με την ύπογραφή σου, που να μου εξασφαλίζ ή την άσφαλή μου έπάνοδο. Μη ζητήσης να έπωρεληθής της εύκαιρίας για να μου στήσης παγίδα. Θά σωθώ, και με τρόπο φοβερότερο από ό,τι μπορείς να φαντασθής. Περιμένω και βασίζομαι τόσο σ'όν δικαιο τρόπο σου, όσο στην καλή σου πίστι.

—'Ετριβε ο πασάς τα μάτια του, και δεν έπίστευε αυτά που έβλεπε. Τόσον καιρό που είχε εξαφανισθ ή ο Μπουκουβάλας, είχε πιά έλπισει πώς ο φοβερός έχθρός του θα είχε πεθάνει. Και να, που τώρα ζωντανεύει πάλι, και τού παρουσιάζοταν με μία τόσο άλλόκοτη πρόταση. Ποιος ξέρει πού κρυβόταν τόσον καιρό και ποιος ήταν ο σκοπός αυτού του παράτολμου διαδημάτος; Καμμία παγίδα; 'Η κάποια έπιτακτική άνάγκη έσπρωχνε τόν υπέρηφανο άντίπαλό του να τού ζητήσει αυτή τη χάρι;

—'Η περιέργεια ένίκησε μέσα του κάθε διαταγή. Έξ άλλου, ήξερε καλά πώς καλύτερα ήταν να φανή γενναίος πύχος με έναν τέτοιο έχθρο. Έδωσε λοιπόν το διαταγή έλευθέρως είσόδου και έξόδου σ'όν Σεράϊ, κι' ο Μητρούλιας τώφερε χαρούμενος σ'όν κουμπάρο του.

—Εδίαβασε ο Λάμπρος σοβαρός τα λίγα λόγια με την ύπογραφή του Σελήμ. Έπειτα έσπληνωσε τα γαλανά του μάτια με μία θαμμένη χαρά σ'όν δυό άντρες.

—Εν τάξει!, είπε ήρεμα. Θά πάω.

—Για το Θεό, καπετάνιε! έφώναζε ο Τουρκαναγνώστης. Μην πής σ'όν στόμα του Λύκου. Σούχει τόση έχθρα, δέ θα σ' άφήση να ξεφυγής.

—Θά μ' άφήση, έννοια σου, άποκρίθηκε ο Λάμπρος χαμογελώντας. Αυτό που έχω να τού πώ, θα τόν ένθουσιάζη τόσο, ώστε θα γίνωμε οί καλύτεροι φίλοι. Τώρα όμως έχω να ζητήσω κι' από τούς δυό σας μία χάρι. Από σένα, Τουρκαναγνώστη, αυτό. Να με περιμένης εδω. Έλπίζω σ'ε καμμία ώρα νάρθω να σου δώσω κάποιο μήνυμα για τη μάνα μου, μία και θα πής στην 'Αράχωβα. 'Αν όμως δής πώς περνάει πάλι ή ώρα και δεν έρχομαι, να ξέρης πώς πάτησε το λόγο του ο Σελήμ και πώς με έκράτησε. Τότε να πής να πής της μάνας μου πώς πέθανα και ν' άναγγείλεις την άπιστία τού πασά και το χαμό σ'όν άλλους καπετάνιους για να εκδικήσουν το θάνατό μου. Μά ειναι δέβαιος πώς αυτό δέ θα συμβή και πως σ'ε λίγο θα με ξαναϊδής.

—Θά περιμένω όσπου να βραδυάση, έννοια σου, καπετάνιε, άποκρίθηκε πρόθυμος ο ξένος.

—Σ' εύχαριστώ. Κι' έσύ, κουμπάρε, τώρα θα με συνοδεύσης πάλι σ'όν Σεράϊ. 'Η δεν τ' άποφασίζεις να ξαναϊδής τόν πασά;

—Εγώ να μην τ' άποφασίσω; Έκανε ο Μητρούλιας άπλά. Τί σημασία έχει ή δική μου ή ζωή, αφού άμνηξ έσύ τη δική σου.

—Έννοια σου, και δέ θα κινδυνεύω ή

ζωή σου όσο ειναι εγώ ζωντανός, είπε ήρεμα ο Μπουκουβάλας.

Και με δλη ή σιχα, μα σταθερό, πήρε το δρόμο πούφερνε πρὸς την πολιτεία.

—'Η μορφή του έλαμπε με μία παράξενη λάμψη. Τόσο, που ο Μητρούλιας το παρητήρησε, κι' έλεγε έπειτα πώς έμοιαζε με τόν 'Αη-Γιώργη, που ήταν ζωγραφισμένος στην εκκλησιά.

Τά γαλανά του μάτια έγυρίζαν πότε-πότε και θάρουσαν με μία παράξενη ματιά τούς δρόμους, όπου φεοσφόροι Τούκοι και χανούμισσες σκεπασμένες περπατούσαν, γελούσαν, κι' έφαινονταν εύτυχισμένοι.

Μπροστά σ' αυτή τη χαρά τών ανθρώπων, το πρόσωπο τού παλληκαριού σκοτεινίσασε. Ένας βαρύς άνασθεναγμός ξεφυγε από τα χείλη του.

—Τί έχεις; τόν ρώτησε δειλά σ'ε κάποια στιγμή ο κουμπάρος του. Μου φαίνεται πώς κάποιο βάρος σου πιακάνει την ψυχή.

Δέν άποκρίθηκε άμέσως ο Μπουκουβάλας. Έπειτα είπε σιγά:

—Δέν εινε άσχημη ή ζωή, κουμπάρε. Μόνον πρέπει κανείς να ξέρη να μην την σπαταλά.

Δέ μίλησε πιά, μα πότε-πότε ένας βαρύς άνασθεναγμός ξεφευγε από τα σφιγμένα του χείλη, κι' ο Μητρούλιας έσπαγε το κεφάλι του να εξηγήση αυτή την παράξενη έκφρασι σ'όν πρόσωπο τού νεαρού καπετάνιου και τη μαύρη του μελαγχολία.

Σ'ε μία στιγμή, ο Μητρούλιας έτράβηξε το Λάμπρο από το μανίκι και τού έπαι:

—Για δές! Πήραν είδησι ποιος είσαι και σ'ε κυτάνε σ'αν άγριο θηρίο.

Χαμογέλασε θλιμμένα ο Μπουκουβάλας κι' ούτε γύρισε να κυττάξ ή.

Μά αισθανόταν γύρω του το πλήθος να μαζεύεται. Έμάντευε τις φοβισμένες ματιές τών φεοσφόρων, που άπορούσαν να βλέπουν από κοντά τόν άνθρωπο που ήταν τόσον καιρό ο βιιάλτης τούς. Δέν τολμούσαν να πολυζυγώσουν και σχολιάζαν την παράξενη κι' άπροσδόκητη αυτή έπίσκεψη.

—'Αν δεν ήταν τόσο θλιμμένη ή καρδιά του, θάνοιθε κάποια ύπεροφάνεια με τόν τρόπο, που την περιέργεια τών έχθρών του, ο Μπουκουβάλας. 'Αν δεν ήταν τόσο άγία-τρετα πληγωμένος, θα γύριζε να παρτηρήση άπάνω από τα άστρα γιασμάκια

τά γλυκά, τα φλογερά, τα ήδονικά ματάκια που τόν έκ'υτταζαν με θαυμασμό.

Πιό θαρραλέες από τούς άντρες, οι χανούμισσες ζύγωναν πιά κοντά και θαύμαζαν αυτόν τόν είκοσάχρονο κι' όμορφο έχθρο, που ποιος ξέρει πώς και γιατί είχε άποφασίσει να έπίσκεψ ή την πολιτεία τούς.

Μά ο Λάμπρος, αν και τα διαισθανόταν όλα, δεν έβλεπε τίποτα. 'Η ματιά του ήταν καρφωμένη μακριά, λές κι' άντίκρυζε κάτι που άλλου ανθρώπου μάτι δέ μπορούσε να ιδή.

Όταν όμως έφθασαν στην πόρτα που Σεραγιού, σταμάτησε. Τότε άθελά του χαμογέλασε. Στρατός ολόκληρος, όπλισμένος ως τα δόντια, φρουρούσε. Ο Σελήμ μόνο περιστοιχιζόμενος από ολόκληρο άσκέρι άποφασίζε να τόν άντιμετωπίση.

—Είδες φρουρά; ψιθύρισε ο Μητρούλιας φοβισμένος.

—Αυτό εινε τιμητικό για μένα, άποκρίθηκε ο Μπουκουβάλας. Μά άκου, τώρα, πρίν μπούμε μέσα, θέλω να μου όρκιστής κάτι. Πώς ό,τι και να μ' άκούσης να λέω, ό,τι και ν' άποφασίσω να κάνω, δέ θα μου έναντιωθής, δέ θά πής λέξι. Μόνον θα ύπακούσης και θα έκτελέσης τυχφλά τη διαταγή μου.

—Έδίστασε μία στιγμή ο άλλος. Μά ή ματιά του καπετάνιου ήταν έπιτακτική. Καί άθελά του σχεδόν, ψιθύρισε:

—Σου όρκίζομαι.

—Πρόσεξε, έπέμεινε ο Μπουκουβάλας. Ούτε λέξι δέ θα μου πής, το όρκιστήκες. Ούτε ένα σόολιο, ούτε μία συμβουλή. Αυτό που σκέπτομαι να κάνω, το έζυγισα καλά και το άποφάσισα. Δέν θα με κλονίσης. Μόνον μπορεί να με πικράνης, και να πατήσης άδικα τόν όρκο σου.

—Με φοβίζει, κουμπάρε, είπε ο Μητρούλιας χλωμός. Μά τώρα σου ώρκιστήκα, και δέν παίρνω το λόγο μου πίσω.

—Κι' εγώ σου όρκίζομαι πως δεν έχεις να πής τίποτα έσύ. Τώρα, πάμε.

—Εσθήκωσε το κεφάλι του ο Λάμπρος, όπως όταν τραβούσε για τη μάχη. 'Η σοβαρή του θλιμμένη φυσιογνωμία, που σφιχτηκε με μία θασανισμένη έκφρασι, έδειχνε μοναχά την έσωτερική του πάλη.

—Ετσι, με σ'άσι άγέρωχη, μ' όλα του τ' άρματα, έφθασε στην αίθουσα όπου τόν έπερίμενε ο πασάς τών Σαλώνων, τριγυρισμένος από καμμία διακοσάρια όπλισμένους στρατιώτες.

«ΠΟΣΟ ΕΚΤΙΜΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ;»

Χαιρέτησε ο Μπουκουβάλας τυπικά, έπειτα με φωνή θροντερή, είπε:

—'Αφέντη μου, μπορείς να διώξης τη φρουρά σου. Βλέπεις πώς ειναι σχεδόν μόνος. Βέβαια, ειναι όπλισμένος, κι' αυτό δικαιολογεί τόν τρόπο σου. 'Αλλά, να είσαι ήσυχος, δεν έχω παρά ειρηνικές διαθέσεις. Δείξε θάρρος κι' έμπιστοσύνη, γιατί δέ μπορώ μπροστά σ' όλο αυτό το πλήθος να σου κάμω την πρόταση τού άποφάσισα να σου κάμω.

—'Εδίστασε μία στιγμή ο Σελήμ, κι' έπειτα έκανε ένα νόημα, κι' ή αίθουσα άδειασε στη στιγμή. Μόνον πέντε-έξη στρατιώτες έμειναν στην πόρτα για κάθε ένδεχόμενο και πλάϊ από το θρόνο τού πασά ο 'Αχμέτ-βέης, ο τοποτηρήτης τού Σελήμ.

—'Ακουσε λοιπόν. Έρχομαι να σου προτείνω μία συμφωνία, από την όποια έσύ μάλλον θα βγής κερδισμένος.

—Μπορώ ν' άκούσω;

—Πές μου, πόσο έκτιμής το κεφάλι μου;

—Τινάχτηκε ο πασάς με την άπροσδόκητη αυτή έρώτησι. Άποκρίθηκε όμως γρήγορα:

—Τό ξέρεις καλά πώς σ' έχω έπικηρύξει για πεντακόσια χρυσά νομίσματα.

—Εγέλασε ο Λάμπρος.

—Πολύ φτηνά θέλεις να πληρώσης, πασά μου. 'Αν όμως άποφασίσης να διπλώσις το ποσόν, θα σου ύποδειξω εγώ τόν άνθρωπο που μπορεί μία μέρα να σου φέρη το κεφάλι μου.

—Τί θέλεις να πής;

—Τό ξέρεις καλά πώς σ' έχω έπικηρύξει για πεντακόσια χρυσά νομίσματα.

—Εγέλασε ο Λάμπρος.

—Πολύ φτηνά θέλεις να πληρώσης, πασά μου. 'Αν όμως άποφασίσης να διπλώσις το ποσόν, θα σου ύποδειξω εγώ τόν άνθρωπο που μπορεί μία μέρα να σου φέρη το κεφάλι μου.

—Τί θέλεις να πής;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ 'Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΙΣΧΑΛΙΝΟ „ΘΗΣΑΥΡΟ“

Ένα νέο άριστούργημα τού συγγραφέως της «Λευκής ντέ Μοράν»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

«Ο ΝΟΘΟΣ»

Μία συγκλονιστική τραγωδία. 'Η άποθέωσις τού άγνωστου έρωτος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

γεμάτο από συγκινητικά έπεισόδια, συνταρακτικές σκηνές άγωνίας και έρωτικού σπαραγμού.

Ένας άνεμοστρόβιλος ανθρώπινων παθών, που έσπούν με άφάνιστη άγριότητα, για να συντρίψουν τόν πέντα...

«Ο ΝΟΘΟΣ»

ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΑΙΣΧΑΛΙΝΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Μιά ημέρα ΤΡΕΛΛΑΣ...

Αίσθηματική ιστοριούλα

Η Σύλβια παρακολουθούσε με τὸ βλέμμα ἕνα πλοίο πού περνοῦσε τὸν φάρο γιὰ νὰ μῆνι στὸν λιμένα. Μερικά θήματα πίσω της, ἕνας ψηλὸς νέος εἰκοσιετῶς ἕως τριάντα ἐτῶν, πού δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει ὅταν ἦρθε, τὴν ἐκύτταζε.

Μόλις ἦταν ὁκτώ ἡ ὥρα, πρῶτ', ἀλλὰ ἔκανε ἡδὴ πολλὴ ζέστη, ἐκεῖ πού στεκόταν, στὰ σκαλοπάτια τῆς Νόττ-Ντάμ-ντε-λα-Κάρντ τῆς Μασσαλίας.

Ἐγύρισε ἀπὸτομα. Τὰ μάτια της συναντήθηκαν με τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου. Κυτάχθηκαν μερικά δευτερόλεπτα, κι' εἵπαιτα ὁ νέος ἐπλησίασε τὴν Σύλβια, λέγοντας: —Εἶνε κρίμα πού ἡ οὐχίλη κρύβει τὸ πανόραμα σήμερα τὸ πρῶτ'!

Κι' ἐξακολουθῶσε με ἀφέλεια: —Ἐχὼ ὥστόσο τὴν τύχη καὶ μπορῶ νὰ θαυμάζω τόσο κοντὰ μου κάτι πολὺ πρῶτο καὶ μέρφο.

Ἡ Σύλβια ἔμεινε τόσο κατὰπληκτη, ὥστε δὲν ὄρηκε ἀπάντησι γιὰ νὰ δώσει. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της πού τοιμοῦσε κάποιος νὰ τῆς μιλά σὲ τέτοιον τόνο, μέσα στὸ δρόμο. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης δὲν αἰσθανόταν κανέναν θυμὸ, καμμιὰ στενοχώρια.

Ἐαφνικά, ἡ Σύλβια ἐνοιωσε σὰν νὰ μεταφερόταν σ' ἕναν καινούριο κόσμο, σ' ἕναν κόσμο φανταστικὸ ὅπου τίποτε δὲν ἦταν πιά ἀδύνατον, οὔτε ἀπρεπτό, οὔτε κι' ἀκόμη ἀλλήθιν.

Ὡστόσο, τὰ μαγουλάκια της κοκκίνισαν. Ἐμεσολάβησε κάποια σιωπὴ. Ὁ ἀγνώστος με μιά κίνησι πολὺ φυσικὴ, ἀκούμπησε κοντὰ της.

—Ὡ, τὸ θατόρι μπήκε στὸ λιμάνι! ἀκούστηκε νὰ λὴ ἡ Σύλβια.

—Εἶνε αὐτὸ πού θὰ πάρω σὲ δυὸ μέρες, εἶπε με ἀδιαφορίαν ὁ ἀγνώστος.

—Αἱ! Πηγαίνετε στὴν Ἰνδοκίνα!

—Ναί, γνωρίζετε λοιπὸν ὅλα τὰ θατόρια, καὶ τὰ δρομολόγια πού κάνουν;

—Τὸ γνωρίζω ἀρκετὰ καλὰ, ἀπάντησε ἀναστενάζοντας. Μένω μονίμως ἐδῶ στὴ Μασσαλία.

Ἐξαφνα, γυρίζοντας ἀπέναντί του καὶ καρφώνοντας τὸ βλέμμα της στὸ δίκὸ του, εἰσήλωσε χωρίς διαταγμὴ:

—Μὲ λένε Σύλβια. Κι' ἐσὰς;

—Ζαν - Ὑβ.

Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ ἔλαμψαν καὶ με φωνὴ γεμάτη παλμό, εἶπε:

—Ἀκούστε με: εἶμαι ἐλεύθερη σὰν ἕνα πουλὶ ὡς τὸ δράκον. Αὐτὸ δὲν μού ξανα-

συνέβη ποτὲ στὴ ζωὴ μου... Ἐχὼ τὸ αὐτοκίνητό μου ἐδῶ πρὸ κάτω. Ξέρω πῶς εἶνε μιά τρέλλα, μὰ θὰ θέλατε νὰ περῶσαμε μαζί τὴν ἡμέρα, σὰν δυὸ σύντροφοι; Θὰ πάμε στὴ Μαρτίγκ. Θὰ κάνουμε ἕνα μπάνιο πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Θέλετε;

Ὁ Ζαν Ὑβ εἰδίστασε μερικά δευτερόλεπτα κι' εἵπαιτα ἀπάντησε σὲ τὸν ἀμνηχανίας: —Μὰ, γιὰ πέντε μου, δὲν συναντήσατε ποτὲ ἢ δὲν φοβήθηκαν τοὺς κακοὺς ἀνδρες;

Ἡ Σύλβια τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ μάτια ἐνῶ τοῦ ἀπαντοῦσε με διστακτικότητά: —Δὲν μπορεῖ νὰ σάστε τέτοιος... Εἶνε ἀδύνατον. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν γελιέμαι.

Ἡ Σύλβια ἔξακουκίνησε, ἀλλὰ ἡ συγκίνησής της ὑπῆρξε σύντομη. Διέκοψε τότε τὴν σιωπὴ:

—Προτὸ φύγωμε ἀπὸ δῶ, πρέπει νὰ μού ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θὰ μού κάμετε καμμιὰν ἐρώτησι.

—Δὲν εἶμαι καὶ τόσο κακοανατετραμμένος! εἶπε χαμογελώντας ὁ Ζαν Ὑβ.

—Μὴ με κοροιδεύετε. Δὲν ἐξηγήθηκα καλὰ... Θέλετε νὰ μὴ μιλήσουμε οὔτε γιὰ τὸ παρὸν οὔτε γιὰ τὸ μέλλον; Ξέρω πῶς μεθαύριο θὰ βρισκестε στὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα. Μοῦ εἶνε ἀρκετό! Θάθελα, σήμερα, νὰ ξαναγίνω ἕνα παιδί, νὰ παίξω σὰν μιά παιδιόλα. Ἀς τὸ πάρουμε πῶς εἶν' ἕνα καπρίτσιο...

Ὁ Ζαν Ὑβ τῆς πήρε τὸ χέρι κι' ἐφώναξε χαρούμενος:

—Ἐλάτε, Σύλβια!

Ἐνῶ διέσχισαν τὴ Μασσαλία, ὁ Ζαν Ὑβ ἐπρόσεξε τὴ φροντίδα πού εἰδεινε ἡ συντροφὸς του γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰ κεντρικὰ σημεία τῆς πόλεως.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὰ περίχωρα, ἡ Σύλβια αὐξήσε τὴν ταχύτητα. Ὁδηγούσε ξεσκουφωτῇ, οἱ χρυσὲς της μπούκλες ἀνέμιζαν. Ὁ Ζαν Ὑβ ἐθαύμαζε τὰ λεπτὰ χέρια τῆς συντρόφου του, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὴν δροσερότητα τοῦ δερματός της. Αὐτὸ τὸ θορφο κορίτσι τὸν ἐσκανδαλίζε: ἦταν ἕνα περιεργὸ κρῆμα τόλμης καὶ συντηρητικότητος, πληθωρισμοῦ καὶ μελαγχολίας.

Κοντὰ σ' ἕναν κολπίσκο ἐντελῶς ἔξημο ἡ Σύλβια σταμάτησε κι' ἐφώναξε εὐθυμῶς:

—Τί τύχη! Δὲν εἶνε κανεὶς!

Μόλις ἔφθασαν στὴν ἀμμουδιά, ἔπεσαν στὰ γόνατα, ὁ ἕνας ἀπέναντί τοῦ ἄλλου κι' ἐπιάστηκαν ἀπ' τὰ χερία.

Ἐαφνικά, τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ ὑγράθηκαν, σὰν νὰ θέλαν νὰ κλάψουν. Ἐπειτα χαμογέλασε καὶ ξανασηκώθηκε ἑλαφρῇ, λέγοντας με μιά φωνὴ πού προσπαθοῦσε νὰ τὴν καμὴ σταθερή:

—Πᾶν νὰ φερώ τὰ μαγιώ: τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ σὰς πηγαίνω ἀσφαλῶς!

Δέκα λεπτά ἀργότερα ξανασυναντήθηκαν μὲ τὸ νερό. Ἡ Σύλβια, λεπτὴ κι' εὐλύγιστη με τὸ μπλε τουρκουάζ μαγιώ της. Ἐκεῖνος, ψηλὸς, μυώδης, μελαφρός, ἔκαμάρωναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Με μιά κι-

νησι ἀπότομη, ὁ Ζαν Ὑβ ἐπίασε τὴν Σύλβια ἀπ' τὸ χέρι.

—Νὰ σὰς θουτήξω στὸ νερό;

Τὴν ἔσυρε μαζί του κι' ἐκολύμπησαν γιὰ κάμποση ὥρα με κέφι.

Τὸ φαγητὸ στὸ Κάρ - λε - Ρουέ, συνδεύμενο ἀπὸ ἕνα ἑλαφρὸ κρασί, δὲν ὑπῆρξε λιγώτερο χαροῦμένο.

Ὁ Ζαν Ὑβ τῆς μίλησε γιὰ τὰ κυνήγια τοῦ σπὴν Ἰνδοκίνα. Τὸν ἀκούε ἐνθουσιασμένη. Σὲ μιά στιγμὴ μόνο τὸν διέκοψε γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ δειλὰ:

—Τί κάνετε ἐκεῖ κάτω, Ζαν Ὑβ;

—Μὰ λησμονήσατε τοὺς δροῦς μας, Σύλβια;

Ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὅταν ἐκείνη σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι.

—Ὅχι, ὄχι, σωπάστε. Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε. Ἀλλ', ἂς φύγωμε τώρα, αἰσθάνομαι μιά μικρὴ ζάλη. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε κάποιο δάσος ἀπὸ πεύκα καὶ δαβροῦς λίγης σκιά.

Ὁ Ζαν Ὑβ πήρε τὸ βολάν. Μετὰ λίγες στιγμὲς, τὸ χαδιάρικο κεφαλάκι τῆς Σύλβιας ἀκουμπήσε στὸν ὦμο τοῦ Ζαν Ὑβ. Κοντὰ σ' ἕναν δρόμο, πού ἡ σκιά του ἐνανόταν με τὴ σκιά πού ἐσηματίζαν κάμποσα πεύκα σὰν ὀμπρέλλες, ἐσταμάτησε. Ἡ Σύλβια δὲν κουνήθηκε διόλου. Μὲ μεγάλες προφυλάξεις τὴν ἐσήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔφερε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δένδρων.

Μαντεύοντας ὅτι ἐπῆγαινε νὰ πάρῃ τὰ μαγιώ γιὰ νὰ τῆς φτιάξῃ μαξιλάρι, ἡ Σύλβια τὸν παρακολουθοῦσε με τὸ βλέμμα.

Ἐκεῖνος, νομίζοντας ὅτι κοιμόταν, σὰν ἐγύρισε, ἐξάπλωσε κοντὰ της. Στὴν ἀρχὴ προσπαθῶσε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια, ἀλλὰ δὲν κατάρθανε ν' ἀποφύγῃ νὰ κυττάξῃ τὴν Σύλβια, τὸ προσώπιακί της, τὴς μπούκλες της, τὸ νεανικὸ της κορμί... Ἐσκύψε στὰ χεῖλιν τῆς κοιμισμένης, ἀλλὰ ἀπισθοχώρησε ταρταμένως. Ἡ Σύλβια ἀνέπνευε σὰν ἕνα παιδάκι...

Ἐπῆγε κι' ἐκάθησε μερικά μέτρα μακριτέρ, κι' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ... Παρὰ λίγο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μιά φωνὴ δροσερῇ τὸν ἀπέσπασε:

—Ζαν Ὑβ, Ζαν Ὑβ, εἶνε κοντὰ πέντε, εἶνε ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Μασσαλία!

Ἐτρέξε κοντὰ της κι' ἔπεσε γονατιστός.

Γονάτισε κι' ἐκείνη κι' ἐψιθύρισε:

—Ζαν Ὑβ, θάθελα νὰ σὰς φιλήσω...

Ἐπῆγε κι' ἐκάθησε μερικά μέτρα μακριτέρ, κι' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ... Παρὰ λίγο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μιά φωνὴ δροσερῇ τὸν ἀπέσπασε:

—Ζαν Ὑβ, Ζαν Ὑβ, εἶνε κοντὰ πέντε, εἶνε ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Μασσαλία!

Ἐτρέξε κοντὰ της κι' ἔπεσε γονατιστός.

Γονάτισε κι' ἐκείνη κι' ἐψιθύρισε:

—Ζαν Ὑβ, θάθελα νὰ σὰς φιλήσω...

Ἐπῆγε κι' ἐκάθησε μερικά μέτρα μακριτέρ, κι' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ... Παρὰ λίγο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μιά φωνὴ δροσερῇ τὸν ἀπέσπασε:

—Ζαν Ὑβ, Ζαν Ὑβ, εἶνε κοντὰ πέντε, εἶνε ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Μασσαλία!

Ἐτρέξε κοντὰ της κι' ἔπεσε γονατιστός.

Γονάτισε κι' ἐκείνη κι' ἐψιθύρισε:

—Ζαν Ὑβ, θάθελα νὰ σὰς φιλήσω...

Ἐπῆγε κι' ἐκάθησε μερικά μέτρα μακριτέρ, κι' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ... Παρὰ λίγο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μιά φωνὴ δροσερῇ τὸν ἀπέσπασε:

—Ζαν Ὑβ, Ζαν Ὑβ, εἶνε κοντὰ πέντε, εἶνε ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Μασσαλία!

Ἐτρέξε κοντὰ της κι' ἔπεσε γονατιστός.

Γονάτισε κι' ἐκείνη κι' ἐψιθύρισε:

—Ζαν Ὑβ, θάθελα νὰ σὰς φιλήσω...

Ἐπῆγε κι' ἐκάθησε μερικά μέτρα μακριτέρ, κι' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ... Παρὰ λίγο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μιά φωνὴ δροσερῇ τὸν ἀπέσπασε:

—Ζαν Ὑβ, Ζαν Ὑβ, εἶνε κοντὰ πέντε, εἶνε ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Μασσαλία!

Ἐτρέξε κοντὰ της κι' ἔπεσε γονατιστός.

Γονάτισε κι' ἐκείνη κι' ἐψιθύρισε:

—Ζαν Ὑβ, θάθελα νὰ σὰς φιλήσω...

Ἐπῆγε κι' ἐκάθησε μερικά μέτρα μακριτέρ, κι' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ... Παρὰ λίγο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μιά φωνὴ δροσερῇ τὸν ἀπέσπασε:

—Ζαν Ὑβ, Ζαν Ὑβ, εἶνε κοντὰ πέντε, εἶνε ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Μασσαλία!

Ἐτρέξε κοντὰ της κι' ἔπεσε γονατιστός.

Γονάτισε κι' ἐκείνη κι' ἐψιθύρισε:

—Ζαν Ὑβ, θάθελα νὰ σὰς φιλήσω...

ΚΡΥΦΟΣ ΚΑΪΜΟΣ

Ο πατέρας, καταστηματάρχης ηλεκτρικῶν ειδῶν, ἀνηγγεῖλε μιά μέρα στὴ γυναῖκα του καὶ στὶς δύο τοῦ κόρες, ὅτι ἔπρεπε στὸ μαγαζί του ἕναν λογιστῇ.

—Δὲν μπορούσα νὰ κρατῶ μόνος μου τὰ διδῆλια, εἶπε. Εἶνε μεγάλη σκοτούρα.

—Εἶνε, τούλαχιστον, τίμιο; ρώτησε ἡ κυρία.

—Πρώτης τάξεως παιδί. Φτωχὸς, ἀλλὰ τίμιος, ἐργατικὸς καὶ μυαλωμένος. Θὰ τὸν προσκαλέσω νὰ ἐρῇ τὴν ἐρχομένη Κυριακῇ, νὰ φάμε μαζί.

Ἦρθε, πράγματι, ὁ νέος τὴν Κυριακῇ στὸ σπίτι τοῦ προεσταμένου του. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐσχημάτισε γι' αὐτὸν ἀρίστην ἐντύπωσι. Λεπτὸς εἰς τοὺς τρόπους, συμπαθὴς στὴν ἐμφανίσει, τερπνὸς στὴν ὁμιλία του. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού γίνονται ἀμέσως ἀγαπητοί.

Τὸ Κυριακάτικο ἐκεῖνο μεσημέρι ἔπερασε πολὺ εὐχάριστα. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ καταστηματάρχου ἔμειναν ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὸν φιλοξενούμενο τους. Κι' ὅταν ἐφύγε, ἡ κυρία τοῦ εἶπε:

—Νὰ μὰς ἔρχεσθε συχνά, κύριε Πέτρο. Ὅς μὰς κάνετε μεγάλη εὐχαριστίαν.

Ὁ Πέτρος —ἐστὶ τὸν ἔλεγαν— φεύγοντας ἀπὸ τὸ φιλόξενο σπίτι, ἀφῆσε πίσω του μιά γοητευτικὴν ἀνάμνησι, ἰδίως στὰ δύο κορίτσια, τὴν Εὐτέρπη καὶ τὴν Κικὴ. Καὶ οἱ δύο νέες, εἰκοσιδύο χρονῶν ἡ μία, δεκαοχτὼ ἡ ἄλλη, ὅταν πῆγε στὸ μαγαζί τοῦ πατρὸς της, ὅα παρακαλοῦσε τὸν Πέτρο νὰ τὴν συνοδεύσῃ σ' ἕναν μουσικὸ οἶκο, νὰ διαλέξουν μερικοὺς δίσκους γραμμοφῶνου.

Δὲν τὸν ἔβλεπε ὅμως στὸ μαγαζί. Εἶχε φύγει πρὸ ὀλίγης ὥρας. Μὲ θλιμμένη καρδιά ἐγύρισε στὸ σπίτι. Μπαίνοντας στὴν τραπεζαρία, εἶδε κοντὰ στὸ παράθυρο μιά σκηνή, πού τῆς ἔκοψε τὰ γόνατα. Ὁ Πέτρος κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικρὴ τῆς ἀδελφῆς, τὴν Κικὴ.

Ἐνα χτύπημα, σὰν ἀπὸ παγερὸ ἀτσάλι μαχαίρι, ἐνοιωσε στὸ στήθος της. Τὸ αἷμα τῆς ἐπάγωσε. Εἶδε, μέσα ἀπὸ μιά κρύα καταχνιά, τὸ ζευγὰρι ν' ἀποχωρίζεται με ταραχή. Ἡ ἀδελφὴ τῆς συμμαζεύθηκε ντροπιασμένη σὲ μιά γωνία. Ὁ Πέτρος εἶχε γίνει κατὰκόκκινος. Ἐπῆρε ὅμως τὸ θάρρος καὶ ἦρθε κοντὰ της.

—Εὐτέρπη, τῆς εἶπε, δὲν πρέπει νὰ μὰς παρεξηγήσης. Τὴν ἀγαπᾷ τὴν Κικὴ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Καὶ ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν ζητήσω ὡς γάμο. Ἄν δὲν τὸ ἔκαμα ἀκόμη, εἶνε διότι μαζί με τὴν Κικὴ σκεφθῆκαμε ἔσένα.

—Ἐμένα;

—Ναί, Εὐτέρπη. Εἶσαι με-

θυμος καὶ καλόκαρδος, ἔσπευ-
δε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγε-
λία. Μ' ὅλη του τὴν καρδιά
προσέφερέτο νὰ ἐξυπηρετῇ τὶς
δύο ἀδελφές.

Ἐκεῖνες ἦσαν τρελλές μαζί
του. Ἰδίως ἡ μεγάλη, ἡ Εὐ-
τέρπη. Κάτι ἔβρισκε διαρκῶς
γιὰ νὰ τὸν ἔχῃ κοντὰ της. Τὸ
γοητευτικὸ του ὕψος, ἡ χάρις
καὶ ἡ εὐγένεια του, ἡ καλο-
καρδωσύνη του, τὴν εἶχαν σκα-
βάσει. Ἐκανε συχνὰ τὴ σκέψιν
ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχισμένη ἂν εἶ-
χε ἕναν τέτοιο σύντροφο στὴ
ζωὴ της.

Ἦταν ρομαντικὸς τύπος ἡ
Εὐτέρπη. Ὑπεροπαλοῦσε μιά
μεγάλῃ ἀγάπῃ, μὴ ἀπάραντῃ
στοργῇ καὶ ἀφοσίωσιν. Καὶ ἐ-
νόμιζε πῶς ὁ ἀνθρώπος πού
τῆς προώριζε ἡ μοῖρα γιὰ νὰ
ἐνσαρκώσῃ τὰ ἐρωτικά της ὅ-
νειρα, ἦταν ὁ Πέτρος.

Τὸν συλλογιζόταν καὶ τὰ μά-
γουλά της ἐφλογίζονταν. Γλυ-
κὸς καῖμος τὴν ἐδασάνει. Τὸν
ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ φλογερὴ
παραφορὰ τῆς ρομαντικῆς ἰ-
διοσυγκρασίας της. Εἶχε τὴν
ἐντύπωσιν ὅτι καὶ ὁ Πέτρος ἐ-
νοιωθε κατὰ γι' αὐτήν. Τῆς φερ-
νόταν με τόσο προσήνεια, σχε-
δὸν με τρυφερότητα.

—Φαίνεται νὰ μ' ἀγαπᾷ,
συλλογιζόταν με λαχτάρα. Καὶ
μιά μέρα θὰ μού τὸ ἐκμυστη-
ρευθῇ. Ὡ, πότε θάρρη αὐτὴ ἡ
εὐλογημένη ὥρα! Ὅα γείρω
στὸν ὦμο του καὶ θὰ τοῦ πῶ:
«Κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπᾷ, Πέτρο».

Οἱ γονεῖς ἔμειναν κατενθου-
σιασμένοι ἀπὸ τὴν εἶδησι. Ὁ
Πέτρος ἦταν ἕνας θαυμάσιος
νέος καὶ ἤθελον μ' ὅλη τους
τὴν καρδιά νὰ τὸν κάμουν παι-
δι τους.

—Πού θὰ μέινουν τὰ παιδιὰ
μετὰ τὸ γάμο τους; ρώτησε ἡ
μητέρα.

—Ἐδῶ, μαζί μας, ἀπάντη-
σε ὁ πατέρας. Τὸ σπίτι, δόξα
σοὶ ὁ Θεός, μὰς χωράει. Τὸν
Πέτρο θὰ τὸν βάλω καὶ συνέ-
ταιρο στὸ μαγαζί.

Μὲ τρόπο ἀκούσε ἡ Εὐτέρ-
πη αὐτὰ τὰ σχέδια. Πῶς θὰ
μποροῦσε νὰ κατοικῇ κάτω ἀ-
πὸ τὴν ἴδια στέγῃ με τὸν ἀν-
θρώπο πού ἀγαπᾶσε καὶ πού
θὰ τῆς τὸν ἐπαίρνε μιά ἄλλη;
Κι' αὐτὴ ἡ ἄλλη ἦταν ἡ ἀδελ-
φὴ της! Δὲν θὰ τῆς ἦταν, δη-
λαδὴ, ἐπιτετραμμένο οὔτε νὰ
ζηλέψῃ...

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Ἐ-
πρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι
τοῦ πατέρα της, ἔπρεπε νὰ
παντρευθῇ πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀ-
δελφὴ της. Ἀλλὰ με ποῖόν;

Μὲ τὸν πρῶτο τυχερότα.

Θυμήθηκε πῶς, κάποτε, στὸ
σπίτι μιάς ἐξαδέλφης της, εἶ-
χε γνωρίσει ἕναν ἀνώτερο τρα-
πεζιτικὸ ὑπάλληλο. Δὲν ἦταν
ποῦ νέος. Φαλακρὸς, κοντόχον-
δρος, μὲ λίγο προτεταμένη κοι-
λιά καὶ με χοντρά γυαλιά, δὲν
μποροῦσε φυσικὰ νὰ συγκινή-
σῃ μιά ρομαντικὴν νεὰ σάν τὴν
Εὐτέρπη. Θυμήθηκε ὅτι τῆς εἶ-
χε κάμει ἄγριο κόρτε καὶ μά-
λιστα τῆς παρήγγειλε με τὴν
ἐξοδελφὴ τῆς ὅτι θὰ ἦταν εὐ-
τυχὴς ἂν τὴν ἐπέτρεπε νὰ ζη-
τήσῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀπὸ τοὺς
γονεῖς της.

Ἡ Εὐτέρπη ἀπέκρουσε τότε
με ἀγανάκτησιν ἐκείνη τὴν πρό-
τασι. Μὰ τώρα τὴν ἔβρισκε ὡς
μιά σωτήρια διέξοδο. Τὸ ἄλλο
πρῶτ', ἐπῆγε στὴν ἐξαδέλφη της
καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μεσο-
λαβήσῃ νὰ παντρευθῇ τὸν τρα-

πεζιτικὸ ὑπάλληλο.

ΔΥΟ ΓΑΜΟΙ

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἡ
Εὐτέρπη παντρεύθηκε.
Ἐπῆρε τὸν μεσοκοπο
τραπεζιτικὸ κι' ἐφυγε ἀπὸ τὸ
πατρικὸ τῆς σπίτι. Πρὶν πε-
ρᾶσαι μῆνας, παντρεύθηκε καὶ
ἡ Κικὴ με τὸν Πέτρο.

Τὸ σπίτι τοῦ καταστηματάρ-
χου ηλεκτρικῶν ειδῶν ἔπλεε
στὴν χαρὰ. Οἱ γονεῖς ἔλαμπαν
ἀπὸ τὴν ικανοποίησιν τοὺς γιὰ
τὴν εὐτυχία τῶν κοριτσιῶν
τους. Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Κικὴ
ζοῦσαν σ' ἕνα ὄνειρο εὐδαιμο-
νίας. Ὁ τραπεζιτικὸς ἦταν εὐ-
τυχὴς πού παντρεύθηκε μιά τό-
σο νεὰ κι' ὁμορφὴ κοπέλλα.

Καὶ μόνον ἡ Εὐτέρπη ἦταν
θυσιολογικὴ σὲ ἀπερίγραπτη θλί-
ψιν. Εἶδε τὰ ἐρωτικά καὶ κυττά-
ζε τὴν εὐτυχία σας. Θὰ σὰς
βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὅσο μπορῶ.

—Σ' εὐχαριστοῦμε, τῆς ἀ-
πῆντησε ὁ Πέτρος.

Ἡ Κικὴ ἔτρεξε κοντὰ της,
τὴ

ΒΑΒΟΥΛΟΓΙΑ

Κουβέντες της Συμυριάς

ΤΟ ΚΟΥΣΕΛΙ

—'Η κόνα 'Ελενίτσα ή Σουδαίνι πήγε νά πάρη τη Ζαμφώ την Παρασκευή, νά πάνε στούς χαιρετισμούς.
Καθώς μπήκε μέσα στο σπίτι, την βρήκε νά σα-πουνίζη μερικά ρούχα τών παιδιών.
—Καλέ, άκόμα νά ντυ-θής;
—'Εννοια σου, 'Ελενί-τσα μου, κι' εγώ ντύνο-μαι στο μουμένο. Νά, τά βέβγαλα τά ρούχα. Νά τά ρίξω στο σκονί κι μετá θά ντυθώ.
—'Ηβόι! 'Ηκατάλαβα. Θά ξεχρονίσω-με!
—Καλέ, άκόμα τώρα χτύπησε ή καμ-πάνα, μη διάζεσαι.
'Η 'Ελενίτσα την βοηθούσε στο άπλω-μα τών ρούχων.
—'Αχ! 'Ελενίτσα μου, σάν είνε μιά γυναίκα μαρομάννα, δέν μπορεί νά ξεμυτί-ση από τό σπίτι τση. Ποιός θά μου τά ξεσπουτάση, ποιός θά τά μπαλώση; Ή;
—Μά ή Βενετιά τόν Φράγκου έχει ό-χτώ. Πώς τά προφταίνει!
—Μή μου λές γιά τή Βενετιά. 'Αστα! 'Ηπτες στο σπίτι τση; Βρωμά δέκα πη-χες μακρυά. 'Αμ' εκείνη δά δέν πλένεται γιά νά μη χάση τό δάφνισμά τση. 'Αμ' άν είνε νά με φάη ή γλύτσα, καλύτερα νά μη βγώ ποτέξ δξώ από τό σπίτι μου.
—'Η Σουσάνα ή καρσινή μου δγαί-νει, μά έχει την κόρη τση, πού τά προ-φταίνει ούλα.
—Τό ξέρω, 'Ελενίτσα μου, ούλα τά προφταίνει γιά νά βάξη μέσα στο σπίτι, άμα λείπη ή μάνα τση, τό Θεμιστοκλή τση 'Αμαλία! Σά δέν ντρέπεται ή συχα-υένη, με παντρεμένο άνθρωπο!
'Η 'Ελενίτσα φώναζε ξαφνικά:
—'Αχου, ήσκοτεινιάσε, καλέ. 'Ελα νά ντυθής και θά χάσωμε τή χαιρετισμοί!
'Η Ζαμφώ πήγε μέσα και άρχισε νά χτενίζεται.
—Βλέπω, Ζαμφώ μου, τά μαλλιά σου είνε μιά χαρά. Νά μήν άδασκαθούνε!
—'Εμ' βέβαια. 'Εγώ δέν τά βάφω, νά μου τά κάψουν οι μπουγιές κι' οι άλικά-νι, σάν τση Σταματούλας! Καλέ, τήν εί-δες; Θαρρείς πώς έχει κασίδια. Πάντα φο-ρεί μιά μαγουλίκα και κατεβάζει ένα σκου-λι γιά φριτζέ, κι' από μέσα είνε μαδημέ-νη σάν δριβία!
—Θά πιάς έρέτος στην Τήνο, στη χά-ρη τση;
—Πού ν' αφήσω, μιά τσουρμα παιδιά! 'Ο άντρας μου δέν τά καταφέρνει. Θές νά τά τραβώ μαζί μου, σάν τη λαλο - Στέ-λια τση Μπουμπάρου, πού ήππε έπέρσι στη Βαγγελίστρα με πέντε μωρά παιδιά και τή μασκάρεψε ή γής κι' ό κόσμος!
—Χτενίστηκες πιά. Βάλε τή ρόμπα σου!
—Νά με. Βλέπεις αυτή τη φούστα τήν έχω τρία χρόνια, κι' ή διπλανή μου ή Εύ-ταλία, πού τηνε κόψαμε μαζί, έφέτος τήν ήκανε σφουγγαρόπανο. Νοικοκυράδες!
'Αμ' εκείνη δά πάει και τηγανίζει όμπρο-στά στο τζάκι τση χωρίς ποδιά, καλέ.
—'Ετοιμη;
—Ναί. Στάσου νά κλειδώσω την κου-ζίνα, γιατί σά θά γυρίσουνε τά παιδιά ά-

πό τση άδρεφής μου πού τάστειλα, είνε καλά νά μου ξετσουκαλιάσουνε τό φαί και δέ θέλω νά την πάθω σάν τήν 'Αργυρώ του Μούτσου, πού είχε κάνει χαλβά και κάλεσε κόσμο, και σάν ήβγαλε νά τρατά-ρη, είδε πώς τόν ήφανε τα παιδιά τση.
—Σά δέν τσ' ήρχε κόλπος.
—Καλέ, τσοί νοιάζει αυτές! Δέ βλέ-πεις τήν άδρεφή τση; πού έχει τόν άντρα τση πιασμένο έξη μήνες, κι' εκείνη καρφι δέν τση κάβεται; Και — έδωνά πού τά λέμε — φαίνεται πώς ήπασε ό κακομοίρης ό άνθρωπος από τά μάγια τση γιάτí τόν ήζούλευε.
—Πάμε;
—Πάμε. Θέλω νά περάσω κι' άπ' τση Κατίνας.
'Εκείνη τή στιγμή φάνηκε ή Κατίνα μπροστά τους.
—Καλέ, νάτνηε! Σύρε δνομα, νά δής πρόσωπο!
—Πού πάτε; τούς ρώτησε ή Κατίνα.
—Στσοί χαιρετισμοί, έρχεσαι;
—Και τού χρόνου, νάσαστε καλά. 'Ο' χαιρετισμοί τελειώσανε, από κεί έρχομαι!
'Η 'Ελενίτσα άγριοκύτταξε τήν Ζαμφώ.
'Εκείνη όμως δέν είπε λέξι. Μόνο σάν έφυ-γε, είπε στην Κατίνα:
—Καλέ, είσαι χριστιανή! 'Ηρχε νά πά-με στσοί χαιρετισμοί, κι' από τά κουσέ-λια πού μουτρε, ήπρασσε ή ώρα και δέν άκουσα ούτε τό Κύριε τών Δυναμέων!
'Αλλη φορά δέν τήνε θέλω νάρχη!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά βάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Σουρπουίτσα πολύ μον-τέρνος είνε, όμορφο πρά-μα πολύ ήξέρει.
—Καραμπέτ, είπε έ-μένα. Μαλλί τά πάρης, έ-να ζευγάρι γάντια τά πλέ-ξω.
—'Αμα τί κολόρι μ' ά-λι τέλεις. Σουρπουίτσα:
—'Ασπρο νά ένεται, έ-μορφο πολύ τά είνε.
'Ασπρο μαλλί άόρασα, δελονάκι ήπαρα, Σουρπου-ίτσα ένα ζευγάρι γάντιας ήπλεξε, άμα νέ κιμπάρ είνε!
—'Αύριο Κυριακή τά δάλω γάντια μου, Ζαρούτ τά πάμε, είπε.
'Ομορφο μέρα Κυριακή ντυμένος ήνεται, Ζαρούτ 'Αζναβοριάν ήπήαμε, γάντια φορε-μένους στο χέρια ντέν ήβγαλε κατόλου.
—'Αμάν νέ γκιουζέλ γάντια! Ζαρούτ-τσα είπε.
—Ντέν βγάξω, γιάτí χέρια μου ήπρι-σμένα είνε, είπε Σουρπουίτσα.
Ζαρούτ ήλυκό ήβγαλε, καφέ, ύστερα μωρό του ήφερε νά ντεϊξη.
—'Αμάν, άμάν, Σουρπουίτσα καρούμε-νος ήφώναζε, όμορφο μωρό είνε αυτό!
Πώς τό λένε;
—'Αγκόπ ήβγάλαμε, όνομα μπαμπά μου.
Σουρπουίτσα μικρό ήπιασε, χορεμένος κάνε, ζουλάει αυτό, φυλάει πολύ άσπηνέμο μωρό φαίνεται.
Ξαφικός κακό ήρτε.
—'Αχ! Καραμπέτ, Σουρπουίτσα ήφώ-ναζε. Γάντια μου λερωμένος ήνεται.
—'Αμάν, άμάν, μωρό γέμισε γάντια Σουρπουίτσας!
Ζαρούτ ήλέασε:
—Ντέν πειράζει, λέει. 'Αγκόπ ντέν έρε-σε κολόρι άσπρο, πρέσινο μόντα είνε!

Τό λακριντί του
Θρασύβουλα

ΑΝΟΙΞΙΣ

—'Ανοιξις ήρθε, ρέ Και- (τί, κι' άκούς τόν κάθε (ποιητή νά σου σερίρη σάλ- (τσες. Κι' όλα γραμμή τά (θηλυκά κι' άφεντικά και δου- (λικά) πετάξανε τīs κάλτσες.
Λυώσαν τά χιόνια στα (βουνά και στα στενά τά (σκοτεινά
δέν βλέπεις πλέον βάλτους, κι' ό 'Αττικός ό ούρανός έλπίδες δίνει προφανώς σε μερικούς... άπάλτους.

—'Ανοιξις ήρθε κι' ως εικός άνοίγουν όλα γενικώς. Με άλλους λόγους ήγουν άνοίγουν μέσ' στα σεπαρε κρασιά και μύτερες οι πασέ— και ό,τι... θές άνοίγουν!

Σαράντα άνοίγουν ταβερνειά σε κάθε μία γειτονιά πού γίνοντ' όλοι τάτες κι' όταν άνοίξουν οι καρδιές άρχίζουν καρεκλοποδίες κι' άνοίγουν δέκα μάρες.

'Ανοίγουν μέτωπα πολλά αυτοί πού μάχονται, αλλά μιά... μ' ύ τ η δέν άνοίγει. Κι' όσοι πιστώνουν στη δουλειά τεφτέρια άνοίγουνε παληά και δγαίνουν γιά... κ υ ν ή γ ι.

—'Ανοιξις ήρθε τό λοιπός κι' άλλαζουν όλα ούτω πώς και γίνονται καινούργια και δίχως στόλα συστολή τή... υφική τους τή στολή 'τοιμάζουν τά... γ α ι δ ο υ ρ ι α.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και διά τήν πατρίτητα

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σουρπουίτσα πολύ πικραμένος, τολύ συχισμένος έννεκε!
—'Αλλο φορά, είπα, μικρό παιντιά μήν πιάνης! Ζούληδες πολύ, στομάχι του ή χαλασμένος ήνεται! 'Ιστε μπου!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΝ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕ...

Δύο ήλικιωμένοι φίλοι συζητούν περί τής δημιουργίας του κόσμου.
—'Αλήθεια, γιάτí ό Θεός έπλασε πρώ-το τόν 'Αδάμ;
—Γιά νά προλάβη νά πη κι' αυτός κάτι!...

ΑΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ

Μεταξύ φιλενάδων:
—Ποτέ μου δέν θά πώ μυστικό στην Καίτη.
—Γιατί, τά λέει σ' όλους;
—'Οχι, άπεναγτίας, δέν τά λέει σε κανένα.

Δυό άνεκτίμητοι ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Περιπετειώδες διήγημα έρωτος και μυστηρίου

—'Αν ό θησαυρός ύπάρχει και ξέρετε πού βρίσκεται κρυμμένος, πρέπει νά πάτε νά τόν βρήτε, είπε ή Μάμπελ τραβώντας τό τσιγάρο τής.
—Είνε εύκολο αυτό, άπήντησε ό Τζών, αλλά θά χρειαστή ένα θωρακισμένο αυτο-κίνητο κι' ένα σκάφανδρο.
—Γιατί; Μήπως βρίσκειται στον βυθό τής θαλάσσης αυτός ό θησαυρός;
—'Οχι, αλλά πρέπει νά φροντίσω γιά τήν ασφάλειά σας, άφου φαντάζομαι ότι θά με συνοδεύσετε. Δέν τούς ξέρετε, φαί-νεται, τούς τρομερούς 'Ινδούς με τά φαρ-μακερά δέλη και τά δηλητηριώδη φίδια πού είνε οι πραγματικοί φυλάκες του θησαυ-ρού. Νά, λοιπόν, γιάτí τό θέλω τό σκά-φανδρο: γιά νά σας προστατεύσω από ό-λους αυτούς τούς κινδύνους.
'Η Μάμπελ έκατάλαβε τό ειλικρινές έν-διαφέρον του νέου γι' αυτήν και δέν άπήν-τησε. 'Ωστόσο, ήταν πολύ τολμηρή αυτή ή νέα, πού θέλησε νά συνοδεύση τόν πα-τέρα τής, τόν βοτανολόγο Τζάκ Μέλροζ

στά παρθένα δάση του Μάτο - Γκρόσο τής Βραζιλίας. Κι' εκεί, ή άποστολή βρή-κε έναν μοναχικό ταξιδιώτη, τόν Τζών Μάρντεν, έναν έντομολόγο πού κυνηγούσε από τό πρωί ως τό βράδυ κολεόπτερες και πεταλούδες. 'Ετσι, οι δύο άποστολές ένώ-θηκαν μαζί και ή κάθε μιά έκανε έρευνες γιά λογαριασμό τής.
'Από τήν ήμέρα όμως αυτή, ό νέος έ-παψε νά κυνηγάει πεταλούδες. 'Ηταν τά μάτια τής Μάμπελ, τό χαμόγελό τής ή ή μελωδική τής φωνή; 'Ούτε κι' αυτός δέν ή-ξερε. Πάντως, τά έντομα του δάσους βρή-καν τήν ήσυχία τους, γιάτí ό Μάρντεν περνούσε τīs πío πολλές ώρες του σιμά στην Μάμπελ, πού κρατούσε τά λογιστικά βιβλία τής άποστολής.
—Είνε μακριά αυτός ό ναός με τόν θησαυρό; έρώτησε ή νέα ύστερα από μι-κρή σιγή.
—Καμμία δεκαριά χιλιόμετρα άπ' εδώ. Και άν είχα αυτά πού σας είπα, θά έπή-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

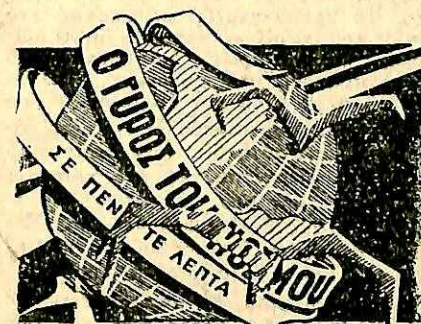
Κατά πολύ περίεργον τρόπο έγιναν τά έγκαίνια μιάς 'Εκθέσεως ζώων, στην Πασαντένα τής Καλιφορνίας. Τόν έναρκτηριον λόγον τόν εξέφώνησε ένας γλωσσολόγος παπαγάλος, κλεισμένος μέσα σ' ένα άσημένιο κλουβί, πού τό κρατούσε ό πρόεδρος τής 'Εκθέσεως.
'Ο παπαγάλος έπρόφερε μόνο 75 λέξεις, παρμένες από διάφορες γλώσ-σες, με τīs όποιες ευχήθηκε στους έ-πιστήμους και στούς επισκέπτες τό καλώς ήρισαν και ευχήθηκε γιά τήν έπιτυχία τής 'Εκθέσεως.

Τό έπείσοδιο αυτό δέν είνε μοναδι-κό στο είδος του. Στα 1885 μία άλλη 'Εκθεσις έγκαίνιασθηκε από ένα σκύ-λον, ό κάτοχος τής οποίας είχε τήν ύπομονή νά τόν μάθη νά γαυγίζει κα-τά έναν ιδιαιτερον τρόπο, ώστε τά γαυγίσματά του νά άντιπροσωπεύουν άρισμένες λέξεις. 'Εννοείται, ότι αυ-τοί πού τόν άκουαν έπρεπε νά είνε έ-φωτισμένοι με ειδικό λεξικό, γιά νά καταλαβαίνουν τί ακριβώς λέει.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ—ΡΟΛΟΙ

Στήν Πολιτεία 'Οκλαχόμα τής 'Α-μερικής γίνεται πολύς λόγος τώρα τελευταία γιά κάποιον Κόρολον Τσε-στερ, γνωστότερον με τό όνομα «'Ο άνθρωπος—ρολόι». Γιάτí από τό κε-φάλι αυτού του άνθρώπου δγαίνει συ-νεχώς ένας ρυθμικός χτύπος, σάν νά βρισκόταν μέσα ένα ρολόι.

Τό φαινόμενο αυτό έπρόκάλεσε φυ-σικά τό ένδιαφέρον τών φυσιολόγων, ένας από τούς όποιους έπρότεινε στον Τσεστερ νά πού κάμη έγχείρησι στο περι-κόραιο γιά νά τού εξετάση τό περιε-χόμενο, προσφέροντας γι' αυτό ένα σε-βαστό ποσό. 'Αλλά ό Τσεστερ άνή-θηκε νά δεχτή, λέγοντας ότι τού είνε προτιμότερο ν' άκούη αυτόν τόν ρυθ-μικόν χτύπο στο κεφάλι του, άφου μά-λιστα τόν έχει συνήθεισε και δέν τού κάνει έντύπωση, παρά νά υποβληθή σε μιάν έγχείρησι πού μπορεί και νά τόν στερήση άπ' αυτό τό προνόμιο με τό όποιον κερδίζει άρκετά. Γιάτí είνε πε-ριζήτητος όχι μονάχα από τά θέατρα ροικιλιών και τούς έπιστήμονες πού ζητούν νά τόν εξετάσουν, αλλά και ά-πό τούς ραδιοφωνικούς σταθμούς πού έκπέμπουν, χάρην περιεργείας, τούς χτύπους τής κεφαλής του.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΔΩΡΕΑΝ

Τά έμμορφα κορίτσια τής 'Αμερικής και ένα έργοστάσιο κατασκευής αυτοκινήτων έκαμαν τελευταίως μια συμφωνία, σκοπός τής όποιας είνε ή αύξησις του άριθμού τών γάμων και τής πωλήσεως αυτοκινήτων. Κατά τήν συμφωνία αυτή, κάθε έμμορφο νέα, σε όποιαδήποτε κοινωνική τάξη και άν ά-νήκη, μπορεί νά προμηθευθή δωρεάν ένα αυτοκίνητο, τής άπολύτου άρε-σκείας τής. 'Αλλά υπό έναν όρον: νά κυκλοφορή με τό αυτοκίνητό τής όσες περισσότερες ώρες μπορεί.

'Η συμφωνία έχει και άλλο σκοπό: νά προσπαθήση νά βρή έναν άντρα διατεθειμένον νά τήν κάμη γυναίκα του. Και άν τόν βρή, νά τόν υποχρεώ-ση ν' άγοράση τό αυτοκίνητο. 'Αν δέν κατορθώση τίποτε σ' έξη μήνες, τότε υποχρεούται νά έπιστρέψη τό αυτοκίνητο, πληρώνοντας και ένα μι-κρό ποσό γιά τήν χρήσι του.

ΣΙΝΕΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕ-ΝΟΥΣ

Ο διευθυντής ενός κινηματοθεάτρου του Ουέμπριτζ, σιμά στο Λονδίνον, ώρισε ξεχωριστές θέσεις γιά τά έρω-τευμένα ζευγαράκια. 'Ετσι, οι άλλοι θεαταί δέν σκανδαλίζονται από τήν άκατάσχετη έρωτική φλυαρία τους, πού δέν έχει καμμίαν άπολύτως σχέση με τό προβαλλόμενον έργο.

Περισσότερο όμως ίκανοποιημένοι από τήν καινοτομίαν αυτή φαίνονται οι έρωτευμένοι γιάτí τώρα μπορούν και νά φιλιούνται άκόμη, άνεπαχληται, χωρίς νά διαμαρτύρονται οι διπλανοί τους. 'Αποδείξεις τής έπιτυχίας του πρωτοτύπου αυτού μέτρου είνε ότι σκέ-φονται νά τό εφαρμόσουν και οι διευ-θυνταί πολλών άλλων κινηματογράφων.

γαινα νά δρω τόν θησαυρό μαζί σας. Μό-νος μου όμως δέν πηγαίνω, γιάτí τά πλού-τη δέν μ' ένδιαφέρουν.

'Η Μάμπελ ήταν έτοιμη νά τού άπαν-τήση σ' αυτή τήν έξομολόγησι, όταν έ-φάνηκε ό πατέρας τής.

—Τί θαύμα!, έφώναξε ό βοτανολόγος έκστατικός. Τί πλούσια θλάστρησι! Φαν-ταστήτε ότι τά μπαμπού μεγαλώνουν τρι-άντα έκτοστά τό είκοσιτετράωρο. Δέν εί-νε καταπληκτικό;

Στό μυαλό τής Μάμπελ έστριφογυρίζαν άκόμη τά τελευταία λόγια του νέου και δέν έπρόσεξε αυτά πού είπε ό πατέρας τής. Σηκώθηκε, άναψε ένα τσιγάρο άκόμα και βγήκε από τήν κατασκήνωσι γιά νά πάρη άέρα.

Είχε προχωρήσει καμμία έκασοτή μέ-τρα, όταν έννοιασε ένα δυνατό χέρι νά τήν άρπάξη άπ' τή μέση, ένώ τής έτύλιγαν τό κεφάλι με μιά κουβέρτα. Δυό στιβαροί άν-δρες τήν έσήκωσαν και άπομακρύνθηκαν. 'Αχτύπητα και άθόρυβα.

'Η Μάμπελ, ώστόσο, δέν είχε χάσει τήν ψυχραιμία τής. Κρατούσε άκόμα τό τσι-γάρο πού έκπνιζε τή στιγμή τής άπαγω-γής, και κάνοντας μιά μικρή προσπάθεια γιά νά έλευθερώση τό χέρι τής, τό άφησε νά πέση, άφου τό έκοψε στα δύο. Λίγα πάρα κάτω άφησε νά πέση τό μαντήλι τής.

Μετά μισήν ώρα, οι άπαγωγείς τής έ-σταμάτησαν και τής έβγαλαν τήν κουβέρ-τα άπ' τό κεφάλι. Τότε ή Μάμπελ τούς είδε : ήταν έξη ίθαγενείς στιβαροί και ά-γριοί. Καί ή δυστυχής νέα έτρόμαξε, πρό παντός όταν ό επί κεφαλής τής είπε ότι άν έπιχειρούσε νά φωνάξη ή νά φύγη θα τήν έσκότωναν άμέσως.

'Οταν άρχισαν πάλι νά διαδίζουν, ή νέα άναψε πάλι ένα τσιγάρο, έπέταξε τό σπί-ρο καταμετρήσι στο μονοπάτι, έκαμε τό ί-διο με τή στάχτη και με τό άποταίγαρο, πού τόκοψε πάλι στα δύο. Και όπου ήταν λάσπη, προσπαθούσε νά πατήση μέσα, γιά ν' αφήση τά ίχνη τών ποδιών τής.

'Επί τέλους, ύστερα από τρεις ώρες πορείας, έφάνηκαν τά έρείπια ενός ναού, και ή Μάμπελ έκατάλαβε τόν σκοπό τών άπαγωγέων τής.

'Αποφασιστική και τολμηρή, ή νέα δέν έχασε τό θάρρος τής. Αυτή τά έρείπια ήταν ό περίφημος ναός όπου έφυλαγόταν ό άμύθητος θησαυρός, και οι άπαγωγείς τής ήταν οι τρομεροί φυλάκες του. 'Αλλά τά φίδια; Πού ήταν κρυμμένα τά φοβερά έρπετα;

'Αφου έμπήκαν από μιά πορτούλα σ' έναν σκοτεινό διάδρομο, έφθασαν σε μιάν αυλή, όπου ήταν ένα μικρό δάσος από μπαμπού. 'Εκεί τήν έδεσαν σ' ένα άπ' αυ-τά τά πελώρια καλάρια, και ό επί κεφα-λής τών ίθαγενών τής είπε:

—'Είσαστε πολύ τυχερή, δέσποινίς, γιάτí θά λάβετε τήν τιμή νά θυσιασθήτε πρós τήν τήν των ιερών φιδιών πού φυλάε-τό ναό. Και αυτό είνε ένα προνόμιο πού τό έχουν μόνο έκλεκτά πλάσματα σάν κι' εσάς.

'Επειτα άπομακρύνθηκε με τούς συντρό-φους του, και ή Μάμπελ άκουσε πίσω τής νά σκάβουν. 'Αμέσως τής έπέρασε από τό νου ότι σκάβουν τό λάκκο τής, γιά νά τήν θάψουν άφου θά τήν έσκότωναν, άλλ' άμέσως κατόπιν τούς άκουσε νά γεμίζουν τό λάκκο με χόμα.

'Η φοβερή ζήτησι τήν είχε σχεδόν παρα-λύσει και όλ' αυτά τάκουε σάν σε όνειρο, όταν έννοιασε νά τήν λένουν άπ' εκεί και νά τήν δένουν κάπου άλλο. 'Υστερα από λίγο, βρέθηκε έσπλημένη στη γή, με τό πρόσωπο πρós τό ύγρό χόμα, γερά δε-μένη, ακριβώς επάνω από τόν λάκκο πού είχεν σκάψει λίγο πριν οι όήμοι τής.

Παρ' όλη τήν κρίσιμη θέσι τής, ή Μάμ-πελ κατόρθωσε ώστόσο νά ξαναβρή τήν ψυχραιμία τής. 'Εστρέψε λίγο τό κεφάλι της τούς είπε:

—Θά μπορούσατε νά με βάλετε σε μιά στάσι λίγο πío άνετή. Μέσ' στο στήθος νοιώθω ένα ξύλο πού μ' ένοχλεί πολύ.

—Δέν είνε ξύλο, τής είπε ό άρχηγός σαρκαστικά. Είνε ή κορφή ενός μπαμπού

που έφωτέψαμε πρό δλίγου. Καί θά ξέρετε δέβαια ότι αὐτή τήν ἐποχή τὰ μπαμπού μεγαλώνουν πολύ γρήγορα.

Ἡ Μάμπελ θυμήθηκε μέ τρόπο τὰ λόγια τοῦ πατέρα της: «Τριάτα ἑκατοστὰ σέ εἰκοσιτέσσερις ἄρες! Κι' ἐνόμισε πὺς ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τήν κορφή τοῦ καλαμιού νὰ τῆς τρυπά τὸ στήθος. Εἶχε ὅμως καί τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ πατέρας τῆς ἢ ὁ Τζὼν θά βρῆκαν ἴσως τὰ σημάδια πού ἐπέταξε στὸ δρόμο, καί θά κατάρθωναν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν πρὸ τοῦ πεθάνει.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἄκουσε τὸν ἦχο μιάς φλογέρας, πού ἐπαίξε ἕναν γλυκόσυρτο σκοπὸ, καί ὁ τρόμος τῆς ἐμεγάλωσε.

—Τὰ φῖδια! ἔσκέφθηκε καί τὸ αἶμα ἐπάγωσε στὶς φλέβες τῆς.

Σὲ λίγο, ἄκουσε τὸ χαρακτηριστικὸ θρόισμα τῶν ἐρπετῶν. Μὲ κόπο ἐσήκωσε λίγο τὸ κεφάλι καί τὰ εἶδε νὰ θγαίνουν ἀργὰ ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ καί νὰ πλησιάζουν. Ἦταν τρομερὲς κόμπρα, μεγάλα νάγια πού τὸ φαρμάκι τοὺς σκοτώνει ἀστραπιαία, καί ἄλλα ἀκόμα, πὺς φοβερά καί τρομερά, πού ἐπλησίαζαν διαρκῶς αὐτὸν πού ἐπαίξε τῇ φλογέρα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱθαγενῶν εἶχε φορέσει μιά παραξενὴ στολή κι' ἐγώ νάτισε μπροστὰ σ' ἕνα καλάθι, ὅπου δυὸ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ χύνουν παντὸς εἶδους πολυτίμες πέτρες, κομμάτια χρυσάφι καί κοσμήματα, πού τάφεραν ἀπ' τὸν ναὸ. Διαμάντια, σμαράγδια, ρουμπίνια, μαργαριτάρια, πού ἀποτελοῦσαν τὸν ἀμύθητο θησαυρὸ τοῦ ναοῦ. Εἶχε δίκην λοιπόν, ὁ Τζὼν!

Ἐξαφνα, ἡ νέα τραντάχθηκε: σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' ἐκεῖ, διέκρινε τὸ ἀπειλητικὸ κεφάλι μιάς κόμπρας. Ἦταν ἀδύνατο γιὰ νὰ γλυτώσει. Σὲ λιγάκι τὸ φίδι θά ὠρμούσε ἐπάνω τῆς, θά τὴν ἐδάγκωνε, θά τῆς ἔχυνε στὸ αἷμα τὸ φαρμάκι τοῦ. Μόλις λίγες στιγμὲς θά ζούσε ἀκόμα. Κι' ἐσχημάτισε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ἐρπετὸ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὸ καταλληλότερο σημεῖο τοῦ σώματός τῆς γιὰ νὰ τὴν δαγκώσει.

Σέρνοντας τὸ μακρὸ κορμί του, τὸ φίδι ἄρχισε νὰ πλησιάζει...

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμῇ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καί τὸ ἐρπετὸ τινάχθηκε καί κουλοριπίστηκε στὸ χῶμα ἀκίνητο, νεκρὸ. Τέσσερις ἀκόμη πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καί τέσσερις ἀπ' τοὺς ἱθαγενεῖς ἔπεσαν κεραυνοβλημένοι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τῶσσαν στὰ πόδια. Καί ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, πού διέκοψε ἀμέσως τὴν παραξενὴ ἐκείνην ἱεροτελεστία, τοὺς ἀκολούθησε στὸ δάσος, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὶς σφαίρες.

Ὡστόσο, ἡ διακοπὴ τῆς μουσικῆς εἶχε κάμει νευρικά τὰ ἐρπετὰ, πού ἐσκορπίσαν καί ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἐδάγκωσε θανάσιμα τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἱθαγενῶν.

Ἐνα μαχαίρι ἔκοψε διαστικά τὰ σκοινιά πού κρατοῦσαν δεμένη τὴν Μάμπελ καί τὴν ἐλευθέρωσαν. Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν σηκώθηκε. Ἡ συγκίνησις τῆς ἀπροσδόκητης ἐκείνης σωτηρίας ἦταν πὺς μεγάλη ἀπὸ τὸ φόβο, καί τῆς ἔφερε μιά γλυκεῖα λιποθυμία.

Ὅταν συνήλθε, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζὼν, πού τῆς ἐρράντιζε τὸ πρόσωπο μὲ δροσερὸ νερὸ καί τὴν χτυποῦσε στὰ μάγουλα.

—Γιατί μὲ χτυπᾷς; ἦταν τὰ πρῶτα τῆς λόγια.

Φαίνονταν πραγματικὰ θυμωμένη, ἀλλὰ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἦταν τόσο ἀπαλός, τόσο γλυκός, πού ὁ Τζὼν τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του, εὐτυχισμένος. Ἐκείνη δὲν διαμαρτυροῦθηκε γιὰ τὴν τόλμη του. Μόνον τοῦ ἐδεῖξε τὸ καλάθι μὲ τὸν θησαυρὸ, λέγοντας:

—Εἶχες δίκην, Τζὼν. Νὰ ὁ περίφημος θησαυρὸς πού μοῦ ἔλεγες. Ποιὸς θά μᾶς ἐμποδίσῃ τώρα νὰ τὸν πάρουμε;

—Ἐμένα τώρα πιά δὲν μοῦ χρειάζεται! ἀπήντησε ὁ Τζὼν. Γιατί ἔχω ἕναν ἄλλον θησαυρὸ πολὺ πὺς ἀνεκτίμητο!

Καί λέγοντας αὐτὰ τὴν ἐσφίξε πὺς πολὺ στὴν ἀγκαλιά του.

ΣΑΒΕΡΙΟ ΛΕΟΝΙ

ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ

Ἡ ἀνάρτησὶς δημοσιευομένη φωτογραφία τοῦ «Γάλλου Ταύρου Πάουερ» δὲν εἶνε παρμένη στὸ Δυτικὸ Μέτωπο, ὅπου ὑπηρετεῖ σήμερον ὁ Ζάν - Πιέρ Ὡμόν ὡς ἀνθυπολοχαγός. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐλήφθη ἀπὸ τὸν φῖλμ «Λιποτακτικές», μὴν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ ἀγαπημένου αὐτοῦ ἥθοποιου, ἡ ὁποία προεβλήθη ἥδη εἰς μεγάλων κινηματογράφων τῆς πρωτεύουσας. Ὡς γνωστόν, στὸ φῖλμ αὐτὸ συμπρωταγωνιστεῖ μὲ τὴν ἀγαπημένην τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ Κορίν Λυσαίρ.

Καί τώρα, ὡς ρίξαμε ἕνα βλέμμα στὰ πρῶτα χρόνια, στὴν ἰδιωτικὴν τοῦ ζωῆ καί στὸν χαρακτῆρα του.

Εἶνε ἀρκετὸ νὰ ἰδῇ κανεὶς τὸ βλέμμα μερικῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ σχηματίσῃ ἀμέσως τὴν πὺς καλὴ ἐντύπωσι γι' αὐτούς. Ὁ Ζάν-Πιέρ Ὡμόν ἀνήκει σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατηγορία. Τὸ βλέμμα του εἶχε τὴν γλυκύτητα καί τὴν ἀβώτητα τοῦ βλέμματός τοῦ ἐλαφιοῦ καί ἡ μορφή του διατηρεῖ μιά παιδικὴ ἀβώτητα, ὑπερβολικὰ συμπαθητικὴ. Ὁ Ζάν-Πιέρ εἶνε τὸ χαϊδεμένο παιδί τῶν γαλλικῶν στούντιων. Λέγει χωρὶς νὰ διοτάξῃ τὶς σκέψεις του καί γελᾷ ἀδίστατα γιὰ κάθε πράγμα πού θά τοῦ κἀνὴν μικρὴ ἐντύπωσι. Θέλετε μῆπως ἕνα παράδειγμα;... Ὅριστε το.

Μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ ἐπιτυχία στὴν «Λίμνη τῶν Κυριῶν», ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας ἔγιναν θαυμάστριές του. Τοῦ ἔγραφαν τρυφερά αἰσθηματικὰ γράμματα, τοῦ ἐδῆλναν ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσουν μακριὰ του καί τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἰδοῦν στὴν βίλλα του. Τὰ πὺς φλογερά καί τὰ πὺς ἐρωτοπαθῆ γράμματα, τὰ ἔγραφε μιά πού ὑπέγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμο «Νινόν». Ὡσαν δὲ γραμμένα μὲ τὴν μυστηριώδη, ὥστε ὁ Ζάν Πιέρ ἄρχισε στὸ τέλος νὰ σκέπτεται σοβαρὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, καί γιὰ νὰ γλυτώσῃ μιά γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ βασανιστήριό τῆς, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ μιά μὲρα τὴν περίφημη αὐτὴ ἐρωτευμένη «Νινόν». Τὴν ὥρα ὅμως τῆς συναντήσεως σταμάτησε ἐμπρὸς στὴν βίλλα του μιά πολυτελὴς λιμουζίνα ἀπὸ τὴν ὁποία κατέβηκε μιά ἡλικιωμένη κυρία. Προχώρησε διαστικά, χτύπησε τὴν πόρτα καί ὅταν ἔβησε ἐμπρὸς στὸν Ζάν-Πιέρ, ρίχθηκε μὲ βεφωνητὰ χαρὰς στὴν ἀγκαλιά του.

—Ζάν, ἀγαπημένε μου Ζάν!—ἐφώναξε— δὲν χαίρεσαι λοιπόν πού βλέπεις τὴν «Νινόν» σου;

Ὁ Ζάν-Πιέρ ὅμως, μόλις ἀντελήφθη

τί ἀκριβῶς συνέβαινε, κυλίστηκε καταγῆς καί ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ, κρατώντας τὴν κοιλία του. Δὲν ἐγελούσε ὅμως ἐπειδὴ τὸν εἶχε ἐρωτευθῇ μιά ἡλικιωμένη γυναῖκα ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀφέλειά του. Ἐνόμιζε, καθὼς μοῦ ἀπεκάλυψε ἀργότερα, ὅτι ἡ ἐπιστολογράφος του θά ἦταν τόσο ὡραία καί τόσο ἐξυπνὴ ὥστε καί οἱ φράσεις τῶν αἰσθηματικῶν γραμμάτων τῆς. Καί δὲν ἐσκέφθηκε ὅτι γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ τὸν ἔρωτα πρέπει νὰ ἔχῃ πείραν καί μάλιστα τὴν πείραν τοῦλάχιστον μιάς ὠρίμου γυναίκας.

Ἀπὸ τότε, ὁ Ζάν-Πιέρ δὲν ἀπήντησε ποτὲ στὰ γράμματα τῶν θαυμαστριῶν του. Φοβόταν μῆπως ἀπογοητευθῇ καί πάλιν, καί δὲν ἤθελε νὰ ἀζητοῦν γι' αὐτὸν εἰρυνικά οἱ συνάδελφοί του.

Πράγματι, ὁ Ζάν-Πιέρ ἐνδιαφέρεται ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν γνώμη τῶν ἄλλων. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαρκὴς ἀγωνία του. Κάθε φορὰ πού γυρίζει ἕνα νέο ἔργο, δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία καί ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν βασανίζει, τὸν κάνει νὰ χάνῃ τὸ ἥθικό του.

Κατὰ τοὺς μῆνες τῆς σκληρῆς δουλειᾶς στὸ στούντιο, ὁ Ζάν-Πιέρ γίνεται ἀγνώριστος. Ἀδυνατίζει, χάνει τὸ κέφι του, καί τὸ βλέμμα του εἶνε φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ καί τὴν ἀγωνία. Τὸ θράδυ γυρίζει κατάκοπος στὸ σπῆτι του, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ κοιμηθῇ καί τὸ πρῶτὸ βρῖσκεται ἀπὸ τοὺς πρῶτους στὸ στούντιο. Ὅταν τελειώσῃ τὸ φῖλμ καί ἄρχίσουν οἱ δοκιμαστικές του προβολές γιὰ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτὸ ὅτι εἶνε περιττό, ὁ Ζάν-Πιέρ διέρχεται τὶς πὺς κρίσιμες ὥρες τῆς ζωῆς του. Ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀμφιβολίας καί δὲν ἡσυχάζει παρὰ ὅταν πιά ἐτοιμασθοῦν οἱ κόπιες καί τὸ ἔργο φύγῃ ἀπὸ τὸ στούντιο.

Κάθε νέο φῖλμ, θά μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι κόβει μέρες ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀστέρος. Μὰ ὁ Ζάν-Πιέρ δὲν ἀνησυχεῖ ἐπειδὴ φοβάται γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, ἀλλὰ γιατί εἶνε εὐσυνείδητος καλλιτέχνης καί θέλει νὰ ἐρμηνεύῃ ὥστε τὸ δυνατόν καλύτερα τὸν ρόλο του. Καί αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς τὸ μεγάλο του μαρτύριο.

Ὁ Ζάν-Πιέρ εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστέρας πού ἀρέσκουν περισσότερο στὶς γυναῖκες. Εἶνε ἀκριβῶς ὁ σημερινὸς τύπος ἀνδρὸς πού τοὺς ἀρέσει. Ἐχει ὁμορφὸ καί ἀρμονικὸ σῶμα, δυνατὰ μπράτσα καί ἕνα γλυκύτατο πρόφιλ.

Τὸ μεγάλο του παράπονο εἶνε καθὼς μοῦ ἔλεγε πρὸ καιροῦ ὅτι καμμιά γυναῖκα δὲν τὸν ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά τῆς.

—Οἱ γυναῖκες, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, μὲ θεωροῦν ὡς ἕνα παιγνίδι. Ὅταν περάσῃ τὸ κέφι τους, μὲ λησμονοῦν, ὥπως ἀκριβῶς τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐγκαταλείπουν τὰ ἀγιοθαυμάσια παιγνίδια τους, ὅταν τὰ βαρεθοῦν. Ἐλάχιστες εἶνε οἱ γυναῖκες πού μὲ ἀγάπησαν πραγματικὰ καί ἀφωσιώθηκαν σὲ μένα. Ὅλες οἱ ἄλλες ἦλθαν κοντὰ μου γιὰ νὰ χαροῦν τὴν νεανικὴ μου δροσιά. Δὲν εἶνε τρομερό;

Ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Ζάν-Πιέρ εἶχε ἀπόλυτο δίκην. Ὁ κινηματογραφικὸς αὐτοῦ ἀσπὴρ προκαλεῖ πράγματι, ἀλλὰ δὲν ἐμπνέει τὸν ἔρωτα. Πάντως, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ ὁ Ζάν-Πιέρ σήμερον τὸ ἴδιο παράπονο, προκειμένου περὶ τῆς χαριτωμένης καί ἀγαπημένης μνηστῆς του, Μπλάνς Μοντέλ, ἡ ὁποία, μπορῶ νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὸν λατρεῖ.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Ξέρετε τί εἶνε ὁ ἔρως; Μὴ διασθῆτε ν' ἀνοίξετε τὸ στομάχι γιὰ ν' ἀπαντήσετε. Γιατί, ὅσο ἡ ἐρώτησις αὐτὴ φαίνεται ἀπλή καί ἡ ἀπάντησις εὐκολώτατη, τόσο εἶνε δύσκολη καί ἀπαιτεῖ πάρα πολὺ μεγάλη σκέψι. Ἀρκεῖ νὰ σὰς πούμε, ὅτι ἀναριθμητοὶ ἐπιστήμονες, ἐπὶ αἰῶνες τώρα, ἔχουν προσπαθεῖ νὰ δώσουν μιά ἀπάντησι ἱκανοποιητικὴ. Καθημερινῶς λοιπόν, ἔχουμε νέες θεωρίες, γιὰτὶ καθημερινῶς βλέπουμε ἀπὸ διαφορετικὲς σκοπιές τὸ ζοφερὸ μυστήριον τοῦ ἔρωτος.

Γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ καταλάβωμε τὴν πραγματικὴ σημασία τῶν διαφορῶν ἐκδηλώσεων καί φαινομένων τοῦ ἔρωτος, πρέπει νὰ προσεξώμε ὅσο μπορούμε καλύτερα αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ὅχι μόνον στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καί στὰ ζῶα.

Εἶνε γνωστόν, ὅτι πρῶτος ὁ Ντάρβιν ἔδωσε μεγάλῃ σπουδαιότητι στὶς παρατηρήσεις αὐτές, ἐπ'αὐτὰς ὅποιες ἐστῆριζε τὴν περίφημη θεωρία του τῆς ἐρωτικῆς ἐπιλογῆς.

Ἀκόμη καί τὰ κατώτερα ζῶα ἔχουν ἀντίληψιν τῆς ὁμορφιάς, λέει κάποιος, καί εἶνε ἀξία προσοχῆς γιὰ τὸ γούστο πού δείχνουν στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα. Τὰ θαλάσσια ζῶα, λόγου χάριν, προτιμοῦν συνήθως ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ἀρσενικά πού εἶνε πὺς χαριτωμένα καί πρὸ παντὸς πὺς ὁμορφά. Ἐπίσης, μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι τὰ θηλυκὰ ἐντομα ἔξουν πολὺ καλὰ νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ὁμορφίαν τῆς μορφῆς καί τοῦ χρώματος.

Ὅσο γιὰ τὰ πουλιά, ὁ Ντάρβιν μιλάει γι' αὐτὰ μὲ τὸσον ἐνθουσιασμό, ὥστε δὲν διατάζει νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ ὡς «τὰ πλεονεκτήματα τῆς ζωῆς». Τὰ πουλιά, κατὰ τὸν Ἀγγλον σοφὸ, εἶνε γεννημένα «ἐστῆτα», ἔχουν δηλαδὴ μιά ἐκπληκτικὴν ἀντίληψιν καί γνώσιν τοῦ ὡραίου.

Τὰ πουλιά ὅμως δὲν ἔξουν μοναχὰ νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ὁμορφίαν τοῦ χρώματος, ἀλλὰ καί νὰ ξεχωρίζουν ἕναν μελωδικὸ ἦχο ἀπὸ ἕναν παραφῶνο. Κάθε νέο κελάδημα ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὰ πουλιά, ἀκριβῶς ὥπως οἱ ἄνθρωποι ἔξουν νὰ ἐκτιμῶσιν μιά νέα μελωδία.

Κάθε εἶδος στολίδι, λοιπόν, χρησιμεύει γιὰ νὰ προσελκύῃ, νὰ γοητεύῃ, νὰ ἐνθουσιάζῃ καί νὰ θαμπώνῃ τὸ θηλυκὸ ζῶον.

Ποῖο αἰσθημα ὅμως εἶνε ἐκεῖνο πού προκαλεῖ τοὺς θαυμασμούς, τὶς γοητείες ἢ τὶς

ἀντιπάθειες; Γιὰ ποῖον λόγο τὰ θηλυκὰ ζῶα προτιμοῦν ἀπὸ τὰ ἀρσενικά τὰ πὺς ὁμορφά; Μήπως ἐπειδὴ ἱκανοποιεῖται ἐστὶ τὸ αἰσθημα καί ἡ ἀντίληψις τοῦ ὡραίου; Ὁ Ντάρβιν καί ὅλοι σχεδὸν οἱ νεώτεροι φυσιολόγοι μᾶς λένε κατηγορηματικὰ, ὅτι τὰ χρώματα, οἱ μελωδίες καί ὅλα τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρσενικῶν ζῶων δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸ παρὰ νὰ προκαλοῦν μιά ἐρωτικὴ συγκίνησι στὰ θηλυκὰ.

Ἐνας ἄλλος διακεκριμένος ἐπιστήμων, ὁ Ἐπινάς, σ' ἕνα ὁγκώδες σύγγραμμά του γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ζῶων, μᾶς λέει πὺς οἱ μυρωδιές, τὰ χρώματα, τὰ σχήματα, οἱ ἦχοι, τὰ παιγνίδια, οἱ παρελθόντες καί οἱ προσποτιτοὶ καυκάδες τῶν ζῶων δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸ παρὰ νὰ προκαλέσουν μιά ἀμοιβαίαν ἐρωτικὴ συγκίνησι. Αὐτὰ ὅλα, γιὰ τὸν σοφὸ ἐπιστήμονα, εἶνε τὰ φαινόμενα τοῦ «φλέρτ» καί τοῦ «κόρτε», τὰ ὁποία, ὥπως ἀκριβῶς καί στοὺς ἄνθρωπους, προηγούνται τῆς τελικῆς κατακτίσεως.

Τὸ φλέρτ, λοιπόν, πού εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα φαινόμενα τοῦ ἔρωτος, δὲν παρατηρεῖται μοναχὰ στοὺς ἀνθρώπους, καί μάλιστα στοὺς πολιτισμένους, ἀλλὰ καί στοὺς ἀγρίους, στοὺς κανιβάλους καί στὰ ζῶα.

Καμμιά ἀπολύτως διαφορὰ δὲν ὑπάρχει στοὺς ρόλους πού παίζουν δυὸ γυναῖκες, ἀκόμη καί ὅταν ἡ μιά εἶνε μιά ὁμορφὴ παρλιάντα, πού περιποιοῖται τὴν ὁμορφίαν τῆς στὰ ἱνστιτούτα καλλονῆς, καί ἡ ἄλλη μιά κανιβάλος τῆς τρομερῆς φυχῆς τῶν Νιμί. Καί οἱ δυὸ παίζουν τὸν ἴδιο ρόλο στὸ φλέρτ: ἀντιτέκονται στὴν ἐπιθεσί τοῦ ἀρσενος ἢ τῆς προκαλοῦν.

Τὸ φλέρτ, λοιπόν, ἐξεταζόμενον ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα μέσον ἐρωτικῆς ἐξάψεως. Μὲ ἄλλα λόγια, ὥπως λέει ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Γκρός: «τὸ φλέρτ εἶνε τὸ δυνατόν τέντωμα τοῦ τόξου πού τινάζει τὸ βέλος γιὰ νὰ βρῇ τὸν στόχον καί ὅλο αὐτὸ τὸ παιγνίδι δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸ παρὰ τὴν διαίωσι τοῦ εἶδους».

Τί εἶνε λοιπόν ὁ ἔρως; Τὸν καλύτερο Γ-σὸς ὀρισμὸ μᾶς τὸν ἔδωσε ὁ δόκτωρ Μύλλερ ὅταν εἶπε: «Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα σύνολο φυσιολογικῶν φαινομένων πού ἔχουν σκοπὸ νὰ προκαλέσουν μιά δυνατὴ αἰσθησιακὴ συγκίνησι, ἡ ὁποία καταλήγει στὸν γάμο».

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ

Ἡ κυρία ζητεῖ ἕνα ποτήρι νερὸ. Ἡ Μαρία, ἡ ὑπηρετρία, φέρνει ἕνα πιάτο γεμάτο νερὸ.

—Τί εἶνε αὐτό; ἐρωτᾷ μὲ ἐκπληξι ἡ κυρία. Ἐνα πιάτο νερὸ! Ἐγὼ σοῦ ἐζήτησα ἕνα ποτήρι.

—Μὰ ἡ εὐγένεια σὰς δὲν μοῦ εἶπετε ὅμοιο πού ζητοῦν ἕνα ποτήρι νερὸ νὰ τὸ φέρνω στὸ πιάτο;

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

Ἡ ἐφεύρεσις εἶνε ἐνὸς ράπτου ἀπὸ τὴν Βουδαπέστην, τοῦ ἱσιδῶρου Κάουφμαν, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν κατορθώσε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ, ἴσως ἐπειδὴ στὴν πατρίδα του δὲν ὑπάρχουν ἀρκετοὶ κλέφτες καί οἱ πελάτες του δὲν αἰσθάνθηκαν ποτὲ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐφευρέσεώς του. Γεγονὸς ὅμως εἶνε, ὅτι ἕνας ἄλλος ράφτης, στὴν Ἀμερικὴ αὐτὸς, ἔκανε παραδὸς μὲ τὴν ἐξυπνὴν ἐφεύρεσι.

Θὰ ξέρετε δέβαια τὴν μέθοδο μὲ τὴν ὁποίαν ἐργάζονται οἱ πορτοφολάδες. Κόβουν μ' ἕνα ξυραφεὶ τὴν τσέπην στὴν ὁποίαν ἔχουν μυστικὴν πορτοφόλι ἢ κομπόδεμα καί παίρνουν τὸ περιεχόμενόν τῆς χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὸν κάτοχον. Χρειαζόνταν δηλαδὴ τοῦλάχιστον συρματινῆς τσέπης γιὰ νὰ προστατευθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ ξάφρισμα τῶν θαλαντιοτόμων.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσκέφτηκε ὁ ράφτης τῆς Βουδαπέστης καί ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ ἐσωτερικὲς τσέπες ἀπὸ λεπτότατο σύρμα, μεγάλῃς ἀντοχῆς, πολὺ εὐλύγιστο καί σχεδὸν μαλακὸ, πού δὲν μπορεῖ νὰ κοπῇ οὔτε μὲ τὸ πὺς καλοτροχιζόμενον ξυραφεὶ. Ἐπὶ πλεον ἡ τσέπη αὐτὴ «ἀσφαλῆς» ἔχει αὐτόματο ἀνοίγμα καί κλείσιμό, πού δὲν εἶνε γνωστὸ παρὰ μόνον στὸν κάτοχόν τῆς. Καί οἱ Ἀμερικανοί, πού, εἴτε στὴν πραγματικότητά εἴτε στὴ φαντασίαν τους, περιστοιχίζονται διαρκῶς ἀπὸ λωποδύτες, ἐσπεύσαν νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τὶς νέες αὐτὲς τσέπες, γεμίζοντες ἐστὶ τὴν τσέπην τοῦ ἐφευρέτου.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 6)
τὴ μορφὴ τῆς. Στὰ μάτια τῆς περὶνὰ νέφος θλίψεως. Στρέφει ἄλλοι τὸ πρόσωπόν τῆς.
—Τί σὰς συμβαίνει; τὴν ρωτᾷ ὁ νέος.
—Τίποτε.
—Τὸ ὄνομά μου μήπως σὰς στενοχωρεῖ;

—Ἄ, ὅχι! Μόνον, πού...
—Τί;
—Ἐχετε τὸ ἴδιο ὄνομα.
—Μὲ ποῖον; Μ' αὐτὸν πού περιμένετε ἀπάνω;

—Ναί.
Σιωπὴ, φορτωμένη θλίψι καί ἀναμνήσεις. Τὸ παρελθὸν ἐμπήκε ἐσφικὰ σὰν παγερὸ φάσμα, μεταξὺ τῶν δύο νέων. Συνεχίζουν τὸ δρόμό τους. Προχωροῦν ἀμύλητοι. Ὁ νέος βαδίζει μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι. Τέλος σταματᾷ, στρέφεται στὴ νέα καί τῆς λέει:

—Ἀκούστε με, δεσποινίς. Δὲν ξέρω ἂν θά μὲ χαρακτηρίσετε γιὰ ὑπερβολικὰ εὐαίσθητο, μὰ μοῦ φαίνεται πὺς στὴν αὐτήν, ἀποφινὴ ἱστοριοῦλά μας ἐμπήκε πρὸ ὀλίγου ἡ τελευταία λέξις. Αὐτὴ ἡ λέξις ἦταν τ' ὄνομά μου. Πέρα ἀπ' αὐτὴν δὲν μπορούμε νὰ προχωρήσωμε. Ἀν ἀφήναμε ν' ἀναπτύχῃ ἡ γνωριμία μας, τὸ παρελθὸν θά μᾶς ἀκολουθοῦσε. Κάθε φορὰ πού θά ἐπροσφύρατε τὸ ὄνομά μου, θά σὰς ἐκλεβε ἀπὸ κοντὰ μου ἡ ἀνάμνησις μιάς ἄλλης ἀγάπης. Θὰ ἦταν τρομερό...

Ἐκείνη μένει σιωπηλὴ μὲ χαμηλωμένο τὸ βλέμμα. Περνοῦν ἐστὶ λίγες στιγμὲς. Καί ὁ νέος ξαναλέει:

—Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, πού σὰς ἐδημιούργησα ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνυσυχία... Τὸ παρελθὸν, πού θελήσαμε τόσο γρήγορα νὰ τὸ ξεχάσωμε, βρῆκε τρόπο νὰ ἐκδικηθῇ καί νὰ μᾶς κρατήσῃ σκλάβους του... Καληνύχτα, δεσποινίς.

—Καληνύχτα!
Ἀπὸ μακριὰ, ἐπ'αὐτὸν ἀπὸ τὸ δάθρονον, ὁ μικρὸς μαρμαρίνος ἔρωτας χαμογελοῦσε σατανικά...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

Ἡ τραγωδία τῆς ψυ-
χῆς μιᾶς ἐμπνευσμέ-
νης μοναχῆς

14

ταπεινά, πρὸς χάριν τῆς Θεομήτορος, τῇ
συγγνώμῃ του γιὰ τὴν ταπεινὴ ἐμένα, ἡ ὁ
ποία ἔκανα εἰσαυτοῦ!

—Ὅχι πρὶν μ' ἀκούσῃς καὶ πρὶν αὐτῇ

Βαθεῖα συγκινημένη ἐκείνη, κι' ἐνῶ τὰ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνάντηση.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΟΥΣ, ΑΥΘΕΝΤΙΣ- ΣΕΣ ΤΩΝ ΑΥΘΕΝΤΩΝ ΤΟΥΣ

Η κοινή γνώμη της 'Αμερικής είνε άσπαστη έξ' αφορμής μιάς αυτοκτο-
νίας.

Ένας πλούσιος διομήχανος, ο Τζέν-
νυ Ράλλυ έπηρε μιά δυνατή δόσι ναρκω-
τικού και την άλλη μέρα τόν δρῆκαν νε-
κρόν στο γραφείο του.

Έως εδώ δεν υπάρχει τίποτε το παρά-
ξενο. Τέτοιες αυτοκτονίες γίνονται συχνά
σέ όλα τὰ μέρη του κόσμου, και δεν προ-
καλούν πολύ τὸ ενδιαφέρον του κοινού. Έ-
κείνο όμως που επροκάλεσε τὴ φρίκη και
τὴν ἀγανάκτησι τῶν 'Αμερικανῶν είνε τὰ
αίτια που ἀνάγκασαν τὸν ἀτυχῆ Ράλλυ νὰ
τερματίσῃ τὴ ζωὴ του.

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

Ἡ γυναίκα του ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος
τύπος ἐρωτολήπτου, που κατασπαταλοῦσε
τὴν κολλοσιαία περιουσία του με διαφό-
ρους φίλους της. Καὶ ἦταν τόσο ἡ ξεδιαν-
τροπία της, που τὸς κουβαλοῦσε στὸ
σπίτι χωρίς νὰ δίνῃ τὴν παραμικρὴ ση-
μασία στὸν ἄντρα της.

Ὁ Τζέννυ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ τὴν λα-
τρεύῃ, καὶ γι' αὐτὸ ὑποχωροῦσε διαρκῶς
σ' ὅλες τὶς ἰδιότητες της.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὑπέφερε φοβερά ἀπ' τὴ
ζήλεια. Ἀλλὰ πὶδ, πολὺ ἀκόμη κυριαρχοῦ-
σε μέσα του τὸ αἶσθημα τοῦ τρόμου, γι-
ατί οἱ ἐρασταὶ τῆς γυναίκας του ἐξαφα-
νίζονταν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ
τὸν πὶδ μυστηριώδη τρόπον. Τέλος, ἀνα-
κάλυψε πὶς ἡ γυναίκα του τοὺς ἐδηλη-
τηρίαζε καὶ κατόπιν, με τὴν βοήθεια τοῦ
κηπουροῦ, τοὺς ἐθάβε στὸν κήπο.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτή, ὁ Ράλλυ
δεν μπορούσε νὰ ὑποφέρει περισσότερο τὴ
ζωὴ καὶ αυτοκτόνησε. Ἀλλὰ καὶ ἡ γυναί-
κα του δεν θὰ ἔχῃ καλύτερο τέλος, γιὰ τὴν
συνέλαβον ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς πρό-
κειται νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.

ΣΤΡΙΓΓΛΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Ἡ σύζυγος τοῦ Ράλλυ δεν εἶνε ἡ μόνη
γυναίκα που ἔκανε ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ στὸν
ἄντρα της. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἀπειρες
τέτοιες, με ἐπὶ κεφαλῆς τὴν περίφημη Ξαν-
θίππη, τὴν σύζυγο τοῦ Σωκράτους, που ὑ-
πέφερε τὰ πόνειρα ἐξ αἰτίας της. Τὸν ἐ-
βασάνιζε τόσο πολὺ τὸν δυστυχῆ, ὥστε
πολλὰ φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἐγκα-
ταλείψῃ καὶ νὰ φύγῃ.

Υπάρχουν ὁμως καὶ ἄλλες χειρότερες.
Ὁ Σαΐξπηρ ἐμμετροῦσε κυριολεκτικῶς
στὰ χέρια τῆς γυναίκας του Ἄννας, που
ἦταν φοβερὴ καὶ διεστραμμένη. Ὅλη του
18

Συγυκοί ΣΑΤΑΝΑΔΕΣ

Ἡ ζωὴ ἦταν γεμάτη πίκρες καὶ στενοχώ-
ριες, γιὰ τὴν ὑπερική Ἄννα, με τὴν πὶδ
ἀσήμεττη ἀφορμὴ δημιουργοῦσε τραγικὲς
σκηνές καὶ τὸν ἀνακάτευε σέ κάτι ὑποθέ-
σεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες ὁ Σαΐξπηρ δεν κα-
τώρθωνε νὰ ξεμπελῇ εύκολα.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς συγγραφεὺς, που εἶ-
χε τόσην ἀνάγκη ἀπὸ ηὐχία, ἔχασε ἀ-
κόμη καὶ τὸν ὕπνο του ἐξ αἰτίας της καὶ
πολλὰ φορὲς ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἐγκαταλεί-
ψῃ γιὰ νὰ ζήσῃ μόνος του. Ἀλλὰ ἡ γυ-
ναίκα του ἐκατέφερε νὰ τὸν ματαιώνῃ τὰ
σχέδια καὶ νὰ τὸν κρατᾷ σκλάβο της.

ΕΝΑΣ ΣΚΛΑΒΟΣ... ΑΡΧΗΓΟΣ

Ξέρετε ὁμως ποῖος ἦταν ὁ πὶδ δυστυχι-
σμένος ἀπ' ὅλους τοὺς συζύγους; Ὁ
Μωάμεθ! Παρ' ὅλη τὴ σοφία του, ὁ Προ-
φήτης ἔκανε ἕνα σφάλμα: ἀντὶ νὰ εὐχα-
ριστήσῃ τὸν Ἀλλάχ ὅταν πέθανε ἡ πρώτη
του γυναίκα, ἔκανε τὴν ἀνοήσια νὰ παν-
τρευτῇ ἄλλες δεκατέσσερις! Φαντάζεστε
λοιπὸν τὶς συμφορές του.

Μιὰν ἀπ' αὐτές, τὴν Ἄϊσά, τὴν πήρε ὁ
τὸν πὶδ ἦταν πενήντα ἑνέα χρονῶν, ἐνῶ
αὐτὴ ἦταν μονάχα ἑνέα. Ἐτσι τοῦλάχισ-

στον ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Ἦταν, λοιπὸν,
ἐπόμενο νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ σφάλμα
του ὁ Μωάμεθ, νὰ τραβᾷ κάθε τόσο τὰ
μαλλιά του καὶ νὰ χύνῃ πικρὰ δάκρυα.

Ἰδιότροπη, πολυχαιδέμενη, νευρική, ἐ-
γώστρια, ἡ Ἄϊσά, ἔναν μονάχα σκοπὸ εἶ-
χε στὴ ζωὴ της: νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς
Φατμά, τῆς ἀγαπημένης κόρης τοῦ Μωά-
μεθ. Οἱ καυγάδες τῆς ἀναστάτωναν ὅλη
τὴν Ἀραβία καὶ κατέληγαν πάντα εἰς
δάρος τοῦ Προφήτου. Γιὰ τὸ μέγας ἐκεί-
νος σοφὸς ἔτρεμε σὰν φύλλο μπροστὰ στὴν
Ἄϊσά, ὥς που μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ μιά
τραγικὴ σκηνή, σωριάστηκε στὰ πόδια τῆς
νεκρός!

ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ... ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Σκληρόκαρδη καὶ ἐγκληματική ἦταν ἡ
πίσῃς ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας Τσοῦ-Σί,
που ἐκυβέρνησε τὸ ἀπέραντο κράτος της
ἐπὶ πενήντα χρόνια.

Ἡ Τσοῦ - Σί ἔκανε τὸν ἄντρα της, τὰ
παιδιά της καὶ ἕναν ἀνεψιὸ της νὰ καταν-
τήσουν χλωμὰ καὶ σκελετωμένα φαντάσμα-
τα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ μαρτύρια. Ὅλη
τῆς ἡ ζωὴ εἶνε μιά ἀτέλειωτη σειρά ἐγκλη-
μάτων. Ἀπὸ ἐσκώτωση ἡ ἐξαφάνισε, τὸν
ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅλους τοὺς συγ-
γενεῖς της, τὴ στιγμή που ψυχωραγοῦσε
διέταξε ν' ἀποκεφαλίσουν τὸ μεγαλύτερο
παιδί της (που εἶχε ἀφήσει ζωντανὸ γιὰ
νὰ τὴν διαδεχθῇ στὸ θρόνο) ἐ-εἰδὴ φαντά-
στηκε ξαφνικά ὅτι δεν θὰ τὴν κατέφερνε
νὰ ὑβερνήσῃ καλὰ τὴ χώρα.

ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ, ΑΛΛ' ΟΧΙ ΤΟΥ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ

Τέλος ἀναφέρουμε τὴν Σομπιέσκι, τὴν
τρομερὴ γυναίκα τοῦ βασιλέως τῆς Πολω-
νίας Ἰωάννου Σομπιέσκι, τοῦ «Σωτήρος
τῆς Βιέννης», που δεν ἔσκυψε ποτὲ τὸ κε-
φάλι του μπροστὰ σέ κανέναν. Ὡστόσο, ὁ
γεναῖος αὐτὸς μονάρχης κάθε φορὰ που
ἀντίκριζε τὴ γυναίκα του ἔτρεμε σύγκορ-
μος κι' ἐγονάτιζε μπροστὰ της γιὰ νὰ τῆς
φιλήσῃ τὰ χέρια.

Ἡ Σομπιέσκι ἦταν ὁ τύραννος τοῦ πα-
λατιοῦ. Κανένας παλαιὸς εὐπατρίδης δεν
ταλμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸν βασιλέα, ἂν
δεν παρουσιαζόταν πρῶτα μπροστὰ της,
φορτωμένος δῶρα. Ἡ βασιλίσσα καὶ τὰ κρά-
τούσε, ἀλλὰ δεν ἐπέτρεπε στὸν ἐπισκέπτη
νὰ παρουσιάσῃ στὸν ἄντρα της παρὰ μόν-
ο ὅταν ἦταν δέδοιχ ὅτι δεν ἐπρόκειτο νὰ
τοῦ ζητήσῃ ρουσφέτι.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶχε συγκεντρώ-
σει κοσμήματα καὶ πολυτίμους λίθους ἀ-
μυθῆτου ἀξίας, με τὰ ὁποῖα ἐστόλιζε ἕνα
κέρνιο ὁμοίωμά της που δρισκόταν πάντα
στὴν αἶθουσα τοῦ θρόνου. Καὶ ὅταν πέ-
θανε ὁ ἄντρας της, ἀντὶ νὰ σπεύσῃ νὰ
τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια, ἐφρόντισε πρῶτα νὰ
τὸν γυμνώσῃ ἀπὸ τὰ κοσμήματά του.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΠΙΘΗΚΟΣ—ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

Σ' ἕνα πάρκο τοῦ Μαΐαμι τῆς Φλωρί-
δος ἔκαμε τελευταίως τὴν ἐμφάνι-
σί της μιά πολὺ περίεργη γκουβε-
ρνάντα: ἕνας θηλυκὸς πῖθηκος! Τὸ ἀν-
θρωπόμορφο αὐτὸ ζῶο εἶνε τόσο ἐξυ-
πνο, τόσο περιποιητικὸ καὶ στοργικὸ
πρὸς τὸ παιδάκι που νταντεύει, ὥστε
ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα γκουβερνάντας.
Καὶ τὸ παιδάκι εἶνε ἐνθουσιασμένο
μαζί της, γιὰ τὸ ὅχι μόνον τὸ προσέχει
πολύ, ἀλλὰ καὶ τὸ διασκεδάζει με διά-
φορα παιχνίδια καὶ κωμικοὺς μορφα-
σμούς.

Τὰ ἄλλα παιδάκια, που βλέπουν τὴν
περίεργη αὐτὴ παρμάντα στὸ πάρκο,
διασκεδάζουν κι' αὐτὰ. Μόνον οἱ ἄλ-
λες γκουβερνάντες μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε
καὶ τόσο εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν πα-
ρουσία της, γιὰ τὴν θὰ σκέπτονται ἱ-
σως ὅτι κάποτε ὑπορεῖ ὅλες ν' ἀντι-

κατασταθοῦν ἀπὸ πῖθηκους.

Ο ΡΟΥΧΙΣΜΟΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Ἀδῶς τῆς μεγάλης ἐλλείψεως ὕφα-
σμάτων, στὴ Γερμανία γίνετα
σκέψις νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ δέρμα
τῶν ψαριῶν γιὰ τὴν κατασκευὴ ἄν-
δρικών ἐνδυμάτων. Ἐγνώσθη ὅτι τὰ
γινόμενα πειράματα ἔδωσαν ἱκανοποι-
ητικὰ ἀποτελέσματα καὶ ὅτι λίαν συν-
τόμως τὰ καταστήματα θ' ἀρχίσουν
νὰ πωλοῦν κοστούμια ἀπὸ δέρμα ψα-
ριῶν. Ἐν τῷ μεταξύ, γιὰ λόγους οἰ-
κονομίας ὑλικῶν, οἱ Γερμανοὶ ράπτει
ἀπεφάσισαν νὰ καταργήσουν τὶς δάτ-
τες καὶ τὶς φόδρες ἀπὸ τὰ σακκάκια
καὶ νὰ περιορίσουν τὶς τσέπες. Ἐτσι
ἐξοικονομεῖται καὶ βαυδάκι καὶ ὕφα-
σμα.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ τῆς «ἄλλης»

Ένα συγκινητικὸ κοινωνικὸ διηγηματάκι

γρήγορες καὶ νευρικές.

Γιὰ τὴν δὲν τὸ ἔστειλα ἀμέ-
σως αὐτὸ τὸ δέμα; Ὑπάρχουν
μερικὲς συμπτώσεις, που μόνο
ὡς μοιραίες μπορεῖ νὰ χαρα-
κτηρισθοῦν. Ένα ξαφνικὸ τὴν φί-
λησ' μου Νικόλ, μερικὲς ἄλλες
ἀσχολίες, με ἔκαναν νὰ μὴ
δῶς ἐκεῖνο τὸ δῶδ ἀπὸ τὸ
σπίτι καὶ ἔτσι ἀνέβαλα τὴν ἀ-
ποστολὴ τοῦ δέματος γιὰ τὴν
ἐπομένη.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρῶτ' δεν ἤ-
μουν τὸ ἴδιο ἥρεμ' ὅπως καὶ
χθές.

Γιὰ τὴν λοιπὸν, θὰ ἔπρεπε νὰ
μὴν ἀνοίξω αὐτὸ τὸ πορτο-
φόλι;

Ἐάν ἦταν ἀλήθεια πὶς δεν
ἔκρυβε κανένα μυστικὸ, τότε
αὐτὴ ἡ διαπίστωση θὰ με κα-
θησώχαγε γιὰ πάντα. Ἐάν πά-
λι συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, τό-
τε γιὰ τὴν δεν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐ-
πωφεληθῶ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία
που μοῦ παρουσιαζόταν, γιὰ
νὰ τὸ μάθω αὐτὸ τὸ μυστικὸ;
Οἱ σκέψεις αὐτές με ἀπη-
σχόλησαν ἐπὶ πολλὰ ὥρα.

Τέλος, τὸ ἀπεφάσισα.

Ἐλυσά ἀμέσως τὸ δέμα καὶ
ἀνοίξα τὸ πορτοφόλι. Τὸ πρῶ-
το πράγμα που ἐκίνησε τὴν
προσοχὴν μου ἦταν ἕνα κλεισμέ-
νο γράμμα. Ἐδίδασσα τὴν ἐ-
πιγραφή. Ἐλεγε:

«Πρὸς τὸν κύριον Πατρίν
Νταρνετάλ, πῶστ - ρεστάντ,
τμήμα 81, Παρίσι».

Ἀλλὰ γιὰ τὴν λοιπὸν ὁ σύ-
ζυγός μου δεν εἶχε δώσει τὴν

διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ παρ';
Καὶ γιὰ τὸ γράμμα αὐτὸ
ἦταν κλειστό;

Στὸ δεύτερο αὐτὸ ἐρώτημα,
ἔδωσα γρήγορα τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Πατρίν ἤθελε νὰ δρῇ μιά
ὥρα που νὰ ἦταν ἐντελὸς μό-
νος γιὰ νὰ διαβάσῃ καλύτερα
αὐτὸ τὸ γράμμα. Γι' αὐτὸ δεν
εἶχε διασθῇ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἀλ-
λὰ ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησίς του
τὸν εἶχε κάμει νὰ τὸ ξεχάσῃ
στὸ τέλος.

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτή, ἔνοιω-
σα πὶα νὰ πέφτουν καὶ οἱ τε-
λευταῖοι δισταγμοί μου. Καί,
με μιά νευρική κίνησι, ἔξεσχί-
σα τὸν φάκελλο.

Καὶ τότε νὰ τί ἐδίδασσα:
«Κύριε, ἔγραφε ἡ ἐπιστολή,
σὰς γράφω γιὰ νὰ σὰς δώσω
νέα γιὰ τὸ μικρὸ. Εἶνε πολὺ
καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ με-
γαλῶναι ὁλοένα. Τοῦ εἶπα ὅτι
ὁ μπαμπὰς του ἦταν στὸν πό-
λεμο καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ
παρακαλοῦσε τὴν Παναγία νὰ
σὰς κάμῃ νὰ γυρίσῃτε γρήγο-
ρα. Ἀλλὰ ζητᾷ διαρκῶς τὴ
μαμά του. Βλέπει τὰ ἄλλα πα-
ιδάκια που ἔχουν μητέρες καὶ
ἀπορεῖ γιὰ τὴν δὲν ἔχει κι' αὐτὴ.

Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ μαμά του εἶνε
ταξιδι καὶ ὅτι δεν θὰ ἀργούσε
νὰ γυρίσῃ. Τί ἄλλο μπορούσα
νὰ τοῦ πῶ; Πὶς νὰ τοῦ ἀπο-
καλύψω ὅτι ἡ μητέρα του τὸ
ἐγκατέλειπε, ὥπως ἐγκατέλει-
ψε καὶ σὰς, γιὰ νὰ φύγῃ με
τὸ φίλο της;

«Ἀλλὰ, ἀρκετὰ ἐφλυώρησα
σήμερα, κύριε. Στέλνω τὸ
γράμμα μου «πῶστ-ρεστάντ»
τὸ Παρίσι, ὥπως μοῦ εἶπατε.
Σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς
εὐχομαί νὰ ξαναγυρίσῃτε σύν-
τομα.

Λουίζα Λαμπερὲν
χωρίον Φλές, Σάρτρη.
Τὰ εἶχα καταλάβει ὅλα τὰ
ώρα. Ὁ Πατρίν εἶχε ἕνα παιδί

Νὰ τὸ ὁλόκληρο τὸ γράμμα
αὐτό:

«Ἀγαπημένε μου Πατρίν,
σοῦ στέλνω τὸ πορτοφόλι σου,
που ἐξέχασες νὰ τὸ πάρῃς τὴν
ὥρα που ἐφευγες.

«Ἀργησά κατῶς νὰ σοῦ τὸ
στεῖλω, γιὰ τὸ μόλις τώρα ἐξα-
ναγυρίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ταξι-
δι που ἔκαμα. Δεν ἐξαναγυρί-
ζω ὁμως μόνι. Ἐχω μαζί μου
καὶ ἕναν χαριτωμένο σύντροφο.
Σὲ βλέπω νὰ σουφρώνῃς τὰ
φρύδια. Μπορεῖς ὁμως νὰ ζη-
λῆς ὅσο θέλεις, γιὰ τὸ
σύντροφος αὐτὸς εἶνε ἕνας πολ-
λὸ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Σὲ
πληροφόρῳ μάλιστα ὅτι τὸν
ἐγκατέστησα ἐδῶ, μέσα στὸ
δωμάτιό μου. Εἶνε ξανθὸς σὰν
καὶ σὲνα καὶ σοῦ μοιάζει σὰν
ἀδελφός ἢ σὰν... γιοιός!

«Τὸν συνήτησα χθὲς στὸ
χωριὸ τοῦ Φλές. Νομίζω ὅτι τὸ
ξέρεις αὐτὸ τὸ χωριό...
«Ἀ! ἐξέχασα νὰ σοῦ πῶ.
Ὁ σύντροφός μου αὐτὸς λέγε-
ται Πιέρ.

«Ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃς,
πρέπει νὰ τὸν ἀνεχθῇς μέσα
στὸ σπίτι μας. Γιὰ τὸ ἐγὼ δεν
ἐννοῶ νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ. Νο-
μίζω, ἄλλωστε, ὅτι θὰ ζήσωμε
καὶ οἱ τρεῖς πολὺ εὐτυχισμέ-
να.

«Δεν θὰ σοῦ ξαναμιλήσω πο-
τέ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Πα-
τρίν. Φαντάζομαι, ἄλλωστε,
ὅτι κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐχαριστη-
μένος γι' αὐτὴ τὴ λύσι.

«Ὁ Πιέρ καὶ ἐγὼ σὲ περι-
μένουμε νὰ γυρίσῃς με μεγάλη
ἀγωνία...».

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΕ ΕΡΕΝΤΙΑ

14ον

Τὴν ἴδια περίπου ὥρα, ἡ Ἐλεονώρα Γκαλιγκάι, ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων καὶ ὁ Κοντσίνοι ἐκατέβαιναν στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ρομπιστάν καὶ τὴ Γιζέλλα.

XXXIII

Ο ΠΗΓΑΣΣΟΣ

Ὁ ἱππότης εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴς αἰσθήσεις του, ἀλλὰ, χάρις στὶς περιποιήσεις τῆς Μαρίας, ἐπανήλθε γρήγορα στὴ ζωὴ.

Ἐνα πρωὶ, ἐτινάχθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου τὸν εἶχαν ξαπλωμένον, ἐφόρεσε τὴ στολὴν του, ἐξώσθηκε τὸ ζῆφος του καὶ ἐτοιμασθηκε νὰ βῇ ἔξω.

Εἰς μάνην ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τῶν «Τριῶν Μοναρχῶν» — γιὰτὶ ἐκεῖ τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει ἡ Μαρία — ἐπροσπάθησε νὰ τὸν πείσει ὅτι ἦταν πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη στὸ κρεβάτι του.

Ὁ Ρομπιστάν δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε καὶ ἐκατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

Λίγην ὥρα ἀργότερα κατάρβωσε νὰ ξαναβῇ τὸν Κογολίν, πού ἐτοιμαζόταν ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ πούλησιν τὸν «Πηγασσο».

— Κακοῦργε, ληστὴ! ἐφώνωξε ὁ ἱππότης. Γιὰτὶ ἤθελες νὰ πούλησιν τὸν «Πηγασσο»;

— Ὦ! Κύριε! ἔκαμε ὁ Κογολίνος, πέφτοντας στὰ πόδια του. Ἡ δυστυχία μου δὲν περὶγράφεται. Ἦμουν πεινασμένος καὶ διωγμένος ἀπὸ ὅλους. Ἀπὸ τὸν Λουρὸ καὶ ἀπὸ τὸν Λαντέρν ἀκόμη...

— Λαντέρν; ἔκαμε ὁ Ρομπιστάν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξ ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶνε ὁ ὑπηρετὴς τοῦ μαρκιῶν Σενκ-Μάρς. Ἐάν σὰς ἐνδιαφέρει αὐτό, κύριε, σὰς πληροφορῶ ὅτι ὁ πατέρας τοῦ μαρκιῶν ἐπέθανε καὶ ὅτι ὁ Σενκ-Μάρς ἐφυγε μαζί μὲ τὴ μαρκησία γιὰ τὸ Ἐφιά.

— Μὲ τὴ μαρκησία; ἐφώνωξε ὁ Ρομπιστάν. Ὁ γάμος ἔγινε λοιπόν; Ἀ! Γιζέλλα!...

Διέταξε τότε νὰ τὸν ἐτοιμάσουν τὸν «Πηγασσο» καὶ ἐφυγε σὲ λίγη ὥρα. Μέσα σὲ ἐπτά ἡμέρες κατάρβωσε νὰ διατρέξῃ τὶς 120 λεῦγες πού ἐχώριζαν τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ Ἐφιά.

Ἀλλ' ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ, εἶδε ὅτι ἡ μαρκησία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Μαριὸν Δελόρμ. Γιὰ τὴν ἀκριβεία μάλιστα δὲν ἦταν καθόλου μαρκησία, μ' ὅλο πὺν ἂν ἤθελε θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ. Ὁ νεαρὸς Σενκ Μάρς ἦταν ἕμμελο τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, θέλησε νὰ τὴν πάρῃ

μαζί του στὸ Ἐφιά, φοβούμενος νὰ τὴν ἀφήσῃ μαζί του στὸ Παρίσι.

Ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μαρίας, ὁ Ρομπιστάν ἔμαθε τὴ σωτηρία τῆς Γιζέλλας. Ἐπληροφορήθη ἐπίσης πὺς ἐξαιρετικὰ γεγονότα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν τὶς ἡμέρες ἐκείνες στὸ Παρίσι. Ἐξέφρασε τότε τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴ νέα καὶ ἐφυγε κατόπιν καλπάζοντας, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀκτὼ ἡμέρες ἀργότερα στὸ Παρίσι.

XXXIV

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΕΝΟΥ

Ἦταν νύχτα πιά καὶ οἱ δρόμοι τῶν Παρισίων εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐρημιάζονται.

Ἀλλ' ὁ Ρομπιστάν παρατηροῦσε ἐκπληκτικὸς ὅτι πολλοὶ ὅμοιοι πολὶτὼν ἐκυκλοφοροῦσαν στυγερὰ δρόμους καὶ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι διηυθύνοντο πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης.

Σὲ λίγο ἔμαθε, τὴν ἀφορμὴν αὐτῶν τῶν συγκεντρώσεων. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι ὁ δούξ τῆς Γκὺζ καὶ οἱ πολυπληθεῖς ὁπαδοὶ πού εἶχε στὴν πρωτεύουσα ἐτοιμάζοντο νὰ τὸν ὑποδεχθῶν.

Ὁ δούξ ἐμφανίσθηκε πράγματι λίγην ὥρα ἀργότερα, περιτοιχιζόμενος ἀπὸ μεγάλη συνοδεία ἀκολουθῶν.

— Στὸ Λουβρὸ! Στὸ Λουβρὸ! Κάτω οἱ αἰρτικοί! ἔρχισε νὰ φωνάζῃ τὸ πλῆθος.

Ὁ Γκὺζ ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, σκεπτόμενος ἂν θὰ ἦταν φρόνιμο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν προτροπὴ αὐτῆς τοῦ πλῆθους καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία πού τοῦ παρουσιαζόταν.

Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ βυνατὴ φωνὴ ἀκούσθηκε πλάι του.

— Χίλιοι φρουροὶ καὶ ἔλθουν ὀγδόνουν ἀπὸ τὸ Λουβρὸ!

Ἀμέσως, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, πού ἐξητακράυγαζε ὡς μιὰ στιγμή πρὶν, ἔρχισε νὰ διαλύεται.

Ὁ Γκὺζ εὐρέθηκε σὲ λίγο μόνος του, περιτοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδας του, πού τὸν συμβουλεύουν νὰ τρέξουν ἀμέσως στὸ μέγαρό του καὶ

νὰ μὴν ἔλθουν σὲ σύγκρουσι μὲ τὰ βασιλικά στρατεύματα. Πράγματι, ἡ συνοδεία ἐμπήκε λίγην ὥρα ἀργότερα μέσα στὸ μέγαρο τοῦ δούκας, πού ἐμοιαζε σὰν φρούριο.

Δὲν ἀργοῦν ὅμως νὰ ἀντιληφθῶν ὅτι ἔπρεσαν θύματα ἀπάτης. Μερικοὶ εὐπατρίδες πού ἐστάλησαν πρὸς τὸ Λουβρὸ, γιὰ νὰ ἐξιχνιάσουν τί συνέβαιναν, ξαναγυρίζουν λίγην ὥρα ἀργότερα, γιὰ νὰ ἀνακοινώσουν ὅτι καμμιὰ κίνησης δὲν παρατηρεῖτο στὰ ἀνάκτορα.

Καὶ αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Τὸ Λουβρὸ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ θυθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπῇ.

Καὶ ὅμως σ' ἕνα δωμάτιο μερικοὶ ἄνθρωποι ἀγρυπνοῦν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ μικρὸς Βασιλεὺς. Σκέπτεται:

— Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἐφυγε καὶ ὁ γιὸς τοῦ Σημειωμένου ἔγινε βασιλεὺς. Τί θὰ γίνῃ αὐριο μὲ τὸ γιὸ τοῦ Σημειωμένου; Πίσω του, ὁ Ἀλβέρτος ντὲ Λουβὶν ψιθυρίζει:

— Μεγαλειότατε, ἂν θέλετε μπορούμε νὰ τοὺς καταδιώξωμε καὶ νὰ τοὺς συντρίψωμε ἅποῦ.

— Εἴμεθα ἔτοιμοι! λέγει ὁ Ὀρνάν.

Ὁ βασιλεὺς γυρίζει τὸ βλέμμα του πρὸς τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ διατάξῃ τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Γκὺζ. Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ φωνὴ ψιθυρίζει κοντὰ του:

— Ὄχι, μεγαλειότατε, εἶνε καλύτερον νὰ περιμένωμε. Ἡ ἀρετὴ τῶν βασιλέων εἶνε νὰ ξέρουν νὰ περιμένουν.

Ἡ φωνὴ αὐτῆς εἶνε τοῦ Ρισελιέ, πού ἀρχίζει νὰ ἀποκτᾷ μιὰ τεραστία ἐπιρροὴ ἐπάνω στὸ νεαρὸ καὶ ἀναποφάσιστο βασιλεῖα.

Ὁ καρδινάλιος, δέβαιος ὅτι ἐπέτυχε τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπέδιλακε, ὑποκλίνεται ἔπειτα ἐμπρός στὸν Βασιλεῖα καὶ φεύγει.

Ἡ Γαλλία δὲν ἀνήκει αὐτὲ στὸν Λουδοβίκο 13ο, οὔτε στὸν Κοντέ, οὔτε στὸν Γκὺζ, οὔτε στὸν Κοντσίνοι, σκέπτεται ἐνῶ ἀπομακρύνεται. Ἡ Γαλλία θὰ γίνῃ δική μου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, μεγάλες ταραχὲς ἐξέσπασαν σ' ὅλο τὸ Παρίσι. Ἀλλ' οἱ συνωμῶται δὲν ἦταν ἠνωμένοι καὶ ἔτσι ἡ δύναμίς τους συνετρίβη.

Ὁ πρίγκιψ τοῦ Κοντέ καὶ ὁ δούξ τῆς Γκὺζ συνελθόντες διὰ δόλου καὶ ἐνέκλεισθης στὴ Βαστίλλη. Ἀπέμεινε μόνος ὁ Γκὺζ, ἀλλ' ὁ δούξ ἐσκέφαθε ὅτι ἦταν πρὸς τὸν Λουβρὸ, γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη τοῦ σὺ Βασιλεῖα.

Ἐτοί, ἡ καταιγὶς φαινόταν ὅτι εἶχε παρῆλθῃ.

Ὁ χειμῶνας ἐπέρασε ὁλόκληρος μέσα σὲ σχετικὴ ἡσυχία. Ἀλλὰ κατὰ τὶς πρώτες

ἡμέρες τῆς ἀνοιξέως ἀπαίσεις φῆμες ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν καὶ πάλι. Ἐλέγαν ὅτι ὁ Γκὺζ θὰ ἐπὶγαυε στὸ Λουβρὸ ἐπὶ κεφαλῇ 500 εὐπατρίδων καὶ ὅτι θὰ ὑπέβαλε στὸ Βασιλεῖα ἕναν κατάλογο μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τὸ διάδημα αὐτό, οἱ περισσότεροι ἐπερίμεναν ὅτι θὰ προέκυπτε φανερὸς πόλεμος. Ἦξεραν ἀκόμη ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶχε κοντὰ του τὸν καρδινάλιο ντὲ Ρισελιέ, πού ἦταν ὁ καλύτερος σύμβουλος καὶ τὸν Κοντσίνοι, πού δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένος νὰ ὑποχωρήσῃ στὸ ζήτημα τῆς ἐλαττώσεως τῶν φόρων.

Τὸ διάδημα αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἐπομένη.

Ἀπὸ τὸ βράδυ μεγάλες ὁμάδες πολιτῶν διέτρεχαν τὴν πόλιν. Μερικοὶ φανατικοὶ καθολικοὶ εἶχαν ἀρχίσει μάλιστα νὰ προβαίνουν σὲ βαιοπραγίες ἐναντίον τῶν Οὐγενότων.

Ὁ Γκὺζ ἦταν κλεισμένος μέσα στὸ μέγαρό του. Περὶ τοὺς 150 εὐπατρίδας ἔστεκαν γύρω του.

Ἄλλοι εὐπατρίδες ἐπὶγαυνοῦντο ἀπὸ μιὰ μυστικὴ θύρα τοῦ μεγάρου, μεταφέροντες νέα ἢ λαμβάνοντας διαταγές.

Ὁ δούξ ἐγύρισε σὲ μιὰ στιγμή πρὸς τοὺς φίλους του καὶ εἶπε:

— Ἐμπρός τώρα! Οἱ φίλοι τοῦ Κοντέ θὰ μὰς ἀκολουθήσουν, πιστεύοντας ὅτι θὰ ἀπελευθερώσωμε τὸν πρίγκιπα. Ὅσο γιὰ τὸν ντ', Ἀγκουλέμ, ὅλο ξέρουμε πὺς δὲν ἔχει κανένα ὁπαδό.

— Ὑψηλότατε! ἐφώνωξε ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας εὐπατρίδης, μπαίνοντας μέσα στὴν αἴθουσα. Πρέπει νὰ τρέξωμε ἀμέσως στὸ μέγαρο Κοντέ. Οἱ φίλοι τοῦ πρίγκιπος μὰς περιμένουν, ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ μας.

— Πηγαίνω, εἶπε ὁ Γκὺζ. Καὶ ἐβγήκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα τοῦ μεγάρου, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο εὐπατρίδας.

Ἐφορῶντες προσωπὶδα καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἐκτός τοῦ Ρομπιστάν, πού ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα περιεφέρετο ἐξῶ ἀπὸ τὸ μέγαρό του, προσαιθανόμενος ὅτι τρομερὰ πράγματα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ Παρίσι.

Διὰβόλε! ἔκαμε ὁ ἱππότης. Ἄν ὁ Γκὺζ διευθυνθῇ πρὸς τὸ Λουβρὸ, θὰ τὸν σκοτώσω. Ἡ τύχη τοῦ βασιλείου εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμή στὰ χεῖρά μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι σ' ὅλη αὐτὴ τὴ φοβερὴ τραγωδία πού ἐτοιμαζεται θὰ παίξω κι' ἐγὼ κάποιο σημαντικὸ ρόλο.

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἠκολούθησε τοὺς τρεῖς εὐπατρίδας. Σὲ λίγο τοὺς εἶδε νὰ διευθύνονται πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης.

Πηγαίνουν στὸ μέγαρο Κοντέ! ἐσκέφαθε ὁ Ρομπιστάν. Τί πρέπει νὰ κάμω;

Τὴ στιγμή πού ὁ δούξ μὲ τοὺς δύο συντρόφους του διέσχισε τὴν πλατεῖα, ἕνας ἄλλος ὅμιλος ἀπὸ τρεῖς ὁπλοφόρους ἐπέρασε πλάι τους.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς μικρῆς αὐτῆς συνοδείας ἔβριζε ἐνῶ γρήγορο δάμνα πρὸς τὸν δούκα καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Ἀμέσως ἔκαμε νεῦμα πρὸς τοὺς δύο συντρόφους του ν' ἀκολουθήσουν τοὺς τρεῖς εὐπατρίδας.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ συνοδεία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Ρινάλντο καὶ δύο ὁπλοφόρους τοῦ Κοντσίνοι. Τρεῖς ἄλλοι ὁπλοφόροι ἦσαν κρυμμένοι ἐκεῖ κοντά.

Τί νὰ κάμω, ἐσκεπτόταν ὁ Ρομπιστάν. Νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ ἐδῶ ἢ νὰ τὸν περιμένω στὴν ἐξοδὸ τοῦ μεγάρου Κοντέ; Εἶνε τρεῖς μόνο. Εἶμαι ἀρκετὸς γι' αὐτούς. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀρκετὰ νὰ τραβήξω μερικὲς σπαθιές. Πρέπει νὰ διορθώσω τὰ πράγματα.

Ὁ Γκὺζ πρέπει νὰ βρεθῇ ἀπὸψε στὴ Βαστίλλη. Οἱ σκέψεις αὐτῆς τοῦ Ρομπιστάν διεκόπησαν ἀπὸ ἕναν αἰφνίδιο θόρυβο συγκρουόμενων ξιφῶν.

Διὰβόλε! ἔκαμε ὁ ἱππότης. Ἐπέτεθσαν ἐναντίον τοῦ Γκὺζ. Ἐξέκριναν ἄνδρες θὰ τὸν σκοτώσουν!

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔσυρε τὸ ζῆφος του καὶ ὤρμησε ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κοντσίνοι. Συγχρόνως ἐφώνωζε πρὸς τὸν Γκὺζ, πού εἶχε ἀπαμείνῃ μόνος, γιὰτὶ οἱ δύο ἀκόλουθοί του εἶχαν σκοταθῇ.

— Ὑψηλότατε. Εἶμαι μαζί σας.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὰ πράγματα εἶχαν μεταβληθῇ ἐντελῶς. Δύο ἀπὸ τοὺς ὁπλοφόρους τοῦ Κοντσίνοι εἶχαν τεθῇ ἐκτὸς μάχης. Ἐνας τρίτος, ἐφανεύθη ἀπὸ τὸν Γκὺζ. Οἱ ὑπόλοιποι διεσκορπίσθησαν, βλέποντες τὴν ἀπρόοπτη ἐπέμβασι τοῦ Ρομπιστάν.

Ὁ Γκὺζ ἔβριζε ἕνα δάμνα πρὸς τοὺς νεκροὺς συντρόφους του καὶ κατόπιν ἀνέσκησε τὸ κεφάλι.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος! ἐψιθύρισε. Ἀς πηγαῖνω τώρα! Ἐσκέφαθε ὅμως τὸν ὑπαυτρίδην πού τὸν εἶχε σώσει καὶ ἐγύρισε γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Κύριε, εἶπε, μοῦ ἐσώσατε τὴ ζωὴ. Ἀκολουθήστε με σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος γιὰ νὰ σὰς ἀνταμειψῶ.

— Ὑψηλότατε, ἀπήντησε ὁ Ρομπιστάν, δὲν μοῦ ὀφείλετε καμμιὰ εὐγνωμοσύνη. Ἦμουν ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς προστατεύσω καὶ νὰ σὰς ὁδηγήσω.

— Νὰ μὲ ὁδηγήσετε πού;

— Ὑψηλότατε, ἐσυνέχισε ὁ Ρομπιστάν, ἀναγκασθήκαμε νὰ ἀλλάξωμε τόπον συγκεντρώσεως, γιὰτὶ φαίνεται ὅτι τὸ μέγαρον ἐπιτηρεῖται. Κατεφύγαμε λοιπόν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ἐδῶ κοντά. Οἱ εὐπατρίδες σὰς περιμένουν...

— Τότε, πηγαίνω! εἶπε ὁ δούξ.

Ὁ Ρομπιστάν ἐσκεπτόταν, ἐνῶ ἐξεκινούσαν:

«Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ἐσώθη!».

XXXV

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ Ρομπιστάν ἀδήγησε τὸν δούκα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Μεγάλου Ἑρρίκου», πού ἔφερε ὅτι εἶχε ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του.

Ἦταν δέβαιος λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ συναντούσαν κανένα ἐκεῖ.

Ἀνοίξε λοιπὸν τὴν πόρτα τοῦ σταυλοῦ, ἔκαμε ἕνα μικρὸ κερί πού εὐρήκα ἐκεῖ καὶ ἐμφανίσθηκε ἐμπρὸς τὸ δούκα.

— Ὑψηλότατε, μὲ ἀναγνωρίζετε; ἐρώτησε.

Ὁ Ρομπιστάν! ἔκαμε ὁ Γκὺζ.

— Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ ἱππότης. Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ

σὰς πληροφορήσω ὅτι δὲν ὁπάρχει καμμιὰ συγκέντρωση ἐδῶ. Σὰς ἀδήγησα ἐδῶ γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασίς μου.

— Μὲ παρέσυρες σὲ ἐνέδρα! ἔκαμε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος ὁ δούξ.

— Ὄχι, ὕψηλότατε. Ἄν ἐπεδίωκα τὸ θάνατό σας, θὰ ἔφηνά τοὺς ὁπλοφόρους τοῦ Κοντσίνοι νὰ σὰς σκοτώσουν καὶ δὲν θὰ εἶχα αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν τιμὴ νὰ συνομιλῶ μαζί σας.

— Ἐχεῖς δίκην! εἶπε ὁ δούξ. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ θέλατε νὰ μοῦ μιλήσετε ἰδιαίτερώς. Σὰς ἀκούω...

— Θὰ μοῦ παραδώσετε τὸ ζῆφος καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσετε!

— Εἰσαι ἀστείος, νέε μου, εἶπε ὁ Γκὺζ. Καὶ μὲ ποῦ δικαίωμα μοῦ ζητᾷς ὅλα αὐτά;

— Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου πού θέλει νὰ σώσῃ τὸν θρόνο ἀπὸ τοὺς ἄρπαγας καὶ τοὺς συνωμῶτας.

— Ἐλέγησα νὰ σὰς πληγώσω λαφρὰ, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ πού ἔχω λάβει. Δυστυχῶς δὲν τὸ θελήσατε. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν μοῦ ἀνήκετε πιά. Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλεῶς σὰς συλλαμβάνω!

— Καὶ ποῖος εἰσθε σεῖς πού ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλεῶς; ἐρώτησε ὁ δούξ.

— Εἶμαι ὁ ἱππότης τοῦ Βασιλεῶς; ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Ρομπιστάν.

— Ἀ! ἔτσι! ἔκαμε ὁ δούξ. Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔσυρε

τὸ δικό σου. — Εἶνε ἡ τελευταία λέξις; ἐρώτησε ὁ Ρομπιστάν.

Ὁ δούξ ἀνέσκησε τοὺς ὤμους.

Ὁ ἱππότης ἔβαλε τότε τὸ ζῆφος στὴ θήκη του.

— Ὑψηλότατε, εἶπε, εἶνε μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν θέλησα νὰ σὰς ἀδηγήσω στὴ Βαστίλλη.

— Στὴ Βαστίλλη!

— Θέλησα νὰ σὰς πληγώσω λαφρὰ, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ πού ἔχω λάβει. Δυστυχῶς δὲν τὸ θελήσατε. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν μοῦ ἀνήκετε πιά. Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλεῶς σὰς συλλαμβάνω!

— Καὶ ποῖος εἰσθε σεῖς πού ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλεῶς; ἐρώτησε ὁ δούξ.

— Εἶμαι ὁ ἱππότης τοῦ Βασιλεῶς; ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Ρομπιστάν.

— Ἀ! ἔτσι! ἔκαμε ὁ δούξ. Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔσυρε

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΘΗΣΑΥΡΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ - ΠΕΙΡΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΟΒΕΡΑΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ.

Μιὰ λαίλαπα παθῶν κοχλάζει μέσα στὰ στήθη δύο ἀνθρώπων, πού τὸ μῖσος τοὺς δὲν γνωρίζει κανένα ὄριο καὶ κανέναν φραγμό. Γιὰτὶ τὸ μῖσος αὐτὸ εἶνε ἰσχυρότερο καὶ ἀπὸ τὸν θάνατο. Γίνεται ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τοὺς, ὁ προορισμὸς τοὺς ἐπάνω στὴ γῆ... Σὰν ἀληθινοὶ δαίμονες γυρίζουν τὶς θαλάσσεσ, διασχίζουν τ

Μιά αρχαϊκή συνκλονιστική ιστορία που υπήρξε αληθινή

Κάτω από έναν ήλιο, που απλώνεται επάνω στη γη σαν χαδί, η πόλις των Θηβών ζυγνύει στον ήχο των όρειχάλκινων σαλπγγων. Το πρωί αυτό του έτους 3.000 πρ Χριστού πρόκειται να είναι πολύ σημαντικό στην ιστορία.

Ο γέρο-Φαραώ, που βασιλεύει στην πόλη «με τις εκατό πύλες» έδωσε όλες τις γυναίκες του, για να πάρει τέλος μια νόμιμη σύζυγο. Τα μαλλιά του είναι τώρα όλολευκα, η ράχη του κυρτή, το μέτωπό του γεμάτο ρυτίδες, αλλά είναι πλούσιος, είναι βασιλιάς και αν ετόλμισε να ρίξει τα μάτια εις την πριγκίπισσα Βαλκίδα, κόρη του γείτονος του βασιλέως Ραμσή, το έκανε γιατί μαζί με την αίτησή του έστειλε και τα πιο πολύτιμα κοσμήματα.

Η απάντησις έφθασε το περασμένο θράδυ. Έγιοιτευσε στην αρχή τον Φαραώ και τώρα έχει ένθουσιάζει το λαό, που το έμαθε από μιαν όλοκληρη στρατιά μαύρων σκλάβων, που έξεχυθηκαν στην πόλη για να φέρουν το χαρμόσυνο νέο.

Το πρωί αυτό, ο Φαραώ καλεί τον νεαρό αδελφό του Ρανταμές, τον ωραιότερο άνδρα του κράτους του, εκείνον που τον όνειρευονταν όλες οι γυναίκες των Θηβών.

—Παίρνω ως σύζυγο τη Βαλκίδα, του λέει ο Φαραώ, ανασηκνόμενος επάνω στο θρόνο του. Λένε πως είναι ωραία. Μου χρειάζεται ένας δαχός πλάι στο θρόνο μου, για να λαμπρύνει τα τελευταία χρόνια της ζωής μου. Ο γάμος θα γίνει πριν από τη νέα σελήνη. Αυτή είναι η επιθυμία μου. Μπορείς, αδελφέ μου, να αναλάβεις μιαν αποστολή;

—Σε ακούω...

—Πρέπει να στείλω έναν αντιπρόσωπό μου, για να προύπαντηση την πριγκίπισσα. Εγώ δεν μπορώ να πάω, γιατί το ταξίδι είναι μεγάλο και θα με έκουραζε. Ρανταμές, εσύ είσαι νέος και γεμάτος ζωή. Θέλεις να πας άντ'ι για μένα; Θα σου δώσω μια πολυάριθμη συνοδεία, πολλά κοσμήματα και σπάνια άρματα. Πήγαινε να μου φέρεις τη μνηστή μου. Πες της ότι την περιμένω. Λέει από το στέμμα μου ένα τελευταίο στολίδι και αυτό θα είναι η Βαλκίς.

Ο Ρανταμές σκύβει ως κάτω, για να προσκυνήσει το Φαραώ.

—Θα φύγω μόλις με δια-

τάξης, αδελφέ μου.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

Οι Θεοί έπροστάτευαν τον Ρανταμές. Κανένα δυσάρεστο δεν παρουσιάσθηκε στο ταξίδι. Ούτε ληστές εμφανίσθηκαν στο δρόμο, ούτε εξέσπασε καμμία βουελλα άμμου. Η 'Ισις και ο 'Οσίρις αγρύπνησαν επάνω στον άγγελιαφόρο της αγάπης που έγινε δεκτός με μεγάλες τιμές στη Μέμφιδα. Ο βασιλεύς Ραμσή ήταν γεμάτος χαρά. Εάν αυτός ο γάμος δεν ίκανοποιούσε τα όνειρα της πριγκίπισσας, ένθουσιάζε όμως τους μεγιστάνες του βασιλείου, που είχαν άρχισει να ανησυχούν για την κακή κατάσταση των οικονομικών.

Ανυπόμονος να προσφέρει στη Βαλκίδα τις ευχές και τα δώρα του αδελφού του, ο Ρανταμές έξεκουράσθηκε μερικές ώρες μόνο. Έπειτα ετινάχθηκε επάνω από τη μαλακή στρωμή του και με νευρικές κινήσεις έβαλε επάνω στα καταμαυρα μαλλιά του το κλασικό κάλυμμα της κεφαλής, με

τις μαύρες και κίτρινες ραβδώσεις, που περιέβαλλε με αξιοπρέπεια το μελαφό πρόσωπό του. Στο λαιμό του έλαμπε ένα πλατύ γιορντάνι, καμωμένο από μικρές άσημένιες πλάκες, που τις ένωσε μεταξύ τους μια χρυσή αλυσίδα. Το στήθος του, που άκτινοβολούσε από νείατα και ρώμη, ήταν έντελως γυμνό. Ένα ύφασμα, που είχε τις ίδιες ραβδώσεις με το κάλυμμα της κεφαλής, έσκέπαζε τη μέση και έκατέβαινε ως τους μηρούς. Γονατιστός έμπρός στον Ρανταμές, ένας δούλος έδωσε προσεκτικά τους λ-μάντες στα /σανδάλια του.

Ένας άλλος επίσης έπέρασε στα γυμνά μπράτσα του ένα πλήθος από άσπασμένα θραχιδία, που τα έστόλιζαν χρυσοί σκαραβαίοι.

Όταν ο Ρανταμές ώδηγήθηκε στα διαμερίσματα της Βαλκίδας, όταν είδε τα μεγάλα μαύρα μάτια της και τα πιο πολύ μαύρα μαλλιά της, όταν αντίκρυσε το υπέροχο κορμί της, που μόλις το έσκέπαζε ένας λεπτότατος πέπλος, έρεψε σαν άπολιθωμένος. Γρήγορα

σαν την άστραπή, ένα σίσημο έμπηκε μέσα στην καρδιά του έρριζώθηκε εκεί, πνίγοντας όλα τα άλλα μέσα στην ψυχή του. Η ανάμνησις των εταίρων των Θηβών εσθύστηκε άμεσα από το μυαλό του. Ο νεαρός πρίγκιψ δεν είχε πια παρά έναν μόνο θεό: την αγάπη και μια μόνη θεά: τη Βαλκίδα!

Σκέπτεται να το πη στον βασιλέα Ραμσή, στους ύπουρους του, σ' όλη την Αύλη... Αλλά άμέσως μια σκληρή σκέψις περιορίζει ξαφνικά την όρμη του. Η Βαλκίς δεν είναι πια έλευθερη. Και με μια δύναμη θελήσεως, που δεν θα την έπίστευε ούτε ο ίδιος στον έαυτό του, αντίτάσσει στο χαριτωμένο χαμόγελο της πριγκίπισσας την παγερή και άποθη έκφρασις ενός άπεσταλμένου, που έχει συνειδησι της άποστολής του...

Γιατί και η Βαλκίς επίσης φαίνεται ταραγμένη. Αλλά κατορθώνει να συγκρατηθή. Δεν είναι μνηστευμένη με τον Φαραώ; Ο Ρανταμές είναι μόνο ο άγγελιαφόρος της αγάπης. Δεν έχει το δικαίωμα να του αφιερώση τη σκέψη της...

Μια γρήγορη διαταγή. Αμέσως, οι νέγροι υπηρέτες που τα χέρια τους είναι ένωμένα με μεγάλες σιδερένιες αλυσίδες, σύμβολο της δουλείας των, τοποθετούν επάνω στα

λευκά και μαύρα μωσαϊκά τα τέσσερα κιβώτια, που είναι γεμάτα με τα δώρα που σεβαστού μνηστήρος.

Ο Ρανταμές ανασηκνώνει με την άκρη της σπάθης του τα σκεπάσματα τους. Ο βασιλεύς και οι ύπουργοί του θαμδώνονται από τη λάμψη των μαργαριταριών και των σμαραγδιών αυτών, επάνω στα όποια ο ήλιος σκορπίζει τις άκτίνες του. Αλλά τα μάτια της Βαλκίδας φανερώνουν την άδιαφορία.

Ο πρίγκιψ νομίζει ότι διακρίνει κάποια λύπη στο βλέμμα αυτό. Ξεδιπλώνει μια περιγυμνή και διαβάσει με τρυφερά φωνή το γράμμα του αδελφού του:

«Φώς της ζωής μου, σ' έσένα θα ξαναβρώ τη λάμψη του ήλιου και την όμορφιά των άστεριών. Η αγάπη μου είναι άπέραντη σαν την έρημο, που απλώνεται πέρα από το κράτος μου. Δεν θα βρης ποτέ το τέλος της...»

Ο Ρανταμές διαβάσει τα λορογλυφικά του Φαραώ, αλλά η Βαλκίς νομίζει ότι βγάζει μέσα από την καρδιά του τις λέ-

ξεις που επιθύρισε...

Το καρδάβι διευθύνεται τώρα προς την πόλη με τις εκατό πύλες. Η Βαλκίς, ξαπλωμένη σ' ένα έπιχρυσωμένο φορείο, που το βαστάζουν έξη σκλάβοι, αφίνεται στους ρεμβασμούς της. Δεν συλλογίζεται τον Φαραώ, αλλά τον ωραίο Ρανταμές, που καλπάζει στο πλευρό της. Μια τρομερή μάχη γίνεται μέσα στην ψυχή του νέου, αλλά ώρκίσθηκε ότι θα βγή νικητής απ' αυτή. Ανασηκνώνει περήφανα το κεφάλι, σαν να περιφρονούσε τη Βαλκίδα, αλλά μόλις εκείνη κοιμάται, γυρίζει τα μάτια του προς αυτήν και από εκείνη τη στιγμή δεν την αφήνει καθόλου πια από το βλέμμα του.

Ανάμεσα από το λεπτό πέπλο που περιβάλλει το φορείο, το ολογερό βλέμμα του ζητάει να βρει τα άλικα αυτά χείλη που φαίνονται σαν να τον προσκαλούν, ενώ η Θεράθ, η γοργά τροφός της Βαλκίδας κουνάει άρχα μια μεγάλη βεντάλια με πολύχρωμα φτερά επάνω από το κεφάλι της...

Το καρδάβι διευθύνεται τώρα προς την πόλη με τις εκατό πύλες. Η Βαλκίς, ξαπλωμένη σ' ένα έπιχρυσωμένο φορείο, που το βαστάζουν έξη σκλάβοι, αφίνεται στους ρεμβασμούς της. Δεν συλλογίζεται τον Φαραώ, αλλά τον ωραίο Ρανταμές, που καλπάζει στο πλευρό της. Μια τρομερή μάχη γίνεται μέσα στην ψυχή του νέου, αλλά ώρκίσθηκε ότι θα βγή νικητής απ' αυτή. Ανασηκνώνει περήφανα το κεφάλι, σαν να περιφρονούσε τη Βαλκίδα, αλλά μόλις εκείνη κοιμάται, γυρίζει τα μάτια του προς αυτήν και από εκείνη τη στιγμή δεν την αφήνει καθόλου πια από το βλέμμα του.

Ανάμεσα από το λεπτό πέπλο που περιβάλλει το φορείο, το ολογερό βλέμμα του ζητάει να βρει τα άλικα αυτά χείλη που φαίνονται σαν να τον προσκαλούν, ενώ η Θεράθ, η γοργά τροφός της Βαλκίδας κουνάει άρχα μια μεγάλη βεντάλια με πολύχρωμα φτερά επάνω από το κεφάλι της...

Το καρδάβι διευθύνεται τώρα προς την πόλη με τις εκατό πύλες. Η Βαλκίς, ξαπλωμένη σ' ένα έπιχρυσωμένο φορείο, που το βαστάζουν έξη σκλάβοι, αφίνεται στους ρεμβασμούς της. Δεν συλλογίζεται τον Φαραώ, αλλά τον ωραίο Ρανταμές, που καλπάζει στο πλευρό της. Μια τρομερή μάχη γίνεται μέσα στην ψυχή του νέου, αλλά ώρκίσθηκε ότι θα βγή νικητής απ' αυτή. Ανασηκνώνει περήφανα το κεφάλι, σαν να περιφρονούσε τη Βαλκίδα, αλλά μόλις εκείνη κοιμάται, γυρίζει τα μάτια του προς αυτήν και από εκείνη τη στιγμή δεν την αφήνει καθόλου πια από το βλέμμα του.

Ανάμεσα από το λεπτό πέπλο που περιβάλλει το φορείο, το ολογερό βλέμμα του ζητάει να βρει τα άλικα αυτά χείλη που φαίνονται σαν να τον προσκαλούν, ενώ η Θεράθ, η γοργά τροφός της Βαλκίδας κουνάει άρχα μια μεγάλη βεντάλια με πολύχρωμα φτερά επάνω από το κεφάλι της...

Το καρδάβι διευθύνεται τώρα προς την πόλη με τις εκατό πύλες. Η Βαλκίς, ξαπλωμένη σ' ένα έπιχρυσωμένο φορείο, που το βαστάζουν έξη σκλάβοι, αφίνεται στους ρεμβασμούς της. Δεν συλλογίζεται τον Φαραώ, αλλά τον ωραίο Ρανταμές, που καλπάζει στο πλευρό της. Μια τρομερή μάχη γίνεται μέσα στην ψυχή του νέου, αλλά ώρκίσθηκε ότι θα βγή νικητής απ' αυτή. Ανασηκνώνει περήφανα το κεφάλι, σαν να περιφρονούσε τη Βαλκίδα, αλλά μόλις εκείνη κοιμάται, γυρίζει τα μάτια του προς αυτήν και από εκείνη τη στιγμή δεν την αφήνει καθόλου πια από το βλέμμα του.

Ανάμεσα από το λεπτό πέπλο που περιβάλλει το φορείο, το ολογερό βλέμμα του ζητάει να βρει τα άλικα αυτά χείλη που φαίνονται σαν να τον προσκαλούν, ενώ η Θεράθ, η γοργά τροφός της Βαλκίδας κουνάει άρχα μια μεγάλη βεντάλια με πολύχρωμα φτερά επάνω από το κεφάλι της...

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΗΒΑΣ

Το καρδάβι διευθύνεται τώρα προς την πόλη με τις εκατό πύλες. Η Βαλκίς, ξαπλωμένη σ' ένα έπιχρυσωμένο φορείο, που το βαστάζουν έξη σκλάβοι, αφίνεται στους ρεμβασμούς της. Δεν συλλογίζεται τον Φαραώ, αλλά τον ωραίο Ρανταμές, που καλπάζει στο πλευρό της. Μια τρομερή μάχη γίνεται μέσα στην ψυχή του νέου, αλλά ώρκίσθηκε ότι θα βγή νικητής απ' αυτή. Ανασηκνώνει περήφανα το κεφάλι, σαν να περιφρονούσε τη Βαλκίδα, αλλά μόλις εκείνη κοιμάται, γυρίζει τα μάτια του προς αυτήν και από εκείνη τη στιγμή δεν την αφήνει καθόλου πια από το βλέμμα του.

Ανάμεσα από το λεπτό πέπλο που περιβάλλει το φορείο, το ολογερό βλέμμα του ζητάει να βρει τα άλικα αυτά χείλη που φαίνονται σαν να τον προσκαλούν, ενώ η Θεράθ, η γοργά τροφός της Βαλκίδας κουνάει άρχα μια μεγάλη βεντάλια με πολύχρωμα φτερά επάνω από το κεφάλι της...

Μήπως σου προκαλώ φόβο, φίλε μου;

Ο Ρανταμές παρέμεινε σιωπλή. Η Βαλκίς έπείνε:

—Πές μου... το έρωτικό γράμμα που μου έδιόδασες στο ανάκτορο του πατέρα μου προήρχετο από σένα; Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

Ο πρίγκιψ εξεγείρεται:

—Η έρωτήσις σου είναι παράλογη...

Δεν ξέρεις να της φέμισα, λέει η πριγκίπισσα... Τα

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Το δεκαήμερο τελειώνει. Και το ταξίδι επίσης. Κατά διαταγήν του Φαραώ, δεν σταματούν πουθενά. Γι' αυτό, το καρδάβι έχει έξη θάρειες σκλάβων και όκτώ φορεία. Από όλη αυτή τη συνοδεία, εκείνος που αναπαύεται λιγώτερο είναι ο Ρανταμές. Το μόνο που κάνει είναι ότι αλλάζει κάθε τόσο ύποψιο. Η ιδέα ότι η Βαλκίς θα άνηκε σε λίγο στον αδελφό του, τον κάνει τρελό...

Η νύχτα είναι θερμή. Το καρδάβι προχωρεί με δυσκολία. Το μικρό χέρι της Βαλκίδας ανασηκνώνει το ροζ τούλλι του φορείου. Ο Ρανταμές το βλέπει και κάνει άμέσως μια κίνηση. Οι καμηλιέρηδες σταματούν. Ο νέος σκύβει επάνω από το άλογό του.

—Τι επιθυμείς, ο πριγκίπισσα;

—Θα πρέπει να δρίσκεται κάπου εδώ μια βασίς. Αφ'ή με ν' αναπαύθω, ίκετεύει η πριγκίπισσα με τη μελωδική φωνή της.

Ο Ρανταμές ανασηκνώνει, παρά τη θέλησή του:

—Δεν μπορώ να έκπληρώσω την επιθυμία σου, ο πριγκίπισσα. Ο Φαραώ ανυπομονεί να σε γνωρίση. Δεν πρέπει να προκαλέσωμε το θυμό του...

Η πριγκίπισσα χαμογελάει:

—Δεν υπάρχει λοιπόν οίκτος μέσα στην ψυχή σου; Η άμμος αυτή εξέρανε τα χείλη μου και μου καίει το λαιμό...

Θέλω να τα δροσίσω σ' εκείνο το πηγάδι, που ξεχωρίζω πίσω από τους φοίνικες. Κάμε μου αυτή τη χέρι. Όταν θα γίνω σύζυγος του αδελφού σου, δεν θα έχω πια το δικαίωμα να σου ζητήσω τίποτε...

Το βλέμμα της είναι τόσο τρυφερό και τόσο ίκετευτικό!

Ο Ρανταμές σηκνώνεται όρθιος επάνω στη σέλλα του αλόγου του, φέρνει στα χείλη του ένα κέρας από έλεφαντόδοντο και βγάζει απ' αυτό ήχους τόσο διαπεραστικούς, που ο άνεμος τους φέρνει ως την έμπροσθοφυλακή της συνοδείας.

Οι σκλάβοι αποθέτουν με εύλαβεια επάνω στην άμμο το έπιχρυσωμένο φορείο της πριγκίπισσας. Ο Ρανταμές πηδάει κάτω από το άλογό του και τρέχει ως το πηγάδι, όπου γεμίζει με νερό έναν άμφορέα από άλάβαστρο.

Έπειτα, έχυσε το νερό μέσα σε μια κρυστάλλινη κούπα και ήρθε να γονατίση έμπρός στην πριγκίπισσα.

Αλλά είχε χάσει πια την ψυχραιμία του και έτρεμε όλοκληρος.

—Μήπως σου προκαλώ φόβο, φίλε μου;

Ο Ρανταμές παρέμεινε σιωπλή. Η Βαλκίς έπείνε:

—Πές μου... το έρωτικό γράμμα που μου έδιόδασες στο ανάκτορο του πατέρα μου προήρχετο από σένα; Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

Ο πρίγκιψ εξεγείρεται:

—Η έρωτήσις σου είναι παράλογη...

Δεν ξέρεις να της φέμισα, λέει η πριγκίπισσα... Τα

μάτια σου μιλούν για σένα. Μου μίλησαν από τη στιγμή που με είδες. Κι' εγώ θάθελα να σου μιλήσω από καιρό...

Τότε ο Ρανταμές σκύβει νικημένος μέσα στο σκοτάδι και ψιθυρίζει αυτή την όμολογία, που τον έκαιγε περισσότερο και από την άμμο της έρημου.

—Σε αγαπώ, ο Βαλκίς, και υποφέρω εξ αιτίας σου... Θέλω... και πρέπει να ξεχάσω πως είσαι μνηστή του αδελφού μου.

Η Βαλκίς, μεταμορφωμένη, σηκώνει προς τον ουρανό που είναι γεμάτος αστέρια, τα ωραία μάτια της, που είναι μεγάλα σαν άμυγδαλα:

—Ας είναι εύλογημένο το δνομα της 'Ισιδος! Και εγώ σε αγαπώ!... Μου φαίνεται πως έζησα την καλύτερη στιγμή της ζωής μου... Κύτταξε... γύρω μας, όλα είναι καμωμένα για την αγάπη. Αυτή την άπέραντη ήρεμία της έρημου, οι θεοί την προώρισαν για τις έρωτευμένες καρδιές. Τι με ενδιαφέρουν οι άδελφός σου και τα πλούτη του; Εγώ μόνον έσένα αγαπώ...

Ο Ρανταμές της φιλάει τα χέρια.

—Ο αδελφός μου έχει την ύπόσχεση να πατέρα σου..., λέει.

—Ξέρω, Ρανταμές, θα υποταχθώ στη μοίρα μου... αλλά έχω ακόμα μια νύχτα στη διάθεσή μας...

Και, καθώς εκείνος διατάζει, η Βαλκίς συνεχίζει για να τον βασανίση περισσότερο:

—Αύριο... σκέψου πως αύριο θα άνηκε στον αδελφό σου. Ένα ρίγος συγκλονίζει τον Ρανταμές.

—Αύριο... Έχεις δίκιο... Μόλις ξημερώση, θα ιδούμε από μακριά τις πύλες των Θηβών, τις λευκές ταρατσες των σπιτιών και τα γιγαντιαία άγάλματα του ανακτόρου του αδελφού μου. Αύριο...

Η Βαλκίς λέει σιγά:

—Αύριο θα είναι πολύ άργα... Οι σκλάβοι, κουρασμένοι από αυτό το άδιάκοπο περπάτημα, έψωφελήθηκαν από το άπροσδόκητο σταμάτημα, για να άπομακρυνθούν και να τρέξουν ως τη γειτονική άσσι.

Η Θεράθ έχει κι' εκείνη άποτροβήθη.

Η Βαλκίς μισανόγει τότε τα παραπετάσματα του φορείου και προσφέρει την αγάπη της στον άνθρωπο αυτόν, για τον όποιον οι Θεοί δεν την έχουν προορίσει...

ΜΕΝΕΣ, Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

«Αλλά ένας άνθρωπος άγρυπνεί... Ο Μένες, ο κατασκοπος, που οι μυστικές πληροφορίες του πληρώνονται με έδοκληρη περιουσία. Κάνει πως κοιμάται κάτω από έναν φοίνικα, αλλά έχει ιδη τα πάντα. Είδη τη Βαλκίδα και το Ρανταμές, που νομίζουν πως ο πέπλος της νύχτας έκράτησε το μυστικό τους, άγκαλιασμένους...

Ο Μένες σέρνεται τότε επάνω στην άμμο, που φέγγεται από το άσπασμα της ήμερας και φθάνει ως την έμπροσθοφυλακή. Εκεί ξυπνάει έναν σκλάβο και του βάζει τρία χρυσά νομίσματα μέσα στο άποσκέλετωμένο χέρι του.

—Φύγε άμέσως, του λέει... Θα πας στον Φαραώ και θα του πής...

Και άποτελείνεται σιγά μέσα στ' αυτή του το τρομερό μυστικό, που θα έπιέρη τον αδελρό του Ρανταμές και της Βαλκίδας.

Το μικρό μαύρο έλλογο του σκλάβου καταβροχθίζει τώρα τις άποστάσεις και φθάνει εις τα άνάκτορα προτού ν' ανατείλη ο ήλιος.

Στο όνομα του Μένες, όλες οι πόρτες άνοίγουν. Και ο Φαραώ δέχεται άμέσως τον άπεσταλμένο του σε ιδιαίτερη άκρόασι.

—Μίλησε, προστάξει, άλλωώς θα σε ρίξω στα λιοντάρια...

—Αυθέντα... η πριγκίπισσα Βαλκίς και ο άδελφός σου. Ο Μένες τους είδε... αγαπιώνται...

Ο Φαραώ γίνεται πελιδνός. Η περηφάνεια και η άξιοπρέπεια του έχουν κουρευλισθή. Αλλά οι ύπηκοοί του δεν πρέπει να το μάθουν. Μόνον ένας άνθρωπος ξέρει μέσα στην Αύλη την προσβολή που ύπεστη. Είναι άρκετο λοιπόν να εξαφανίση τον άνθρωπο αυτό, για να μην την μάθη κανείς άλλος.

Ο Φαραώ τινάζεται άμέσως επάνω. Χτυπάει με ένα μικρό σφυρί επάνω σ' ένα μπρούντζινο δίσκο και φωνάζει προς τους φρουρούς που προστρέχουν:

—Εκείνος που φέρνει ένα άσχημο νέο είναι καταραμένος! Κάμετε έτσι, που η φωνή αυτού του ανθρώπου να σδυσθή σε αιώνες αιώνων...

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Η Βαλκίς, ωραία όσο ποτέ άλλοτε, γιατί η αγάπη έδωσε πιο πολύ λάμψη στην καλλονή της, μπάνει μέσα στην αίθουσα του θρόνου, όπου την περιμένει ο Φαραώ, περιστοιχιζόμενος από την Αύλη του. Πίσω της, ακολουθούν δώδεκα γυναίκες που ανασηκνώνουν την ούρα του κατακόκκινου φορέματός της.

Οι σάλπιγγες ήχουν και η πριγκίπισσα διασχίζει την αίθουσα. Σταματάει για μια στιγμή έμπρός στην άπέραντη σκάλα, που καταλήγει στο θρόνο. Εκεί την περιμένει ο μέλλων σύζυγός της.

Η Βαλκίς αναζητεί με τα μάτια τον Ρανταμές, αλλά δεν κατορθώνει να τον ανακαλύψη πουθενά.

Ψίθυροι θαυμασμού διατρέχουν την αίθουσα. Οι αυλικόι ζηλεύουν κείνο στην καρδιά τους τον κύριο τους. Η Βαλκίς ανεβαίνει άργα τις σκάλες, που την φέρνουν στο θρόνο. Οι γυναίκες που την ακολουθούν άφησαν τώρα την άπέραντη ούρα του φορέματός της που σέρνεται πίσω της, σαν η σκιά της άπραγμαποίητης αγάπης της.

Όταν φθάνη έμπρός στον Φαραώ, η Βαλκίς δεν κατορθώνει να κρύψη την άποστροφή της. Ο μέλλων σύζυγός της ήταν περισσότερο άσχημος από ό,τι είχε ακούσει να λένε. Ο Φαραώ σηκνώνεται και (Το τέλος στη σελ. 42)

ΛΥΔΙΑ ΣΤΑΛ,

ή κόμησσα - κατάσκοπος
που «άποκοιμίζει» τὰ δύ-
ματά της

Είχε αναγκασθή πολλές φορές η γαλλική αστυνομία, κατά την διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου, να χτυπήσει την πόρτα του μεγάρου της πλουσίας κομήσσης Λυδίας Στάλ, άργα μετά τα μεσάνυχτα και να παρακαλέσει να σβύσουν τα φώτα που καπνύγαν την γύρω περιοχή.

Γιατί οι δεξιότητες που έδινε συχνότατα η Λυδία Στάλ στο πολυτελέστατο ιδιωτικό μέγαρό της στο Μονρού, διαρκούσαν έως τα ξημερώματα...

Κι' εκτός του ότι ένωχλούσαν τους γύρω περιοίκους, αποτελούσαν κι' έναν επικίνδυνο στόχο για τα εχθρικά αεροπλάνα που έκαναν τη νύχτα τις αναγνωρίσεις τους...

Ένα βράδυ του 1916, η αστυνομία έπενεθε και πάλιν. Και διάταξε να σβύσουν άμεσα όλα ανεξαιρέτως τα φώτα.

—Κυρίες και κύριοι, ανήγγειλε σε λίγο στους καλεσμένους της η ώραία κόμησσα, θα μου επιτρέψετε να σας προσφέρω την νυκτερινή φιλοξενία μου. Το Παρίσι άπχει πολύ απ' εδώ, και η αστυνομία μας άπηγόρευσε να συνεχίσουμε την διασκέδασι μας έως το πρωί. Θα κοιμηθήτε λοιπόν στο μέγαρό μου, έφόσον δεν υπάρχει τέτοια ώρα συγκοινωνία... Εύτυχως, διαθέτω ευρύχωρους ξενώνας. Είναι μια ευχάριστη περιπέτεια που πιστεύω να σας διασκεδάσει όλους...

—Ω!... Ό!... υποδέχθηκαν όλοι με επιφωνήματα απογοητεύσεως την αναγγελία της κομήσσης, δυσαρεστημένοι που η αστυνομία τους διέκοπτε, επάνω στην καλύτερη ώρα, την διασκέδασι τους.

—Και τώρα, εμπιστευθήτε τον έαυτό σας στους υπηρέτες μου, κατέληξε η κόμησσα. Και καληνύχτα σας...

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Υπήρχαν στην κοσμική αυτήν συγκέντρωσι της κομήσσης Στάλ κάθε τάξεως και έπαγγελματος άνθρωποι. Η πλειοψηφία πάντως άπαρτιζόταν από νεαρούς διπλωμάτας, ανώτερους υπαλλήλους του κράτους και γνωστούς κοσμικούς τύπους που διεσκέδαζαν την πληθι τους, συχνάζοντας όπου υπήρχαν σαμπάνια και ώ-

ραίες γυναίκες...

Είχαν πιά αποσυρθή όλοι στα διαμερίσματα όπου τους έτακτοποιήσε το υπηρετικό προσωπικό της κυρίας Στάλ και είχαν σβύσει και τα τελευταία εσωτερικά φώτα.

Τον έκκωφαντικό θόρυβο της κοσμικής παννυχίδος διαδόθηκε μια άπολητη σιγή. Και παραδόθηκαν όλοι σ' έναν βαθύ ύπνο.

Ξαφνικά, για μια στιγμή, ακούστηκε το ανάσφορο θύμα μιας γυναίκας σ' έναν διάδρομο. Ένα τὰκ - τὰκ σε μια πόρτα και μια φωνή:

—Εμπρός!

Η πόρτα άνοιξε άθόρυβα. Ακολούθησε μια μικρή σιγή και κατόπιν ένα επιφώνημα έκπληξης:

—Εσείς! Η κόμησσα! Τέτοια ώρα!...

—Εδώ!

Η Λυδία Στάλ προχώρησε προς το μέρος του κρεβατιού, όπου δρισκόταν ανασκωμένος επάνω στα μαξιλάρια ένας νεαρός κύριος.

—Ήταν ανάγκη ναρθώ!, του εξήγησε. Με συγχωρείτε...

—Αλλά, τί συμβαίνει; ρώτησε περίεργος ο νεαρός φιλοξενούμενος, που δεν ήταν άλλος από τον άνωτερο υπάλληλο του Υπουργείου Έξωτερικών της Γαλλίας Ρισάρ Λετούρ.

—Ήθελα να σας ζητήσω μια χάρι..., είπε άργα με την μελωδική φωνή της η κόμησσα.

Ο νέος έκνιπτε με έκπληξη την κόμησσα. Προκλητική και ώραία καθώς ήταν, μέσα στην μεταξωτή πυτζάμα της, που ανέδεικνε όλες τις σφριγηλές γραμμές του λεπτού κορμιού της, διαγέτευε στον συνομιλητή της μια παράξενη ηλεκτρική έκκένωση...

Ερρίγησε από μιάν ευχάριστη φρικίασι. Η κόμησσα προχώρησε προς το μέρος του, αναστήκωσε με χάρι τα εγόνάτα της πυτζάμας της, για να μην την παλακώσει και ρέει του ζήτησε και πάλι συγγνώμη, έκάθησε στην άκρη του κρεββατιού.

—Απόψε, του είπε με ύφος έκμυστηρεύσεως, πληροφορήθηκα μια σημαντική είδησι που με αναστάτωσε... Οι Γερμανοί, παρά την φαινομενική ήττα τους, νικούν... Κάθε μάχη που δίνουν μας κοστίζει εκατομμύρια φράγκα σε άπώλειες...

Και, άν και νικητάι, έχουμε χιλιάδες νεκρών και τραυματιών... Έμωθα λοιπόν πως πρόκειται πολύ σύντομα να επιτάξει η κυβέρνηση την δίλλα μου και να την μετατρέψει σε νοσοκομείο...

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΥΠΟΚΥΠΤΗ ΣΤΑ ΘΕΛΓΗΤΡΑ

Μιλούσε με θέρμη και ζωηρότητα. Και επάνω στην όρμη της δουλίας της, ξεχνώντας τύπους και πρωτοκόλλα, είχε άφεθη να γείρει σχεδόν επάνω στον νεαρό διπλωμάτη...

—Ζητώ λοιπόν να έπέμβετε. Να κάμειτε, δτι μπορείτε για να ματαιωθεί αυτό... Θα είναι ένας θαναλισμός... Η δίλλα αυτή, για την καλλιτεχνική διακόσμηση της οποίας εξώδεκα εκατομμύρια, θα γίνυν έρείπιο... Θα καταστραφεί από τον στρατό... Λοιπόν, μου το υπόσχεσθε, κύριε Λετούρ;

—Κόμησσα Στάλ, είνε αρκετά δύσκολο αυτό που μου ζητάτε, της εξήγησε ο νεαρός διπλωμάτης, κατατρώνοντας με το βλέμμα την θελκτική αυτή γυναίκα που τον αναστάτωνε με την προκλητική παρουσία της.

—Όχι, πάντως, άκατόρθωτο... Έτσι; —Όχι, βέβαια...

—Κύριε Λετούρ!..., εφώνασε ένθουσιασμένη τότε η κόμησσα... Είσθε ένας άγγελος... πάντοτε τώλεγα αυτό. Να σας... να σας φιλήσω... Αλλά, σταθήτε προηγούμενος να σβύσω το φώς γιατί σας ντρέπομαι...

Με μια σθελεσούνη αιλούρου επήδησε από το κρεβάτι, έσβυσε το φώς και έπαυήλθε κοντά του. Και προτού προλάβει ο Λετούρ ν' αντιληφθή τί θάκανε, άωρησε επάνω του και έκόλησε τα φλογερά χείλη της στο στόμα του, σ' ένα παθητικό φιλί...

“Ο Λετούρ θέλησε ν' αντίσταθι. “Έφερε τὰ χέρια του επάνω της για να την άσμακρύνη. Καθώς όμως έκράτησε το θερμό, λείο σώμα της για λίγο κοντά του, άναρρίγησε στην έπαφή του. Τὰ χέρια του τότε, αντί να τὸ άπαθήσουν, τὸ τράβηξαν αὐθόρμητα, σφιχτά κοντά του...

Μια σιωπηλή συμφωνία υπεγράφη την ίδια στιγμή μεταξύ τους...

Και η κόμησσα Λυδία, έμεινε εκεί, κοντά του, δλη τη νύχτα για να του έκδηλώσει όλη την εύγνωμοσύνη της για την πολύτιμη υπηρεσία που θὰ της προσέφερε...

Όταν, νωρίς τα ξημερώματα η Λυδία έφευγε άκροποδητή από το δωμάτιο του Λετούρ, εκείνος κοιμόταν θαθεία, πολύ θαθεία...

Μά η Λυδία δεν έφευγε άπρακτη... Στα χέρια κρατούσε μερικά πολύτιμα έγγραφα που είχε υπεξαίρει από τις εσωτερικές τσέπες του σακακιού του...

Τὰ έγγραφα αυτά, αφού τὰ άντέγραψε διαστικά, τὰ έποθετέθησε πάλι στη θέσι τους, ενώ ο Λετούρ, άνυπντος, εξακολουθούσε να δρίσκεται θυσιμένος στον κωματώδη ύπνο του...

ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ

Τὸ χρησιμοποιούσε συχνά τὸ στρατηγικό αυτό η Λυδία Στάλ, η περίφημη “Ολλανδή κατάσκοπος, που εργαζόταν άθόρυβα για λογαριασμό των Γερμανών στο Παρίσι, στο προσέτιο Μονρού...

Όταν εύχαινε να παρεμβηθι σε κάποια δεξίωσι της ένας διπλωμάτης, ο οποίος υπήρχε πιθανότως να κατέχει επάνω του σημαντικά πολιτικά έγγραφα, η Λυδία εφάρμοζε τὸ στρατηγικό της άστυνομίας, η οποία δθηνε διάτασσε να σταματήσει η διασκέδασις και να σβύσουν όλα τὰ φώτα της δίλλας, για λόγους προνοίας...

Έτσι, έδρισκε την ευκαιρία να τους κρατά όλη τη νύχτα στη δίλλα της, να έρουν τὰ ρούχα των φιλοξενουμένων της και έν ανάγκη να προσφέρει ολοκαύτωμα την άγάπη της στον δωμό της κατασκοπείας...

Τὸ πλεονέκτημα του στρατηγήματος αυτού ήταν διπλό. Γιατί, όταν μὲν άντέγραφε τὰ σημαντικά διπλωματικά έγγραφα και τὰ τοποθετούσε πάλι στη θέσι τους, δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο ν' ανακαλυφθι. Όταν πάλι έχρησιμοποιούσε τον έρωτά της για να παγιδεύη τους νεαρότερους των φιλοξενουμένων διπλωματών, ο κόπος της όχι μόνο δεν επήγαινε χαμένος μά έδρισκε έτσι έναν τρόπο να «ψαρεύη» πιά συνεχώς πολύτιμες πληροφορίες από τους διπλωμάτας που έκανε έραστάς της.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΩΣ

“Ο Λετούρ άγάπησε τρελλά την Λυδία. Συχνά, ο έρως ξεκινά από τις άφηνιζόμενες αισθήσεις για να καταλήξει σ' ένα ύστερικό έξασπασμα ρωμαντισμού...

Αυτό είχε πάθει και ο Λετούρ, στον άποιον η υψητευτική κόμησσα Στάλ έχαρισε κάποτε μια νύχτα άσυμμέτρητη έρωτικής εύτυχίας.

Μά ο Λετούρ ήταν μοιραίος να πληρώσει πολύ άκριβὰ τὸ νεανικό αυτό ρωμαντισμό του, χάρις στο άποιον η Γερμανία, μέσον της Λυδίας, επληροφορείτο ύψιστης σημασίας είδησεις που είχαν την άφετηρία τους από τὸ ύπουργείο Έξωτερικών...

Η Λυδία είχε επινόησει ένα πολύ πρωτότυπο σύστημα για να μεταδίδη τις είδησεις της στην κυβέρνηση της Γερμανίας. Άλληλογραφούσε μ' έναν πράκτορα της γερμανικής άντικατασκοπείας, που έμεινε στην “Ολλανδία άνταλλάσσοντας μαζί του γραμματόσημα! Τὸύ έστελνε κάθε φορά άρισμένες “σειρές” επ' ανταλλάγη. Και έπαιρνε τὰ γραμματόσημα που της έστελνε αυτός εις ανταλλάγημα, ενώ, στο έταξύ, συνειννοείτο θαυμάσια μαζί του. Έμφωνά μ' έναν κώδικα, που είχαν μεταξύ τους, κάθε γραμματόσημο αντιπροσώπευε και ένα γράμμα του αλφαβήτου. Κατήρτιζαν λοιπόν και οι δύο “σειρές” γραμματοσήμων, που έσχημάτιζαν τις λέξεις

που ήθελαν να μεταδίδασουν και τις έστελναν ο ένας στον άλλον.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Η λογοκρισία των Ταχυδρομείων άνοιγε δέβαια αυτά τὰ γράμματα. Άλλά δεν έβρισκε τίποτε τὸ ύποπτο...

Και η βασιονία Λυδία εξακολουθούσε να παίζει άνευόκλητη τὸν σατανικό κατασκοπευτικό ρόλο της, ως την στιγμή που μια μοιραία σύμπτωση συνέτέλεσε στην άποκαλύψι της.

Μία μέρα, έτυχε ν' άνοιχθι μια έπιστολή της στη λογοκρισία των ταχυδρομείων από έναν υπάλληλο, φανατικό φιλοτελιστή.

“Ο γραμματοσημοφίλος αυτός υπάλληλος έπρόσεξε τότε δτι όλες οι “σειρές” των γραμματοσήμων ήταν λαθασμένες. Μία σειρά, π. χ., γραμματοσήμων γαλλικών με την προτομή του Παστέρ, που έπρεπε ναχή την ακόλουθη διάταξι: 10, 15, 20, 30, 30, 45, 50, 75, 90 λεπτών ήταν τελείως άνάκατη. Τὸ 90 έρχόταν μετά τὸ 10, και τὸ 30 μετά τὸ 75...

“Ο υπάλληλος ύποπτευθηκε κάποιο κατασκοπευτικό κόλπο. Άναφέρθηκε άμέσως στους προϊσταμένους του. Η λογοκρισία τότε διάταξε να κρατηθουν όλα τὰ γράμματα που άπευθύνονταν στην κόμησσα. Η άλήθεια δεν άργησε ν' ανακαλυφθι. “Όσα γράμματα έπαιρνε απ' την “Ολλανδία η κόμησσα Στάλ περιείχαν γραμματόσημα σε σειρές, με τελείως άντικανονική και άδικαιολόγητη διάταξη...

Μελετήθηκε από ειδικούς άποκρυπτογράφους η διάταξι των, έκωδικοποιήθηκε και τὸ κλειδί του αίνιγματος δρέθηκε: Η Λυδία Στάλ άλληλογραφούσε με τὰ γραμματόσημα. Και μετεβίβαζε με την πρωτότυπη αυτήν μέθοδο όλες πολύτιμες πληροφορίες συγκέντρωνε σεντικά με την πολυεική κατάστασι της Γαλλίας, τὸν άριθμό των άχυρών, την θέσι των στρατιωτικών άποθηκών κτλ.

ΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ

Την ήμερα που οι γαλλικές άρχες περικύκλωναν την κομψή δίλλα της Λυδίας και μπηκάν να την συλλάβουν, την δρῆκαν στο δωμάτιό της με τὸ Λετούρ...

Και άν και όλοι ήταν βέβαιοι δτι ο νεαρός διπλωμάτης υπήρξε ένα από τὰ πολλά θύματά της, ωστόσο η άπλη και μόνη παρουσία του μέσα στο σπίτι μιάς επικίνδυνης κατασκόπου ήρκεσε για να παραπεμφθι ο Λετούρ στο στρατοδικείο με την κατηγορία της έσχάτης προσδοσίας...

Η ώραία Λυδία Στάλ επλήρωσε με την ζωή της την ματαιοδοξία της να σπαταλά εκατομμύρια προδίδοντας ένα κράτος που την φιλοξενούσε, στους έχθρους του.

Όσον άφορά τὸν δυστυχί Λετούρ, αυτός έγγλύτωσε τὸν ζωή του. Μά η χαμένη ύπόληψις και η καθήρεσις που τὸύ έγινε από τὰ ύψηλά διπλωματικά καθήκοντά του, τὸν κατήνησαν ένα ανθρωπίνον ράκος για την τύχη του άποίου δεν ένδιαφέρεθε κανείς Γάλλος πατριώτης...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΥΣΤΕ - ΑΚΟΥΣΤΕ

“Οι μικρές άρκουδίτσες είνε άνωμάλως μικροσκοπικές μόλις γεννηθούν. Πράγματι πολλές απ' αυτές δεν ζυγίζουν ούτε 300 γραμμάρια. Διηαδή τὸ βάρος των άνέρχεται μόλις στο ένα δέκατον του βάρους ενός κανονικού βρέφους.

Σε ηλικία έξη χρόνων, ο έγκέφαλος του ανθρώπου φθάνει τὰ ένένα δέκατα του όριστικού βάρους του, τὸ άποιον άποκτῇ κατὰ τὸ δέκατον έτος.

Η τορπίλλη είνε έφευρεσις του Σουηδό μηχανικού “Αουτον Ζάναλ που από τὰ 1855 μελετούσε ένα δλῆμα ίκανό να προχωρή μέσα στη θάλασσα και να εκρήγνυται, εύθως ως έρχόταν σε σύγκρουσι με σκληρή μάζα. Οι πρώτες τορπίλλες είχαν σχήμα κυλινδρικό και έτέθησαν σε κίνησι από μικρή μηχανή.

Πουθενά δεν υπάρχει τόση φτώχεια δση στην Κίνα. Στη χώρα αυτή άκόμη και οι σαρδέλλες τὸυ κουτιού πωλούνται όχι με τὸ κουτί, αλλά με τὸ κομμάτι. “Ο μπα-

οί άνθρωποι έν πολέμῳ

«ΣΚΑΒΕΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗ»

Στην Άγγλία, χρησιμοποιούνται σήμερα για την καλλιέργεια σίτου και λαχανικών έκτάσεις, οι οποίες ως τώρα παρέμειναν άχρησιμοποίητες. Κι' αυτοί οι κήποι των σιδηροδρομικών σταθμών της Άγγλίας, περίφημοι για τὰ άνθη τους, μετετράπησαν σε λαχανοκήπους! Η αύξησις όμως των καλλιεργουμένων έκτάσεων άπαιτεί και αύξησιν εργατικών χερών. Κι' έπειδή οι άνδρες υπηρετούν στο μέτωπο η στα πολεμικά εργοστάσια, άνέλσαν τις γεωργικές εργασίες γυναίκες. “Ο Σύλλογος των Γεωργών Γυναικών άποτελείται σήμερα από 300.000 γυναίκες, που προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στη γεωργία. «Σκάβετε για την νίκη!» είνε τελευταίως η βασίλισσα της Άγγλίας, που έπέσκεφε τους Σύλλογους αυτό. “Ως τώρα οι γυναίκες γεωργοί, έσπειραν είκοσι χιλιάδες στρέμματα με σιτάρι.

ΤΑ ΤΣΙΡΚΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

“Ο 1 πλανόδιοι θίασοι ποικιλιών στη Γαλλία, διέρχονται τρομερή κρίσι, που στερεί τὸ ψωμί έκάτον περίπου χιλιάδων ανθρώπων. Στις πανηγύρεις έμφανίζονται μεγάλοι θίασοι ποικιλιών, που περιλαμβάνουν θηριοτροφέα, άκροβάτες, παλαιστής, παράδοξα φαινόμενα και θεατρικούς θιάσους. Σ' αυτά προστίθενται κατὰ την διέλευσι των θιάσων από διάφορες πόλεις, έμποροι κάθε είδους, ούτως ώστε η άφιξις ενός θιάσου άποτελεί άληθινό πανηγύρι κι' όταν άκόμη εγκαθίσταται στο κέντρο του Παρισιού, πράγμα που συνέβαινε συχνά προ τὸν πόλεμο. “Από της ένάρξεως όμως του πολέμου, ελάχιστες πόλεις επέτρεψαν την στάθμευσι θιάσων στις περιφέρειές των. Έκτός τούτου, οι διευθυνταί των θηριοτροφείων δι-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΑΙ ΣΤΑΣ ΠΡΟΦΥΛΑ- ΚΑΣ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

—Βλέπετε τίποτε, συνάδελφε;
—Ναι... Ένα λουλουδάκι.

κόλης άνοίγει τὸ κουτί και πουλά μια-μία τις σαρδέλλες.

“Η Ουγγαρία έφιλοξένησε έφέτος τὸν χειμώνα πουλιά, τελείως άγνωστα σ' αυτήν. Πρόκειται περί πουλιών των πολικών περιοχών, που άναγκάσθηκαν να καταφύγουν σε νωριότερα κλίματα, από τὸ πρωτοφανές ψύχος τὸυ έφετινού χειμώπου. Τὰ πουλιά αυτά προέρχονται κυρίως από τη

εταχθσαν να τὰ διαλύσουν, παραδίδοντες, άν ήθελαν, τὰ θηρία τους στους ζωολογικούς κήπους επί πληρωμή των έξόδων της διατροφής των. “Υστερα απ' αυτό όλοι σχεδόν οι θίασοι διελύθησαν και έκάτο χιλιάδες άνθρωποι, γράφει μια Παρισινή έφημερίς, έστερήθησαν από κάθε πόρο ζωής.

ΟΠΟΙΟΣ ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ... ΧΙΤΛΕΡ!

Άγγλικόν στρατιωτικόν συμβούλιον απήλλαξε των στρατιωτικών ύποχρεώσεων τὸν στρατεύσιμο Κέννα Τάυλερ. “Ο Τάυλερ έδῆλωσε δτι άδυνατεί να λάβη μέρος στον πόλεμο, διότι άγαπά τὸν “Αδόλφο Χίτλερ. “Όταν τὸν υπενθύμισαν τὰ πολιτικά γεγονότα της διατίαις, τὰ όποία άφείλονται στην πρωτοβουλία του Γερμανού καγκελλαρίου, ο Τάυλερ απάντησε δτι παρ' όλα ταύτα τὸν άγαπά. “Οι πράξεις του, ετόνισε, έναντιόν της κοινωνίας δεν μπορούν να με κάμουν να λησμονήσω δτι ο Χίτλερ είνε γιός του Θεού! Τὸ στρατιωτικό συμβούλιο τὸν απήλλαξε άνευ δρων των στρατιωτικών του ύποχρεώσεων.

ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Τὸ καλύτερο έπάγγελμα, και για τις γυναίκες άκόμη στην Άγγλία είνε, όπως απέδειξε ο πόλεμος, τὸ έπάγγελμα τὸυ ιερέως. “Εκτός μίας κυρίας που άντικατέστησε προ ήμερών στο Λίδερπουλ τὸν σύζυγό της ως ιερέως τὸυ ναού του, άλλη Άγγλιν τώρα, η κυρία Χέντερσον, άντικατέστησε τὸν έπιστρατευθέντα γιό της, αιδεσιμώτατο Γιάν Χέντερσον, ιερέα τὸυ ναού τὸν Βαπτιστῶν στὸ Νιούκεσλ. Η κυρία Χέντερσον θ' αναλάβη όλα τὰ καθήκοντα τὸυ ιερέως, μη εξαίρουμένων των γάμων και των κηδείων, των πλέον προσσέφορων. “Θα έκτελή τὰ καθήκοντά της επίσης καλώς όσον και εγώ, είνε ο αιδεσιμώτατος Γιάν, παραδίδοντας την έκκλησία του στην μητέρα του.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Στον κατάλογο των ζώων, που χρησιμοποιούνται για πολεμικούς σκοπούς, προσετέθησαν τελευταίως και οι μέλισσες. Οι Ιάπωνες πρώτοι και μετά οι Γερμανοί, χρησιμοποιούν τις μέλισσες προς μεταδίδασιν είδησεων. Με άρισμένη χημική μέθοδο, κολλούν στην όσφυ των μελισσών μικροσκοπικές ταινίες, στις όποιες έχουν άποτυπωθή μικροφωτογραφικά, όλόκληρες εκθέσεις. Οι μέλισσες, που ως γνωστόν, έχουν άλάνθαστο ένστικτο προσανατολισμού, μεταβιβάζουν ασφαλώς τις είδησεις και απέδειχθσαν ήδη στο Δυτικό Μέτωπο άριστοι συνεργάται τὸυ ανθρώπου!

Νορβηγία και τὴ Φινλανδία.

—Συνεπεία άσθενείας τὸυ δημίου της Νέας “Υόρκης, έδημοσιεύθη στις έφημερίδες άγγελία προς διορισμόν άντικαταστάτου. Μέσα σε τρεις μέρες παρουσιάσθηκαν 320 ύποψήφιοι από τους όποιους 7 ήταν γυναίκες. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και μια φοιτήτρια των φυσικών έπιστημών!

Λευκή ντε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

97ον

Δυό ὄρες ἀργότερα, παρουσιαζόταν στὸ συμβολαιογραφεῖο ὁ Μαρσιάλ. Ὁ Ντεγκαλὼ τὸν ἐπιπροφόρησε ὅτι εἶχε προσκαλέσει ἐγγράφως τὸν κ. Γκοντράν ντ' Ὠμόν παρακαλώντας τον νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν κόρη του.

—Ὦστε θάρρους; —Τὸ ἐλπίζω!... Γιατὶ ὁ ὑπάλληλός μου δὲν ὄρηκε οὔτε τὸν κ. ντ' Ὠμόν οὔτε τὴν δίδα Λευκή κι' ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὸ γράμμα μετὰ τὴν αὐτοκτεσίαν νὰ ἀπαντήσει. —Καὶ ἡ ἀπάντησις αὕτη; ἐρώτησε ὁ Μαρσιάλ.

—Δὲν τὴν ἐπὶ ἀκόμη! Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἔφθασε ὁ ἱπποκόμος τῆς διδοῦς ντ' Ὠμόν, Ἀρσιμπάλντ, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσε στὸν συμβολαιογράφο ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς ἀπουσίαζαν ἀπὸ τὸ μέγαρο.

Ὁ Μαρσιάλ διέταξε ἕναν ὑπάλληλο τοῦ Ντεγκαλὼ νὰ περιόρισον σ' ἕνα δωμάτιον τὸν ἱπποκόμο καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν ν' ἀπομακρυνθῇ.

Σὲ λίγο, ἕνας ὑπηρετὸς τοῦ συμβολαιογράφου ἀνῆγγεψε τὸν γενικὸ εἰσαγγελέα. —Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς στὸ γραφεῖο μου! ἐφώνασε ὁ Ντεγκαλὼ ὁρμώντας νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ἦδη ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἔμπαινε. Ἡ πρώτη του ματιὰ ἔπεσε στὸν Μαρσιάλ. Μετὰ, ἀφοῦ ἀπήντησε στὴς φιλοφρονήσεις τοῦ συμβολαιογράφου:

—Πῆρα τὴν ἐκθεσί σας, κ. ἀνακριτὰ, εἴπε. Τὴν ἐδίδασσα καί... νὰ με!

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λιγότερη παύση, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντήλλαξε ἕνα βλέμμα μετὰ τὸν νεαρὸ ἀνακριτὴ, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἐπρόσθεσε:

—Ὡς πρὸς τὴν παραίτησίν σας, σὰς τὴν ἐπιστρέφω!

Ὁ Μαρσιάλ ἦταν ἑτοιμὸς ν' ἀπαντήσῃ, δὶαν ἕνας ὑπηρετὸς, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἀνῆγγεψε:

—Ὁ κύριος κόμης ντε Μοράν!

Ὁ Ντεγκαλὼ ἔφθασε μὴ τρομερὴ κραυγὴ καὶ ἀπιστοχώρησε σὰν νὰ βρισκόταν ἀπέναντι φαντάσματος.

—Μάλιστα, ἐγὼ εἰμαι, κ. συμβολαιογράφε! εἶπε μπεινόντας ὁ κόμης μετὰ σθερὰ φωνή.

Ὁ Μαρσιάλ ἐπενέβη ἀμέσως.

—Κύριε συμβολαιογράφε, εἶπε, πρόκειται ὅλοι μας σήμερα νὰ κάμωμε νὰ ξαναλάμψῃ ἡ ἀλήθεια!... Ἀναγνωρίζετε τὸν κ. κόμητὰ ντε Μοράν;

—Αὐτὸς εἶναι!... Αὐτὸς πράγματι εἶναι!... ἐτραύλισε ὁ Ντεγκαλὼ... Ἄλλ' ὁ μὴς.

—Τὸν ἐνομιζάτε νεκρό! διέκοψε ὁ Μαρσιάλ. Κι' ἄλλοι τὸ ἴδιο, δυστυχῶς!... Ἀλλὰ νὰ ποῦ εἶνε ζωντανός, καὶ ἐρχεται σήμερα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν περιουσίαν του!

Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς, ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρά του τὴν ἐκθεσί, ποὺ τοῦ εἶχε ἀπευθύνῃ ὁ Μαρσιάλ, τὴν ἔδωσε στὸν Ντεγκαλὼ, ὁ ὁποῖος τὴν διέτρεξε γρήγορα μετὰ τὸ βλέμμα, συνοδεύοντας τὸ διάβασμα μετὰ ἀναφωνήσεις καὶ χειρονομίες, ποὺ ἐξεφραζάν τὴν ἐκπληξί, τὸν τρόμο, ἀγανάκτησιν καὶ ὀργή.

—Καὶ ὁ ἐγκληματίας! ἐφώνασε. Ὁ ἄθλιος ποῦ θέλησε νὰ σκοτώσῃ τὸν κόμητὰ! Ποῦ εἶναι; Εἶναι τούλχιτον στὰ χεῖρά τῆς δικαιοσύνης;

—Ὁ Ντεγκαλὼ ἔκτυψε ἐκείνη τὴν στιγμή τὴν πόρτα καὶ ἀνῆγγεψε τὸν κ.

Φραγκίσκα Μπερέν καὶ τὸν δόκτορα Βαλεν.

—Ἡ μητέρα μου καὶ ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος! εἶπε ὁ Μαρσιάλ, παρουσιάζοντας τοὺς νεοφερμένους. Θέλησα ὅπως ἡ κυρία Φραγκίσκα Μπερέν, ποὺ ὑπῆρξε, καὶ δὲν κοκκινίζω νὰ τὸ πῶ, στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. κόμητος ντε Μοράν, νὰ μᾶς πῇ μὲρπὸς σας, κ. γενικὸ εἰσαγγελεῦ, ἂν ἀναγνωρίζῃ τὸν παλιὸ τῆς κύριο.

—Ὡ! κ. κόμη! ἔκαμε ἡ Φραγκίσκα θέλοντας νὰ γονατίσῃ μπρὸς στὸν Ντε Μοράν.

Ὁ κόμης ὅμως τὴν ἀνεσήκωσε καὶ σφίγγοντας τὴν στήν καρδιά του:

—Εἰσθε γὰρ μὲν φίλη, ἀγαπητὴ μου κ. Μπερέν, εἶπε, καὶ ὅχι ὑπηρετίστρια! Ἐφροντίσατε γὰρ τὸ παιδί μου!

—Ἡ Λευκή μας! Ποῦ εἶναι; Ἀχ! Θεέ μου!...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γυνὴ της:

—Μαρσιάλ, ποῦ εἶναι; ἐπανέλαβε.

—Θὰ τὴν δῆτε σὲ λίγο, μητέρα μου.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ ΠΕΦΤΕΙ...

Ἐαφνικὸς θόρυβος στὴν πόρτα, ἐπέσυρε ἐκείνη τὴν στιγμή τὴν προσοχὴ δλων.

—Περάσατε! ἐφώνασε ὁ Ντεγκαλὼ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως γὰρ ν' ἀφήσῃ δίδου σ' ἕνα ἀνθρώπο ποὺ ἐπάλασε μετὰ νὰ μὴν δυὸ ἄτομα, φωνάζοντας μ' ἀγγλικὴ προφορά:

—Εἶμαι ξένος! Ὁ ἀπειθὴς στὸν πρεσβευτὴ μου.

—Ὡστόσο ἔμπα τώρα ἐδῶ! εἶπε εἰρωνικὰ ἕνας νεὸς μ' ἐργατικὴ μπλούζα, ἔμπα ἐδῶ μέσα, γιατί μὰ τὴν πίστι τοῦ Ζωζῶ, ποῦ εἶναι τ' ὄνομά μου, θὰ σὲ σηκώσω στὰ χεῖρά.

Συγχρόνως, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ταρντιέ, ἐσπρώχνε δυνατὰ τὸν δῆθεν Ἀγγλο, ποὺ ἀπειλοῦσε πῶς θ' ἀποτεινόταν πρὸς τὸν πρεσβευτὴ του.

Πίσω τους ἐρχόταν τρίτο πρόσωπο, ὁ Ζωζῶ Περιέ, ὁ ἑρρωτευμένος, ποὺ ἐπρόχωρουσε καὶ ἔλεγε δείχνοντας μετὰ τὸ δάχτυλο τὸν ψευτοάγγλο:

—Νὰ τὸ ἄτομο, ποῦ μοῦδεῖ τὴν κλιμακί τοῦ κ. Βαλεν, ποῦ εἶναι ἐδῶ παρὼν. Μαὶ εἶχε δεβαιώσει πῶς θάβρῃσιν ἐκεῖ τὸν ἐχθρό μου, τὸν ἀνθρώπο ποὺ κατέστρεψε τὴν ζωὴ μου καὶ ποὺ λέγετα Γκοντράν ντ' Ὠμόν! Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ὅμως, εἶχα ὑποσχεθῇ στὸν Μιλόρδο —ἔτσι ἀνὸμα— καὶ τὸν ἀνθρώπο αὐτό— νὰ τοῦ φέρω δυὸ ἀντικείμενα, ποὺ ἰσχυρίζομαι ὅτι τοῦ τὰ εἶχε κλεψῇ ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν. Νὰ τὰ ἀντικείμενα αὐτά!

—Τὴν ἀλυσιδίτσα καὶ τὸ μενταγιὸν ποῦ εἶχα ἀπὸ τὴν κ. κόμῃσιν ντε Μοράν! ἐφώνασε ἡ Φραγκίσκα ὁρμώντας γὰρ νὰ τὰ πάρῃ.

Ἐπρόλαβε ὅμως καὶ τ' ὄρπαξε ὁ ντε Μοράν, ἐνῷ ἡ Φραγκίσκα ἐπρόσθετε συντριμμένη ἀπὸ συγκίνησι:

—Ἀ! κ. κόμη, δὲν ἐξάσαστε βέβαια πῶς ἐπέρασα τὴν ἀλυσιδίτσα αὕτη στὸ λαιμὸ τῆς Λευκῆς τὴν ἡμέρα ποῦ...

—Ποῦ ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν ἐπίστευε ὅτι με εἶχε δολοφονήσει! συνεπλήρωσε ὁ κόμης με θροντερὴ φωνή.

Ὁ Ταρντιέ ἔμεινε κεραυνόπληκτος σ' ἀντίκρουσμα τοῦ προσώπου, ποῦ ἡ Φραγκίσκα ὠνόμαζε κόμητὰ ντε Μοράν.

—Ὡ! ἐτραύλισε, μόλις συλλήθε. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πῶς ἐγὼ ἐδιδάσθηκα νὰ πιστοποιῇσῃ τὸν θάνατό του. Ἀς εἴνε ὅμως, ὅλα διορθώνονται, δὲν εἶναι ἔτσι κ. γενικὸ εἰσαγγελεῦ!

Ὁ Γενικὸς εἰσαγγελεὺς τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀγγλο, ἐρώτησε:

—Ποῖος εἰσθε; Πῶς λέγεσθε;

Ὁ ψευτοάγγλος δὲν πρόλαβε ν' ἀπαντήσει.

Ἡ σὴν. Ὁ Ζωζῶ, ποῦ δὲ ἐκείνη τὴν στιγμή στεκόταν μετὰ σεβασμὸ διπλά στὸν κόμητὰ ντε Μοράν καὶ τὸν ἀπεθαυμάζε λέγοντας μέσα του: «Μὰ καλὰ ἔλεγα ἐγὼ πῶς ὁ μπάρμπα Βισέτρ μου δὲ μπορούσε νὰ τὰν ἀπλὸς ἐργάτης ἀλλὰ μεγάλος κύριος», ἐρρίχθηκε ἐπάνω του φωνάζοντας:

—Εἶναι μεταμφιεσμένος! Ὁ δῆτε! Τὸ κατάλαβα ἐγὼ ἂν καὶ ἐφτίσα μετὰ τὴν αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ τὸν ὁμορφονεῖος.

Καὶ συγχρόνως μετὰ τὸ χεῖρ τοῦ ἐτραυλούσε τὴν περρούκα καὶ τὴς ψευτικὴς φορετικὸς τοῦ Μιλόρδο.

—Ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν! ἐφώνασε, κατὰπληκτοῦ, μ' ἕνα στόμα, ὁ Ντεγκαλὼ, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς, ἡ Φραγκίσκα καὶ ὁ Ταρντιέ.

Ὁ κόμης ἐπρόχωρησε μετὰ σταυρωμένα τὰ χεῖρά καὶ στάθηκε ἀπέναντι στὸν ἄθλιο.

—Μ' ἀναγνωρίζετε; ἐρώτησε.

Ὁ Γκοντράν ἐσήκωσε ζωηρὰ τὰ χεῖρά στὸ μέτωπό του ἐνῷ τὰ μάτια του ἐπαίρναν ἐκφρασί τρόμου. Μετὰ ἄρχισε νὰ γελᾷ σὰν νὰ εἶχε χάσει μετὰ τὸ λογικὸ του. Βλεπόντας τὸν ὅμως κατὰματα ὁ δόκτωρ Βαλεν ἐδῆλωσε μεγαλόφωνα:

—Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος θέλει νὰ προσποιηθῇ τὸν τρελλό, τὸ ἐγγυῶμαι!

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Περιέ ποῦ εἶχε μείνει παρὰμπαρ σιωπηλὸς μετὰ πρόσωπο σκοτεινὸ καὶ ὕψος ἀγριο, διευθύνθηκε ξαφνικὰ πρὸς τὴν πόρτα κι' ἐδῆλξε διασητικὸς...

★

Οἱ παρευρισκόμενοι ἦσαν ἐκπληκτοὶ ἀκόμη δταν μπῆκε ὁ Ζακ Μενιέ καὶ ὁ Σιμόν.

Ὁ Μαρσιάλ, δείχνοντας τότε τὸν πρῶτο, εἶπε ζωηρὰ:

—Κύριε εἰσαγγελεῦ, νὰ ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἔσωσε τὴν Λευκή ντε Μοράν!...

—Καὶ ἡμουν κι' ἐγὼ ἐκεῖ! ἐφώνασε ὁ Σιμόν κυττάζοντας περιφρονητικὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια τὸν Γκοντράν...

Καὶ πλησιάζοντας περισσότερο πρὸς αὐτόν:

—Ὡστε καὶ τοῦ λόγου σου ἐδῶ, σπιτονοικοκύρη; ἐπρόσθεσε. Καλὰ, ἔχουμε νὰ λογαριασθοῦμε...

Ὁ Μαρσιάλ τὸν διέκοψε διατάσσοντας ἕνα ὑπηρετὴ τοῦ Ντεγκαλὼ νὰ φέρῃ τὸν ἱπποκόμο.

Μία στιγμή ἀργότερα ἔμπαινε ὁ Ἀρσιμπάλντ.

—Ξέρω πῶς βρίσκομαι μπροστὰ στὸν γενικὸν εἰσαγγελέα, εἶπε πρὶν νὰ τὸν ρωτήσουν. Ὡστε χωρίς νὰ με παρακαλέσουν θὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν. Καὶ τὸ ὀρκίζομαι, ἐπρόσθεσε ὑψώνοντας τὸ χεῖρ.

Καὶ ὁ ἱπποκόμος ἔρχισε νὰ διηγήται μετὰ μεγάλη εὐστροφία ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς Λευκῆς ντ' Ὠμόν, τὸ μῖσος τῆς κατὰ τῆς Τζέννης τὴν σταθερὴ ἀπόφασίν τῆς ν' ἀπαλλαγῇ καὶ μετὰ ἐγκλημα ἀκόμη, ἀπὸ τὴν ἀντίθετό της. Ἐμίλησε τέλος γὰρ τὸ προμελετημένον ἐγκλήμα τοῦ Μεγάλου Δάσους καὶ γὰρ τὴν συνοχή τοῦ Ἐδουάρδου Ντεζαίρ.

—Αὐτὸς εἶναι, ἐφώνασε τελειώνοντας, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἀτιμάσῃ τὴν ἐργάτρια καὶ ἐναντίον αὐτοῦ, τὸ τίμιον αὐτὸ κορίτσι ἐνόμισε πῶς πυροβολοῦσε! Τὸ ὀρκίζομαι ἐναντίον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων!...

Ὁ Γκοντράν ἦταν ἀπολιθωμένος. Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ὑψώνοντας τότε τὴν φωνή:

—Γκοντράν ντ' Ὠμόν, εἶπε με αὐστηρὸν τόνον, δὲν ἔχετε βέβαια τίποτε ν' ἀπαντήσετε!...

Ὁ Μαρσιάλ ἔκαμε νόημα ὅτι ἤθελε νὰ μιλήσῃ:

—Υποσχέθηκα στὸν κ. ντε Μοράν, ὅτι θὰ ξαναῖδῃ τὴν κόρη του. Τὴν περιμένω!

—Νὰ τὴν! ἀκούστηκε μὴ φωνὴ ποῦ προερχόταν ἀπὸ τὴν μισοκλειστὴν πόρταν.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Εἶδαν τότε τὴν Τζέννην νὰ προχωρῇ, ὑποβασταζομένη ἀπὸ δυὸ καλογρηῆς, ὁ ἀδελφὴ Ὁρρεσία καὶ τὴν Λευκή, ποῦ ἔλεγοντας τὸν πατέρα της ἐκατάλαβε τὰ πάντα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ μυστικὸ μιᾶς στολῆς

Παράξενο διήγημα ὑπὸ ΑΛΦΩΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἐξαιρετικὴ γὰρ τὸν γλυπτικὸν Γκιγιαντὲν. Τὴν προηγούμενην ἔχον ἐκλέξει μέλος τῆς Ἀκαδημίας καὶ σήμερα μπροστὰ ἐπὶ ἐπίσημῃ συνεδρίσῃ, θὰ φοροῦσε τὴν στολὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, μὴν ὑπέροχον στολὴν ὁλοκαίνουργη, μετὰ πρῶτα διασημὰ καὶ μεταξὺ πράσινα κεντήματα.

Ἡ στολὴ δρισκόταν ἀπλωμένη, ἑτοιμὴ γὰρ νὰ φορεθῇ, ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ὁ Γκιγιαντὲν τὴν ἐκαμάρωνε, ἐνῷ ἐτελείωνε τὸ δέσιμον τῆς λευκῆς γραβάτας του.

—Πρὸ πάντων νὰ μὴ διαζώμαι... ἔχω καιρό... σκεφτόταν.

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς μέσα στὸν πυρετὸ τῆς ἀνυπομονήσας του, ντύθηκε δυὸ ὄρες νωρίτερα. Κι' ὁ ὁμορφὸς κυρία Γκιγιαντὲν, ποὺ πάντα ἡ τουαλέτα της βαστοῦσε ὡς, τοῦ εἶχε δηλώσει πῶς τὴν ἡμέρα αὕτη ἐξαιρετικὸς θὰ ἦταν ἑτοιμὴ τὴν ὥρην.

Καὶ μὲν Γκιγιαντὲν! Πῶς νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του; —Ἀς δοκιμάσω πάλι τὴν στολὴν, ἐσκέφθηκε.

Σιγὰ-σιγὰ, σὰν ν' ἄγγιζε κατὰ πολὺ εὐθραστο, ἐσήκωσε τὸ σακάκι κι' ἀφοῦ τὸ ἐφόρεσε μετὰ χίλιες προφυλάξεις, στὰ χεῖρά ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη.

—Ἀ! τί θαῦμα ποῦ τοῦ φάνηκε ὁ αὐτός του! Τὴν συμπληρωτικὴν ἀκαδημαϊκὴν, τὴν χαριτωμένην, παχουλὴν, γελᾶτοῦς—λίγο κοιλάρως, μετὰ χεῖρα κοντὰ, ποῦ μέσα στὰ καινούργια μανίκια εἶχαν μὴ ξεχωρίσῃ τὴν ἀξιοπρέπεια!

Ἰκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐμφάνισίν του ὁ ἀκαδημαϊκὸς, περπατοῦσε ἐπάνω-κάτω, χαίρεται σὰν νὰ μπειναιε στὴν συνεδρίσιν τῆς ἀκαδημίας, χαμογέλοῦσε στὸς συναδέλφους του, ἔπαιρνε πόζες.

Ὡστόσο, ὅσο ὑπερήφανος κι' ἂν εἶναι κανεὶς γὰρ τὸν αὐτό του, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ δυὸ ὥρες μετὰ στολὴν, ὀρθὸς μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Στὸ τέλος, ὁ Γκιγιαντὲν κουράστηκε κι' ἀπὸ φόβον μὴν σαλακώσῃ τὴν στολὴν του, τὴν ἐβγαλε, τὴν ἐποθέτησε πάλι ἐπάνω στὴν πολυθρόνα κι' ἐκάθησε ἀπέναντι τῆς στήν ἄλλη γωνίαν τοῦ τζακιῦ. Ἐπειτα, ὅπως τὰ πόδια του, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρά του ἐπάνω στὸν ἐπίσημον ζιλέ του καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις ἡδονικὰς.

Σὰν τὸν ταξιδιώτη ποῦ, φτάνοντας στὸ τέμα τοῦ δρόμου του, βρίσκει εὐχαρίστησιν ν' ἀναπολῇ τοὺς κινδύνους καὶ τὴς ἀγωνίας τοῦ ταξιδίου, ἔτσι κι' ὁ Γκιγιαντὲν, ξαναθυμῶταν τὴν ζωὴν του, ἀπ' τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχε ἀρχίσει τὴν γλυπτικὴν στὸ ἀτελιὸν τοῦ Ζωφρουά. Ὡ! ἡ ἀρχὴ εἶναι δύσκολη στὸ ἱερὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα. Πόσους χειμῶνες πέρασε χωρὶς φωτιά, πόσους νύχτες ἀπύπνες, πόσους δρόμους ἔκανε γὰρ νὰ βρῇ δουλειὰ καὶ πόσον πόνο δοκίμαζε, δταν ἐνοιαζοῦσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ μικροῦ, ἀγνωστοῦ μέσα στὸ πλῆθος ποῦ τὸν ἐσπρώχνε, τὸν πα-

ραγκώνιζε, τὸν ἐσυντρίβε. Ὡστόσο, μόνος του, χωρὶς περιουσία, χωρὶς στήριγμα, κατάρβωσε νὰ προσδεύσῃ. Μόνον μετὰ τὸν αὐτὸν του!

Καὶ ὁνειροπλῶντας ὁ καὶ μόνος, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του:

—Μόνον μετὰ τὸν αὐτὸν μου. Μόνον μετὰ τὸν αὐτόν...

Ἐνα ξαφνικὸ γέλιο, γέλιο γεροντικόν, τὸν διέκοψε ἀπτότομα. Ὁ Γκιγιαντὲν, παραξενεμένος, ἐκύτταξε γύρω του. Ἦταν μόνος ἐκεῖ μέσα, μαζὶ μετὰ τὴν πράσινον στολὴν. Κι' ὅμως τὸ γέλιο ἐξακολουθοῦσε.

Τότε, ὁ γλυπτικὸς ἐπρόσθεσε καλύτερα καὶ διέκρινε πῶς ἡ πράσινη στολὴ δὲν ἦταν πιά στὴ θέσιν της, ὅπως τὴν εἶχε βάλει, ἀλλὰ καθισμένη ἀληθινὰ στὴν πολυθρόνα, μετὰ φαίνομενικὴν ζωὴν. Ἡ στολὴ γελούσε. Μάλιστα ἀπ' τὴν πράσινον στολὴν ἐβγαίναν τ' ἀλλόκοτα ἐκείνα γέλια κι' ἐβαστοῦσε τὴν κοιλίαν της σὰν νὰ θέλει νὰ συκραθῇ τὴν ἀκράτητον αὐτὴν εὐθυμία. Καὶ μὴν λεπτὴ φωνούλα, ποῦ τὴν διέκοπτε ἕνας λῶσυγας, ἔλεγε:

—Ποῖος εἶν' ἐκεῖ ἐπὶ τέλους; ῥώτησε ὁ καὶ μόνος ὁ μέλλων ἀκαδημαϊκὸς γουρλώνοντας τὰ μάτια.

Ἡ φωνὴ ξανάρχισε μετὰ καὶ ποῖα μοχθηρία τῶρα:

—Μὰ ἐγὼ εἰμαι, κύριε Γκιγιαντὲν, ἐγὼ εἰμαι, ἡ στολὴ σας, ποῦ σὰς ἔκοψε σὲ τόσο ἀκατάλληλῃ στιγμῇ τὰ δεινὰ σας. Ὡστόσο εἶναι τόσο ἀστεῖον μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ σὰς ἀκούῃ κανεὶς νὰ μιλάτε γὰρ τὸ

ταλέντο σας! Στὸ Θεὸ σας, τὸ λέτε σοβαρὰ; Πιστεύετε πραγματικὰ ὅτι τὸ ταλέντο σας ἦρκεσε γὰρ νὰ σὰς φέρῃ τόσο γρήγορα σὲ τόσο ὕψος, νὰ σὰς δώσῃ: τιμές, θέσι, δόξα, περιουσία;... Βάλτε τὸ χεῖρ στὴν καρδιά σας πρὶν μοῦ ἀπαντήσετε. Σκεφθῆτε καλὰ ἀκομή! Τώρα ἀπαντήστε μου: τὸ βλέπετε, δὲν τολμάτε...

—Κι' ὅμως, ψιθύρισε ὁ μέλλων ἀκαδημαϊκὸς μετὰ κάποιον διαταγμὸν, ἔχω... ἔχω δουλέψει. —Ναί, ἐδουλέψατε πολὺ.

Ἐπολογίζετε τὴς μέρες σας μετὰ τὴν ὥραν, ὅπως ἕνας ἀμαρτωλὸς τὰ ἀγῶνιά του. Ἡ ἀχτίδα ἀσπασμοῦ, φίλε μου, ἡ χρυσὴ μέλισσα ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ καλλιτέχνη καὶ τοῦ μεταδίδει τὴν θεῖαν λάμψιν καὶ τὴν κίνησιν τῶν φτερῶν της, ποτε σὰς ἐπισκέφθη; Ποτέ. Κι' ὅμως αὕτη δίνει τὸ ἀληθινὸν ταλέντο. Συμφωνῶ μαζὶ σας ὅτι ἕνα πράγμα: τὸ μόνον ταλέντο σας εἶναι ὅτι ἐδιδάσκετε κι' ἐπῆρατε ὁμορφὴν γυναίκα.

—Κύριε! ἐφώνασε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸν τοῦ ὁ Γκιγιαντὲν.

—Μοῦρχονται γέλια νὰ σὰς βλέπω νὰ θυμώνετε. Εἰσθε κουτοπόνηρος!... Παρακαλῶ, μὴ μ' ἄγγιζετε. Κι' ἡ κυρία Γκιγιαντὲν θὰ δυσχεραστῇ. Γιατὶ, σὲ κατὰ-κάτω, σ' αὐτὴν ἀνῆκε ὅλη ἡ δόξα τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Σ' αὐτὴν ὀφείλετε τὸ πᾶν. Τὸ σπῆτι σας, τὰς 150 χιλιάδας τὸ εἰσόδημα, τὰ παρὰμπαρ σας, τὴς δάφνης σας. Ἐλα, γέρο μου, πρέπει νὰ λογιεσθῇς λιγάκι. Τί εἶχες δταν παντρευτήκες; Τίποτα!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟΦΡΙΚΗΣ,

ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

17ον

Κι' έπειδή η Νίνα δεν άπαντούσε, εξα-
κολούθησα:

—Τά μυθιστορήματα που διάβασες, εξα-
πλωμένη άναπαικτικά στην πολυθρόνα σου,
θα σ' έπληροφόρησαν, υποθέτω, ότι η ά-
πιστία δεν είναι άμαρτημα αλλά άπλού-
στατα, ένα κοινωνικό σφάλμα το οποίο
μπορεί εύκολα να συγχωρηθή. Άλλά, και
αν συμβή ο σύζυγος που άπατήθηκε να
είναι πολύ τυπικός και ν' άρνηθή την συγ-
νώμη, ύπάρχει πάντοτε το δικαστήριο
των διαζυγίων, το οποίο θα αναλάβη να
διευθετήση την «διαφορά» αυτή των συζύ-
γων κατά τον καλύτερο τρόπο. Ναί, δεν
είναι λίγα τά διδλία και τά θεατρικά έργα
της έποχής μας που ζητούν να διδάξουν
ότι το έλάττωμα είναι μία άρετή...

—Θά σου πώ όμως κάτι, που θα σου
φανή πολύ περίεργο: Δεν ύπάρχει τίποτε,
μα άπολύτως τίποτε στον κόσμο αυτόν,
που να προξενή σ' έναν άνδρα τόση άηδία
και απέχθεια, όσο μία άπιστη σύζυγος...
Ο δειλός και ο άνανδρος δολοφόνος, που
καρδοκεί το θύμα του κρυμμένος πίσω ά-
πό μία σκοτεινή πόρτα και άόρατος δυ-
θίζει το μαχαίρι του στην πλάτη του, ο
δολοφόνος αυτός, λέω, έχει μεγαλύτερο
δικαίωμα συγγνώμης από τη γυναίκα που
χρησιμοποιεί το όνομα και την τιμή του
άνδρός της ως άσπίδα για να μπορεί, χω-
ρίς το φόβο ν' άποκαλυφθή, να πουλά το
σώμα και τά θεληγήριά της στον μεγαλύ-
τερο πλειοδότη! Άς λένε ότι θέλουν τά
άνθητα μυθιστορήματά σου. Ή άπιστία
είναι ένα έγκλημα ποταπτό, χειρότερο κι'
άπ' αυτή την δολοφονία, γι' αυτό και πρέ-
πει να κρίνεται και να τιμωρήται με την
ίδιαν αστυρότητα.

—Νά κρίνεται και να τιμωρήται!, έφώ-
ναζε έξαλλη, όρθώνοντας το σώμα της ά-
πειλητικά. Όστε τολμάς να με κρίνης;
Και για ποιά κακιά που διέπραξα; Άν ή-
μουν τόσο ώραια και οι άνδρες τόσο ά-
νόητοι, δεν φταίω εγώ σ' αυτό... Αυτό
με αγάπησαν... Όταν μ' αγάπησε ο
Γκουίντο, μπορούσα να τον έμποδίσω;
Όπως κι' όταν μ' αγάπησε εσύ...; Τι
έπρεπε να κάμω; Νά σάς πώ ότι δεν έ-
νοιώθα τίποτε για σάς;

—Ό, το ξέρω αυτό, άπήντησα με πι-
κρία. Το ξέρω ότι δεν ένοιώδες τίποτε εύ-
γενικό και ειλικρινές ούτε για τον Γκουίν-
το ούτε και για μένα... Άλλά πώς θα
μπορούσες να τό κάμης αυτό άφού ποτέ
ή καρδιά σου δεν ένοιωσε τον έρωτα. Το
υπέροχο αυτό ανθρωπινό αίσθημα ποτέ
δεν σου συγκλόνισε την ύπαρξη. Ή ζωή
του Γκουίντο και η δική μου δεν ύπήρξαν
για σένα παρά ποτήρια δυνατού κρασιού
για τά χείλη σου. Στην άρχή το άρωμα
και η γεύσις σέ μεθούσαν. Κατόπιν όμως
συνήθισες...».

Είχα πλησιάσει πολύ κοντά της και
την κυττούσα με εξαγριωμένο βλέμμα. Ή
στάσις μου την έτρόμαξε. Όπισθοχώρη-
σε με το κεφάλι χαμηλωμένο, έως μία προ-
εχού του τοίχου, όπου κι' έκάθισε κρα-
τώντας με τά δύο χέρια την καρδιά της.

—Δεν έχεις ούτε καρδιά, ούτε συνείδη-
σι, ούτε καν μνήμη, συνέχισα. Θεέ μου,

άπορό πώς έπείρεψε η φύσις να γεννηθή
ένα τέτοιο τέρας σαν κι' εμένα. Και τώρα
άκουσε: προτού πεθάνω ο Γκουίντο έμα-
θε ποιάς είμαι, επίσης και το παιδί μου
—το παιδί αυτό που τόσο άσπλαχνα πα-
ραμέλησες— άνεγνώρισε τον πατέρα του
μέσα στην επιθανάτιο άγωνία του...

—Κι' όσο για τό άθώο αυτό πλάσμα, έ-
φυγε έν ειρήνη από τον κόσμο αυτόν. Έ-
κείνος όμως! Ο δυστυχήμένος... Μπορείς
να φαντασθής με τί μαρτύριο και τύψεις
παρέδωσε το πνεύμα του όταν πληροφορή-
θηκε ότι τά ένωρίσει όλα! Το πνεύμα του
θα σέ καταριέται αιώνιας...».

Σιωπούσε ακούγοντάς με χωρίς να προσ-
παθή να διαμαρτυρηθή.

—Κύτταξέ με, συνέχισα. Πρόσεξέ με.
Ύπάρχουν πολλές ακόμη άποδείξεις της
άληθείας των λόγων μου. Αυτά έδώ όλα
τά πράγματα έτάθησαν μαζί μου...

—Επέταξα μπροστά της το μενταγιόν,
την άλυσίδα, τη θήκη των έπισκεπτηρί-
ων και το πορτοφόλι, που μου είχε δώσει
ή ίδια.

—Δεν φαντάζομαι να μην τά άναγνα-
ρίξης, συνέχισα. Αυτός έδώ ο σταυρός—
και της έδειξα τον σταυρό του μοναχού—
είχε τοποθετηθή επάνω στο στήθος μου
όταν ήμουν μέσα στο φέρετρο. Ίσως σου
χρειαστή σέ λίγο για να κάμης την προ-
σευχή σου.

Με διέκοψε μ' ένα κίνημα άπογνώσεως.

—Υστερα, είπε σαν χαμένη:

—Κατάρθωσες να διαφυγής άπ' αυτό
τό μασώλειο... Πώς όμως, από πού;...

—Εμάνεψα τη σκέψη της κι' έγέλασα
ειρωνικά.

—Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, ά-
πήντησα. Ή διδοός την όποιαν άνεκάλυ-
ψη είναι τώρα κλεισμένη. Κανένα ανθρω-
πινο πλάσμα δεν θα μωρέσει για να
διαφύγη από τον ύπνρ αυτόν τάφο...

Πετάχτηκε άπ' τη θέσι της και ρίχτηκε
κλαίοντας στα πόδια μου.

—Φάδελ! Φάδελ!, έφώναζε. Σώσε με,
λυτήσου με! Πάρε με άπ' έδώ μέσα,
δγάλε με στο φώς της ήμέρας, άφησέ με
να ζήσω!

—Είπε γλυκειά η ζωή, Εί!, έκάγχασα.

—Σύρε με άν θέλεις μέσ' στους δρό-
μους της Νεαπόλεως, φώναζε σ' όλο τον
κόσμο ότι είμαι μία άθλία, στιγματισέ
με άν θέλεις... Άλλά, μη στερήσης τις
φλέβες μου από την γλυκειά θερμότητα
του αίματος της ζωής. Θά κάμω ό,τι θέ-
λεις, θα πώ και θα γίνω ό,τι με διατά-
ξης! Άπεχθάνομαι φοικτά το κρύο, το
σκοτάδι, τον θάνατο. Είμαι τόσο νέα ά-
κόμη και... επί τέλους δεν μπορείς να
πής ότι είμαι χειρότερη από τις άλλες...
Ύπάρχουν γυναίκες που έχουν δεκάδες έ-
ραστών χωρίς να τις καταγορηθί κανείς...
Γιατί, λοιπόν, εγώ να ύποφέρω περισσό-
τερο άπ' αυτές;

—Γιατί, γιατί; έφώναξα με φωνή που
την έκανε τρομερή η όργη μου. Γιατί δρέ-
θηκε επί τέλους ένας σύζυγος ο όποιος
άνέλαβε να γίνη ο ίδιος το έκτελεστικό
όργανο του νόμου, γιατί δρέθηκε επί τέ-
λους ένας άδικημένος άνδρας που έπιμέ-
νει να δοθή δικαιοσύνη, ο όποιος τολμά
χωρίς φόβο να τιμωρήση την προδοσία
που κατασπείλιωσε την τιμή του!

—Αν ύπήρχαν και άλλοι σαν κι' έμένα,
οι γυναίκες του φυρμάτος σου θα ήσαν

πολύ λιγότερες σ'έν κόσμο. Δεκάδες έρα-
στών! Άν εσύ δεν είχες παρά ένα, αυτό
δεν είναι δικό σου λάθος! Αυτό μου θυ-
μίζει τώρα ότι έχω να σου πώ και κάτι
άλλο:

—Δεν σ' έφθανε ότι έκοροΐδεψες δυό
άνδρες, αλλά προσπάθησες να παίξης τό
ίδιο παιχνίδι και σ' έναν ύποτιθέμενο τρί-
το! Άν κι' ένόμιζες ότι ήμουν ο κόμης
Όλβια και μ' είχες άρραβωνιάσει, εξα-
κολουθούσες να άλληλογραφής με τον
Γκουίντο Φερράρι, όταν δρισκόταν στη
Ρώμη. Ήσαν, μα την άλήθεια, περίφημα
τά έρωτικά γράμματα που του έστέλνες.
Νά κι' αυτά! Πάρτα!

Τής τά έρριξα στα πόδια της. Δεν μου
χρειάζονταν πιά γιατί τά είχα διαβάσει
όλα!

—Έπροσπάθησε τότε να σηκωθή, να τά
πάρη, να τά ιδή. Με τήν κίνησι όμως που
έκαμνε, έσπασε το μικρό κορδονάκι που
συγκρατούσε τον μανδύα της, ο όποιος
έπεσε προς τά πίσω...

—Η μεγαλοπρεπή τουαλέττα της έπρό-
δαλε τότε κατάφορτη από τά πολύτιμα
κοσμήματα. Μ' ένα απότομο κίνημα, άπέ-
σπασα από το κεφάλι της το άδιαμάντινο
διάδημα που φορούσε.

—Αυτά όλα είναι δικά μου! έφώναξα.
Όπως κι' αυτό το δαχτυλίδι που φορά,
που τό χάρισα στον Γκουίντο και τό έπέ-
στρεψε αργότερα σ' έμένα, τον πραγμα-
τικό δικαιούχο μου! Πώς τολμάς να τά
φορής εσύ! Μόνο αυτά τά πολύτιμα πε-
τράδια που σου δώσαα είναι τά κοσμήματα
που σου αξίζουν γιατί είναι κλεμμένα από
τά αίματοβαμμένα χέρια του τρομερώτε-
ρου ληστού της Σικελίας.

—Ύποσχέθηκαν να σου δώσω κι' άλλα...
Νά, πάρ' τα κι' αυτά!

—Άνοιξα το φέρετρο μέσα στο όποιο
δρισκονταν και τά υπόλοιπα λάφυρα του
Καρμέλο Νέρι.

—Καταλαβαίνεις τώρα, συνέχισα, από
που προέρχεται η περιουσία του ψευδοκό-
μητος Όλβια; Βρήκα τον κρυμμένο θη-
σαυρό τη νύχτα της ταφής μου, χωρίς τό-
τε να μαντέπω πόσο χρήσιμος θα μου
ήταν αργότερα! Βλέπεις ότι με έξυπνέ-
τησε καλά και ότι δεν εξαγνήθηκε ακό-
μη! Ο ύπόλοιπος θησαυρός είναι στη διά-
θεσί σου...

XXX

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Με χέρια που έτρεμαν, η Νίνα ξανά-
ριξε τον μανδύα στους ώμους της και
προχώρησε με διαταγές προς τό μέρος ο-
που δρισκόταν το φέρετρο του άρχιλη-
στου.

—Όταν έφθασε εκεί, άρχισε να περιε-
γάζεται το περιεχόμενό του με ζωηρό έν-
διαφέρον. Μοί έκαμε έντύπωσι πώς από-
τομα είχε αλλάξει όλότελα η έκφρασις του
προσώπου της. Τώρα που την έπρόσεχα
καλύτερα, διαπίστωνα ότι όλη εκείνη η
παροιμιώδης καλλονή της είχε εξαφανισθή.
—Αν την κυττούσε ένας άγνωστος εκείνη
τη στιγμή θα ένόμιζε ότι αντίκρυζε μία
γερασμένη γυναίκα...

Τά χρυσά μαλλιά της και τά μάτια της
ήσαν τά μόνα που έπρόδιδαν την νεότητά
της.

Ξαφνικά με κατέλαβε ένα περίεργο αί-
σθημα οίκτου.

—Νίνα! έφώναξα με ζωηρότητα. Τό
ξέρεις ότι είσαι η μόνη γυναίκα που αγά-
πησα στον κόσμο μ' όλη την θερμή της
νεότητάς μου; Έσύ ξέρεις ότι είσαι η
γυναίκα για την όποία θάβινα και την ζωή
μου ακόμη; Νίνα, γιατί μ' έπρόδωσες;
Πάντα σου είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη,
νά!

—Ο έρως μου για σένα ήταν τόσο θα-
ύος και τόσο άνεξάντλητος ώστε θα σέ
συγχωρούσα και αν παραδίδουσιν στον
Γκουίντο, έστω και μία μέρα μετά τον
θάνατό μου. Άν και είχα άναστηθή έκ
νεκρών, θα φρόντιζα να φυγω μακριά χω-
ρίς να δώσω πιά κανένα σημείον ζωής...

—Μ' έκυττούσε σαν άποληθωμένη. Συνέ-
χισα στον ίδιον έπιτημητικό τόνο.

—Αν ύπήρχαν και άλλοι σαν κι' έμένα,
οι γυναίκες του φυρμάτος σου θα ήσαν

πολύ λιγότερες σ'έν κόσμο. Δεκάδες έρα-
στών! Άν εσύ δεν είχες παρά ένα, αυτό
δεν είναι δικό σου λάθος! Αυτό μου θυ-
μίζει τώρα ότι έχω να σου πώ και κάτι
άλλο:

—Δεν σ' έφθανε ότι έκοροΐδεψες δυό
άνδρες, αλλά προσπάθησες να παίξης τό
ίδιο παιχνίδι και σ' έναν ύποτιθέμενο τρί-
το! Άν κι' ένόμιζες ότι ήμουν ο κόμης
Όλβια και μ' είχες άρραβωνιάσει, εξα-
κολουθούσες να άλληλογραφής με τον
Γκουίντο Φερράρι, όταν δρισκόταν στη
Ρώμη. Ήσαν, μα την άλήθεια, περίφημα
τά έρωτικά γράμματα που του έστέλνες.
Νά κι' αυτά! Πάρτα!

Τής τά έρριξα στα πόδια της. Δεν μου
χρειάζονταν πιά γιατί τά είχα διαβάσει
όλα!

—Έπροσπάθησε τότε να σηκωθή, να τά
πάρη, να τά ιδή. Με τήν κίνησι όμως που
έκαμνε, έσπασε το μικρό κορδονάκι που
συγκρατούσε τον μανδύα της, ο όποιος
έπεσε προς τά πίσω...

—Η μεγαλοπρεπή τουαλέττα της έπρό-
δαλε τότε κατάφορτη από τά πολύτιμα
κοσμήματα. Μ' ένα απότομο κίνημα, άπέ-
σπασα από το κεφάλι της το άδιαμάντινο
διάδημα που φορούσε.

—Αυτά όλα είναι δικά μου! έφώναξα.
Όπως κι' αυτό το δαχτυλίδι που φορά,
που τό χάρισα στον Γκουίντο και τό έπέ-
στρεψε αργότερα σ' έμένα, τον πραγμα-
τικό δικαιούχο μου! Πώς τολμάς να τά
φορής εσύ! Μόνο αυτά τά πολύτιμα πε-
τράδια που σου δώσαα είναι τά κοσμήματα
που σου αξίζουν γιατί είναι κλεμμένα από
τά αίματοβαμμένα χέρια του τρομερώτε-
ρου ληστού της Σικελίας.

—Ύποσχέθηκαν να σου δώσω κι' άλλα...
Νά, πάρ' τα κι' αυτά!

—Άνοιξα το φέρετρο μέσα στο όποιο
δρισκονταν και τά υπόλοιπα λάφυρα του
Καρμέλο Νέρι.

—Καταλαβαίνεις τώρα, συνέχισα, από
που προέρχεται η περιουσία του ψευδοκό-
μητος Όλβια; Βρήκα τον κρυμμένο θη-
σαυρό τη νύχτα της ταφής μου, χωρίς τό-
τε να μαντέπω πόσο χρήσιμος θα μου
ήταν αργότερα! Βλέπεις ότι με έξυπνέ-
τησε καλά και ότι δεν εξαγνήθηκε ακό-
μη! Ο ύπόλοιπος θησαυρός είναι στη διά-
θεσί σου...

XXX

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Με χέρια που έτρεμαν, η Νίνα ξανά-
ριξε τον μανδύα στους ώμους της και
προχώρησε με διαταγές προς τό μέρος ο-
που δρισκόταν το φέρετρο του άρχιλη-
στου.

—Όταν έφθασε εκεί, άρχισε να περιε-
γάζεται το περιεχόμενό του με ζωηρό έν-
διαφέρον. Μοί έκαμε έντύπωσι πώς από-
τομα είχε αλλάξει όλότελα η έκφρασις του
προσώπου της. Τώρα που την έπρόσεχα
καλύτερα, διαπίστωνα ότι όλη εκείνη η
παροιμιώδης καλλονή της είχε εξαφανισθή.
—Αν την κυττούσε ένας άγνωστος εκείνη
τη στιγμή θα ένόμιζε ότι αντίκρυζε μία
γερασμένη γυναίκα...

Τά χρυσά μαλλιά της και τά μάτια της
ήσαν τά μόνα που έπρόδιδαν την νεότητά
της.

Ξαφνικά με κατέλαβε ένα περίεργο αί-
σθημα οίκτου.

—Νίνα! έφώναξα με ζωηρότητα. Τό
ξέρεις ότι είσαι η μόνη γυναίκα που αγά-
πησα στον κόσμο μ' όλη την θερμή της
νεότητάς μου; Έσύ ξέρεις ότι είσαι η
γυναίκα για την όποία θάβινα και την ζωή
μου ακόμη; Νίνα, γιατί μ' έπρόδωσες;
Πάντα σου είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη,
νά!

—Ο έρως μου για σένα ήταν τόσο θα-
ύος και τόσο άνεξάντλητος ώστε θα σε
συγχωρούσα και αν παραδίδουσιν στον
Γκουίντο, έστω και μία μέρα μετά τον
θάνατό μου. Άν και είχα άναστηθή έκ
νεκρών, θα φρόντιζα να φυγω μακριά χω-
ρίς να δώσω πιά κανένα σημείον ζωής...

—Μ' έκυττούσε σαν άποληθωμένη. Συνέ-
χισα στον ίδιον έπιτημητικό τόνο.

—Αν ύπήρχαν και άλλοι σαν κι' έμένα,
οι γυναίκες του φυρμάτος σου θα ήσαν

πολύ λιγότερες σ'έν κόσμο. Δεκάδες έρα-
στών! Άν εσύ δεν είχες παρά ένα, αυτό
δεν είναι δικό σου λάθος! Αυτό μου θυ-
μίζει τώρα ότι έχω να σου πώ και κάτι
άλλο:

—Δεν σ' έφθανε ότι έκοροΐδεψες δυό
άνδρες, αλλά προσπάθησες να παίξης τό
ίδιο παιχνίδι και σ' έναν ύποτιθέμενο τρί-
το! Άν κι' ένόμιζες ότι ήμουν ο κόμης
Όλβια και μ' είχες άρραβωνιάσει, εξα-
κολουθούσες να άλληλογραφής με τον
Γκουίντο Φερράρι, όταν δρισκόταν στη
Ρώμη. Ήσαν, μα την άλήθεια, περίφημα
τά έρωτικά γράμματα που του έστέλνες.
Νά κι' αυτά! Πάρτα!

Τής τά έρριξα στα πόδια της. Δεν μου
χρειάζονταν πιά γιατί τά είχα διαβάσει
όλα!

—Έπροσπάθησε τότε να σηκωθή, να τά
πάρη, να τά ιδή. Με τήν κίνησι όμως που
έκαμνε, έσπασε το μικρό κορδονάκι που
συγκρατούσε τον μανδύα της, ο όποιος
έπεσε προς τά πίσω...

—Η μεγαλοπρεπή τουαλέττα της έπρό-
δαλε τότε κατάφορτη από τά πολύτιμα
κοσμήματα. Μ' ένα απότομο κίνημα, άπέ-
σπασα από το κεφάλι της το άδιαμάντινο
διάδημα που φορούσε.

—Αυτά όλα είναι δικά μου! έφώναξα.
Όπως κι' αυτό το δαχτυλίδι που φορά,
που τό χάρισα στον Γκουίντο και τό έπέ-
στρεψε αργότερα σ' έμένα, τον πραγμα-
τικό δικαιούχο μου! Πώς τολμάς να τά
φορής εσύ! Μόνο αυτά τά πολύτιμα πε-
τράδια που σου δώσαα είναι τά κοσμήματα
που σου αξίζουν γιατί είναι κλεμμένα από
τά αίματοβαμμένα χέρια του τρομερώτε-
ρου ληστού της Σικελίας.

—Ύποσχέθηκαν να σου δώσω κι' άλλα...
Νά, πάρ' τα κι' αυτά!

—Άνοιξα το φέρετρο μέσα στο όποιο
δρισκονταν και τά υπόλοιπα λάφυρα του
Καρμέλο Νέρι.

—Καταλαβαίνεις τώρα, συνέχισα, από
που προέρχεται η περιουσία του ψευδοκό-
μητος Όλβια; Βρήκα τον κρυμμένο θη-
σαυρό τη νύχτα της ταφής μου, χωρίς τό-
τε να μαντέπω πόσο χρήσιμος θα μου
ήταν αργότερα! Βλέπεις ότι με έξυπνέ-
τησε καλά και ότι δεν εξαγνήθηκε ακό-
μη! Ο ύπόλοιπος θησαυρός είναι στη διά-
θεσί σου...

XXX

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Με χέρια που έτρεμαν, η Νίνα ξανά-
ριξε τον μανδύα στους ώμους της και
προχώρησε με διαταγές προς τό μέρος ο-
που δρισκόταν το φέρετρο του άρχιλη-
στου.

—Όταν έφθασε εκεί, άρχισε να περιε-
γάζεται το περιεχόμενό του με ζωηρό έν-
διαφέρον. Μοί έκαμε έντύπωσι πώς από-
τομα είχε αλλάξει όλότελα η έκφρασις του
προσώπου της. Τώρα που την έπρόσεχα
καλύτερα, διαπίστωνα ότι όλη εκείνη η
παροιμιώδης καλλονή της είχε εξαφανισθή.
—Αν την κυττούσε ένας άγνωστος εκείνη
τη στιγμή θα ένόμιζε ότι αντίκρυζε μία
γερασμένη γυναίκα...

Τά χρυσά μαλλιά της και τά μάτια της
ήσαν τά μόνα που έπρόδιδαν την νεότητά
της.

Ξαφνικά με κατέλαβε ένα περίεργο αί-
σθημα οίκτου.

—Νίνα! έφώναξα με ζωηρότητα. Τό
ξέρεις ότι είσαι η μόνη γυναίκα που αγά-
πησα στον κόσμο μ' όλη την θερμή της
νεότητάς μου; Έσύ ξέρεις ότι είσαι η
γυναίκα για την όποία θάβινα και την ζωή
μου ακόμη; Νίνα, γιατί μ' έπρόδωσες;
Πάντα σου είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη,
νά!

—Ο έρως μου για σένα ήταν τόσο θα-
ύος και τόσο άνεξάντλητος ώστε θα σε
συγχωρούσα και αν παραδίδουσιν στον
Γκουίντο, έστω και μία μέρα μετά τον
θάνατό μου. Άν και είχα άναστηθή έκ
νεκρών, θα φρόντιζα να φυγω μακριά χω-
ρίς να δώσω πιά κανένα σημείον ζωής...

—Μ' έκυττούσε σαν άποληθωμένη. Συνέ-
χισα στον ίδιον έπιτημητικό τόνο.

—Αν ύπήρχαν και άλλοι σαν κι' έμένα,
οι γυναίκες του φυρμάτος σου θα ήσαν

πολύ λιγότερες σ'έν κόσμο. Δεκάδες έρα-
στών! Άν εσύ δεν είχες παρά ένα, αυτό
δεν είναι δικό σου λάθος! Αυτό μου θυ-
μίζει τώρα ότι έχω να σου πώ και κάτι
άλλο:

—Δεν σ' έφθανε ότι έκοροΐδεψες δυό
άνδρες, αλλά προσπάθησες να παίξης τό
ίδιο παιχνίδι και σ' έναν ύποτιθέμενο τρί-
το! Άν κι' ένόμιζες ότι ήμουν ο κόμης
Όλβια και μ' είχες άρραβωνιάσει, εξα-
κολουθούσες να άλληλογραφής με τον
Γκουίντο Φερράρι, όταν δρισκόταν στη
Ρώμη. Ήσαν, μα την άλήθεια, περίφημα
τά έρωτικά γράμματα που του έστέλνες.
Νά κι' αυτά! Πάρτα!

Τής τά έρριξα στα πόδια της. Δεν μου
χρειάζονταν πιά γιατί τά είχα διαβάσει
όλα!

—Έπροσπάθησε τότε να σηκωθή, να τά
πάρη, να τά ιδή. Με τήν κίνησι όμως που
έκαμνε, έσπασε το μικρό κορδονάκι που
συγκρατούσε τον μανδύα της, ο όποιος
έπεσε προς τά πίσω...

—Η μεγαλοπρεπή τουαλέττα της έπρό-
δαλε τότε κατάφορτη από τά πολύτιμα
κοσμήματα. Μ' ένα απότομο κίνημα, άπέ-
σπασα από το κεφάλι της το άδιαμάντινο
διάδημα που φορούσε.

—Αυτά όλα είναι δικά μου! έφώναξα.
Όπως κι' αυτό το δαχτυλίδι που φορά,
που τό χάρισα στον Γκουίντο και τό έπέ-
στρεψε αργότερα σ' έμένα, τον πραγμα-
τικό δικαιούχο μου! Πώς τολμάς να τά
φορής εσύ! Μόνο αυτά τά πολύτιμα πε-
τράδια που σου δώσαα είναι τά κοσμήματα
που σου αξίζουν γιατί είναι κλεμμένα από
τά αίματοβαμμένα χέρια του τρομερώτε-
ρου ληστού της Σικελίας.

—Ύποσχέθηκαν να σου δώσω κι' άλλα...
Νά, πάρ' τα κι' αυτά!

—Άνοιξα το φέρετρο μέσα στο όποιο
δρισκονταν και τά υπόλοιπα λάφυρα του
Καρμέλο Νέρι.

—Καταλαβαίνεις τώρα, συνέχισα, από
που προέρχεται η περιουσία του ψευδοκό-
μητος Όλβια; Βρήκα τον κρυμμένο θη-
σαυρό τη νύχτα της ταφής μου, χωρίς τό-
τε να μαντέπω πόσο χρήσιμος θα μου
ήταν αργότερα! Βλέπεις ότι με έξυπνέ-
τησε καλά και ότι δεν εξαγνήθηκε ακό-
μη! Ο ύπόλοιπος θησαυρός είναι στη διά-
θεσί σου...

XXX

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Με χέρια που έτρεμαν, η Νίνα ξανά-
ριξε τον μανδύα στους ώμους της και
προχώρησε με διαταγές προς τό μέρος ο-
που δρισκόταν το φέρετρο του άρχιλη-
στου.

—Όταν έφθασε εκεί, άρχισε να περιε-
γάζεται το περιεχόμενό του με ζωηρό έν-
διαφέρον. Μοί έκαμε έντύπωσι πώς από-
τομα είχε αλλάξει όλότελα η έκφρασις του
προσώπου της. Τώρα που την έπρόσεχα
καλύτερα, διαπίστωνα ότι όλη εκείνη η
παροιμιώδης καλλονή της είχε εξαφανισθή.
—Αν την κυττούσε ένας άγνωστος εκείνη
τη στιγμή θα ένόμιζε ότι αντίκρυζε μία
γερασμένη γυναίκα...

Τά χρυσά μαλλιά της και τά μάτια της
ήσαν τά μόνα που έπρόδιδαν την νεότητά
της.

Ξαφνικά με κατέλαβε ένα περίεργο αί-
σθημα οίκτου.

—Νίνα! έφώναξα με ζωηρότητα. Τό
ξέρεις ότι είσαι η μόνη γυναίκα που αγά-
πησα στον κόσμο μ' όλη την θερμή της
νεότητάς μου; Έσύ ξέρεις ότι είσαι η
γυναίκα για την όποία θάβινα και την ζωή
μου ακόμη; Νίνα, γιατί μ' έπρόδωσες;
Πάντα σου είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη,
νά!

—Ο έρως μου για σένα ήταν τόσο θα-
ύος και τόσο άνεξάντλητος ώστε θα σε
συγχωρούσα και αν παραδίδουσιν στον
Γκουίντο, έστω και μία μέρα μετά τον
θάνατό μου. Άν και είχα άναστηθή έκ
νεκρών, θα φρόντιζα να φυγω μακριά χω-
ρίς να δώσω πιά κανένα σημείον ζωής...

—Μ' έκυττούσε σαν άποληθωμένη. Συνέ-
χισα στον ίδιον έπιτημητικό τόνο.

—Αν ύπήρχαν και άλλοι σαν κι' έμένα,
οι γυναίκες του φυρμάτος σου θα ήσαν

πολύ λιγότερες σ'έν κόσμο. Δεκάδες έρα-
στών! Άν εσύ δεν είχες παρά ένα, αυτό
δεν είναι δικό σου λάθος! Αυτό μου θυ-
μίζει τώρα ότι έχω να σου πώ και κάτι
άλλο:

—Δεν σ' έφθανε ότι έκοροΐδεψες δυό
άνδρες, αλλά προσπάθησες να παίξης τό
ίδιο παιχνίδι και σ' έναν ύποτιθέμενο τρί-
το! Άν κι' ένόμιζες ότι ήμουν ο κόμης
Όλβια και μ' είχες άρραβωνιάσει, εξα-
κολουθούσες να άλληλογραφής με τον
Γκουίντο Φερράρι, όταν δρισκόταν στη
Ρώμη. Ήσαν, μα την άλήθεια, περίφημα
τά έρωτικά γράμματα που του έστέλνες.
Νά κι' αυτά! Πάρτα!

Τής τά έρριξα στα πόδια της. Δεν μου
χρειάζονταν πιά γιατί τά είχα διαβάσει
όλα!

—Έπροσπάθησε τότε να σηκωθή, να τά
πάρη, να τά ιδή. Με τήν κίνησι όμως που
έκαμνε, έσπασε το μικρό κορδονάκι που
συγκρατούσε τον μανδύα της, ο όποιος
έπεσε προς τά πίσω...

Μέσα στο ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙ

Δραματικό διήγημα υπό
NORMAN BENNER

—Έτσι κανείς δεν θα με υποπτευθεί και όλοι θα πιστέψουν, ότι ο φόνος ήταν τυχαίος, έπιθούσε μονολογώντας ο λοχαγός υπασπιστής του συντάγματος Τζαίμς Κλάμπ ενώ ήταν αψώσιμος σε κάποια μυστηριώδη άσπαχολή, στο γραφείο του διοικητού του.

Επέρασε τα κορδόνια μέσα απ' τη σκαν δάλη του περιστροφικού και την άλλη άκρη την έβγαλε απ' έξω, από το πίσω μέρος του συρταριού, και την έσκάλωσε σ' ένα καρφάκι, που δρισκετόταν κάπου εκεί.

Επειτα, απέθεσε το περιστροφικό μέσα στο συρτάρι, προσέχοντας, ώστε η κάννη του να είναι έστραμμένη προς την διεύθυνση εκείνου που θ' άνοιγε, και πίσω από το όπλο έβαλε μια βαρελιά φωτογραφική μηχανή του συνταγματάρχου.

Όταν έτελειωσε όλη αυτή τη διαδικασία, έκλεισε το συρτάρι.

Τότε ανέκαθρε στην καρέκλα και έμεινε για μερικά λεπτά της ώρας ακίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στο καθρεφτάκι που ήταν τοποθετημένο επάνω στο γραφείο, απέναντι στο κάθισμα, και στο οποίο καθρεφτιζόταν το στουπόχαρτο με τη φράσι:

«Πολυαγαπημένη μου μικρούλα Μπριγκίττα, σε περιμένω την Τρίτη. Πάντα με αγαπάς, Άρθουρ».

Η φράσις εκείνη ήταν που τον είχε ώθησει να διαπράξη το έγκλημα, τον φόνο του προϊστάμενου και φίλου του, συνταγματάρχου Άρθουρ Σγουίτς. Τυχαίως, το πρωί, καθώς είχε καθήσει στην καρέκλα του συνταγματάρχου, όπως συνήθιζε συχνά, τα μάτια του έπεσαν στον καθρέπτη και είχε διαβάσει τις αποκαλυπτικές εκείνες λέξεις.

Μπριγκίττα ήταν το όνομα της συζύγου του λοχαγού Κλάμπ, της γυναίκας που έλάτρευε όσο και τα παιδιά του! Και όταν έδιάβαζε το «πολυαγαπημένη μου μικρούλα Μπριγκίττα», όλο το είνε του αναστατώνθηκε.

Δεν έμεινε καμιά αμφιβολία. Για να της γράφει με τέτοια λόγια ο Άρθουρ, έσήμαινε ότι ήταν έρωμένη του. Και της ώριζε να την συναντήσει την Τρίτη, την ή-

μέρα δηλαδή που αυτός θα έφτανε για το Λονδίνο, για ύπνρεσία.

Όποτε έτσι είχε προδώσει την αδελφική φίλτα, που τους συνδέει από τα παιδικά τους χρόνια! Έτσι ανταπέδιδε την τυφλή εμπιστοσύνη που του είχε!

Η πρώτη του σκέψις ήταν να όρμήσει έξω, να τρέξει να όρη τον Άρθουρ Σγουίτς και να τον σκοτώσει άλυπτα, μπροστά σ' όλο τον κόσμο, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Άλλα συλλογίστηκε την Μπριγκίττα που, παρά την απιστία της, εξακολουθούσε να την αγαπά και πρό πάντων εσκέφθηκε τα παιδιά του.

Δεν ήθελε ν' αφήσει στα δυο αγαπημένα αγγελοειδή του το όνομα ότι ήσαν παιδιά ενός φονιά. Και τότε, αφού έμελέτησε ψυχραιμότερα το πράγμα, κατέληξε στην απόφασι, να μεταχειρισθί το τέχνασμα εκείνο, που μπορεί να ήταν λίγο πολύπλοκο, αλλά απλοποιούσε τα πράγματα, τον έβγαζε από την εύθυνη και ήταν έξισυ αποτελεσματικό.

Ίκανοποιημένος κάπως για την έμπνευσί του και γιατί τα είχε τακτοποιήσει όλα, το περιστροφικό, την φωτογραφική μηχανή και τα κορδόνια —ένα ξενυάρι κορδόνια αξιωματικού του επιτελείου που έσπαρσε ο Άρθουρ Σγουίτς προτού μετατεθεί εκεί και αναλάβη την διοίκησι του συντάγματος —έσηκώθηκε, έδινε από το γραφείο του συνταγματάρχου κι' έπέρασε στο δικό του.

Δεν είχε καθόλου διάθεσι να έργασθί. Έπερίμενε με άδημον. Έβιαζόταν όσα ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Θα ήθελε να είχε έλθει κιόλας ο Άρθουρ και να είχε τελειώσει όλη αυτή η ιστορία.

Επί τέλους ο συνταγματάρχης έφθασε. Μόλις άκουσε τα θήματά του, ο Τζαίμς Κλάμπ, σηκώθηκε, δγίηκε να τον προϋπαντήσει και μπήκε μαζί του στο γραφείο του. Ένοιωθε τον άγριο, αίμοδορο πόθο να παρενβή στην τραγική σκηνή, ν' απολαύσει το θέαμα, να παρακολουθήσει τους τελευταίους σπασμούς της έπιθανοσίου αγωνίας του ανθρώπου που είχε προδώσει τη φίλτα και την έμπιστοσύνη του και είχε καταστειλώσει την οικογενειακή του τιμή.

Ανυπόπτος εκείνος έπροχώρησε μέσα, εκάθισε στην καρέκλα του και άρχισε να κουδινιάζει, σε φιλικό τόνο, με τον ύπασπιστή του.

—Έχομε τίποτε νεώτερο, Τζαίμς ; έρώτησε.

—Όχι, απήντησε ο λοχαγός.
—Κανένα σπουδαίο έγγραφο;
—Όχι. Όλα για τρεχούσης φύσεως.
—Όποτε αύριο θα φύγης για το Λονδίνο;

Ζητήματα, δίνω.

Στα μάτια του λοχαγού Κλάμπ έφάνηκε μια στιγμιαία αδιόρατη λάμψις.

—Μάλιστα, είπε.

Φρόντισε να μην καθυστερήσει διόλου και να γυρίσει αμέσμερόν.

—Μου φαίνεται, είπε με τόνον ελαφρά ειρωνικό στη φωνή του ο Τζαίμς Κλάμπ, ότι αν μείνω εκεί μία - δυο μέρες, δεν θα στενοχωρηθώ.

—Τουναντίον, θα στενοχωρηθώ πολύ.

—Μπά!, έκαμε μ' ύφος πιο ειρωνικό ο λοχαγός.

—Και δέβαια. Πρώτ' απ' όλα γιατί, όπως σου είπα δεν θα δάλω άλλον αξιωματικό να σε αναπληρώσει στα καθήκοντά σου ως ύπασπιστού κι' έτσι δεν θα ύπάρχη ποιάς να διεξαγάγη την ύπνρεσί.

Με τα λόγια αυτά ο συνταγματάρχης έφερε άργα - άργα το χέρι στο συρτάρι για να το άνοιξη.

—Και δεύτερον; έρώτησε ο Κλάμπ με φωνή που τώρα έτρεμε ελαφρά.

—Δεύτερον γιατί περιμένω για αύριο, Τρίτη, την βαφτιστικά μου. Της έγχεσι σήμερα το πρωί.

—Ίην βαφτιστικά σου;

—Ναι, την Μπριγκίττα Μόρ. Δεν την ξέρεις. Μα άκριδώς γι' αυτό θέλω να έλθω εδώ, να σου την συστήσω, για να την πάρης στο σπίτι σου. Δεν κάνει να μείνη εδώ μαζί μου.

Τη στιγμή εκείνη ο συνταγματάρχης άνοιξε το συρτάρι. Ο λοχαγός, κατακίτρινος και με τα μάτια γουρλωμένα από την έκπληξι, άπλωσε το χέρι του για να τον έμποδισί. Δεν έπρόφθασε όμως.

Μια έκπυροκρότησι άντήχησε και μετά άμέσως μια κραυγή πόνου του συνταγματάρχου.

—Χτυπήθηκες, Άρθουρ; έφώναξε με άγωνία ο ύπασπιστής.

—Εύτυχώς στο άριστερό χέρι και ο ποθέτω ελαφρά.

—Δόξα σοι ο Θεός!, έκαμε με άνακούφισι ο Κλάμπ.

Και στο πρόσωπό του έζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο άπειρου ευχαριστήσεως.

—Μα πώς διάβολο! Μου έπέρδεψες το πιστόλι μ' αυτά τα κορδόνια! έφώναξε ο Άρθουρ ενώ έπαιρνε το όπλο στο χέρι του.

—Άς τα! Μην τα ρωτάς... Σου ζητώ συγγνώμη καυμένη!... Σου ζητώ συγγνώμη!

—Και δεν μπόρεσε να συγκατέχη ένα γέλιο χαράς —χαράς γιατί έγλύτωσε και δεν έγινε φονιάς του αδελφικού του φίλου.

NORMAN BENNER

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΘΥΜΑ

—Ο γιαιτρός άπηγόρευσε στη γυναίκα μου να καταγίνεται με τη κουζίνα και να ψήνη φαί.

—Μήπως είνε άρρωστη;
—Έκείνη όχι, έγώ άρρώστησα...

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

—Ο Πετράκης πρόκειται να δγδ περίπατο στο Ζάππειο με την νταντά του.

—Πήρες μαζί σου καραμέλλες; την έρώτησε μόλις ξεκίνησαν από το σπίτι.

—Τι να τις κάνω;

—Να μου τις δώσης αν θάρχιζα ξαφνικά να κλαίω...

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

—Είνε μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να καλοπαντρευθίτε. Η νέα έινε άξιολάτρευτη και ο πατέρας της έχει έργοστάσιο τοποποιίας...

—Μπορώ να δώ μια φωτογραφία;

—Της νέας;
—Όχι, του έργοστασίου!

ΤΟΝ ΚΑ-Υ-ΜΕΝΟ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ

—Χθες τη νύχτα, πολύ άργά, ενώ έλειπα έγώ, μπήκε ένας κλέφτης σπίτι μας.

—Σας έκλεψε τίποτε;

—Τι λες αγαπητέ μου! Η γυναίκα μου ενόμιε πως ήμουν έγώ, όρμησε επάνω του στα σκοτεινά, τον έσπασε στο έγυλο και τον έκανε να το δάλω στα πόδια με άνοιγμένη τη νύχτη!

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

Αυτοτελής δραματική νουβέλλα υπό ZAN PAMΩ

Υπό την έπίδρασιν του παρελδόντος

Εκείνο που μου έρχεται στο μυαλό όταν άρχίζω να διηγούμαι την ιστορία μου, είνε το άλησμόνητο εκείνο πρωινό, στην τραπέζια μας, όπου έπήρα την όριστική απόφασι. Ου μούμαι έπακριδώς και τις τελευταίες λεπτομέρειες: Το δάξο με τις καμελίες μπροστά στο παράθυρο, το κατεδαμμένο ρουλιό για ν' αποφεύγαμε την άντηλιά και το οικογενειακό τραπέζι, με τα πορσελάνινα φλυτζάνια, την άσημνια καφετιέρα, τον δίσκο με τις φρυγανιές και τη μαρμελάδα.

Ήταν μια εικόνα τόσο εγκάρδια, τόσο χαριτωμένη, χρωματισμένη με τόση χάρι από το ξανθό κεφαλάκι του παιδιού και το μελαχροινό κεφάλι της γυναίκας, που όποιοσδήποτε την έβλεπε θα τον έγοίτευε!

Όστόσο, μέσα μου δεν ύπήρχε παρά η πικρία, η άδηδια και το μίσος. Μου είνε δύσκολο τώρα να ξαναζωντανέω έστω και με τη φαντασία, την ψυχολογική κατάστασι στην οποία δρισκόμουν τότε. Ήμουν κυριολεκτικώς δηλητηριασμένος από το μίσος και την περιφρόνησι.

Θυμύμαι με πόση όργη έσφιγγα τις γροθιές μου, για να πιά στη Μάρθα:

—Δεν θέλω αυτός ο Σάρλ Έλμα να ξαναπατήσει το πόδι του εδώ! Κατάλαβες; Σου άπαγορεύω να τον ξαναείδης άλλη φορά!

Μ' έκύτταξε με το βαθύ και ήρεμο βλέμμα της, που για μένα πάντα κάτι έκρυβε. Με κάποιο ξεχωριστό χαμόγελο, επανέλαβε:

—Μου το άπαγορεύεις;
—Άκριδώς, σου το άπαγορεύω! Όπωςδήποτε, είσαι η γυναίκα μου!

Χαμήλωσε τα μάτια της κι' έγώ σταμάτησα ταραγμένος άκούοντας αυτές τις λέξεις να προφέρωνται από μένα τάν'ίδιο: 'Η γ υ ν α ι κ α μ ο υ! Ποτέ ίσαμε τότε δεν το είχα ξαναπή μπροστά της, αν και ήμαστε δυο χρόνια παντρεμένοι.

Φυσικά ήταν γυναίκα μου, αλλά παρά τη θέλησί μου! Την πρώτη φορά που την άκουσα να δίνη σ' έναν προμηθευτή μας το καινούργιο της όνομα, «Κα Ρομαίν Μπαγύ», έσφιξα τα δόντια μου. Τόσο μου ξεσχιζόταν η ψυχή, από μιάν άγρια μνησικακία.

Συχαινόμουν τη Μάρθα, γιατί με ύπεχρέωσε να την παντρευτώ. Συχαινόμουν τον έαυτό μου, γιατί ύπεχώρησα σ' έκείνο που έπίστευα ως έκβιασμο.

Η γυναίκα μου, η μόνη άληθινή γυναίκα μου ήταν η Άλεις. Πέντε χρόνια είχαν περάσει από τότε που πέθανε. Όστόσο θα έμεινε πάντοτε η μοναδική μου άγάπη. Για μένα ήταν μια έεροσυλία, να βλέπω τη θέσι της, το όνομά της, να το έχη σφετερισθί μια άλλη!

Η εύτυχία μας ύπήρξε τόσο σύντομη —σχεδόν λιγώτερο ά-

πό τρία χρόνια! Τη στιγμή που η αγαπημένη μας κορούλα είδε το φώς της ζωής, ο θάνατος, ξαφνικά, μου άσπαξε την Άλεις.

Δεν ήθελε το παιδί. Όταν μου έκμυστηρέυθηκε τον έρχομό του, έκλαψε πικρά και σχεδόν είχε έπαναστατήσει. Δεν το ένέκρινα αυτό, γιατί ήμουν εύτυχισμένος με την ιδέα ότι θα άποκόυσα πλήρη οικογένεια. Άργότερα, είπα μέσα μου ότι η Άλεις θα είχε προαισθανθί την καταστροφή — γι' αυτό και άντίκρυε την μητρότητα σαν κάτι τραγικό...

Είχα τύψει τώρα, γιατί της έπέβαλα αυτή τη δοκιμασία. Την έλάτρευα σαν ένα είδωλο. Άκόμη κι' ύστερα από τρία χρόνια παντρείας, η ξανθή καλλονή της μ' έκανε πάντα να πέφτω σε έκσταση.

Την αγαπούσα από την έποχή που ήμουν στο λύκειο. Ήταν για μένα μια θεά, μια όπτασις, ένα αιώνιο αίνιγμα.

Μετά την περίοδο των λουλουδιών, των στίχων και των χορών, άρχισε η πιο σοβαρή περίοδος, των αίτησεων εις γάμον. 'Επί έξη χρόνια —χωρίς ν' άστειεύμαι! — περιτριγυρίζα την Άλεις, σαν ένας ίππότης του μεσαιώνος. Άμέτρητες φορές, της είχα πη ότι έβετα στα πόδια της ό,τι κι' αν είχα, ένα όνομα πολύ έντιμο, μια περιουσία που δεν ήταν εύκαταφρόνη τη, αλλά για πολύν καιρό, δεν είχα άπάντησι: ούτε ναι, ούτε όχι.

Η οικογένειά μου και οι φίλοι μου άρχιζαν να στενοχωριούνται, γιατί η έπιμονή και η άφοσίωσις που έδειχνα για την Άλεις, σε μια πόλι τόσο μικρή σαν τη δική μας, είχαν φυσικά κινήσει την γενική περιέργεια. Μ' έρωτούσαν πονηρά αν σκεφτόμουν να περιμένω την ώραία μου μέχρι θανάτου. 'Επί τέλους, μια μέρα, είπε το «ναι», όταν πια είχα άρχισει σχεδόν ν' άπελπίζομαι.

Η Άλεις στην άγκαλιά μου! Η Άλεις άρραδωνιαστικά μου, γυναίκα μου! Η Άλεις δική μου! Ήμουν τρελλός από εύτυχία.

Μετά έναν όμορφο γάμο, όπου η Άλεις μου έφάνηκε κάτω από το λευκό πέπλο της σαν ένα άγγελικό όραμα, έγκατα-

σταθήκαμε σ' ένα όμορφο σπιτάκι περιτριγυρισμένο από ήλιο, στην πιο άριστοκρατική συνοικία της πόλεως. Η άλήθεια είνε πως η έγκατάστασις αυτή ύπερέβαινε τις δυνάμεις μου, ώστοσο έπειδή την ήθελε η Άλεις, αυτό μου άρκούσε. Έκανα τα αδύνατα δυνατά για να την ίκανοποιώ. Θάθελα να ήμουν έκατομμυριούχος, για να της παρέχω όλα εκείνα που άξιζαν στην όμορφή της! Ένοιωθα πως ήμουν ικανός για όλα. Έργαζόμουν νυχτάμερα, μένοντας καμιά φορά μακριά της παρά την έπιθυμία μου. Έκείνη όμως δεν παραπονιόταν.

Η έσωτερική διακόσμησης του σπιτιού την είχε άπορροφήσει όλόκληρη και χάρις στο έξαίσιο γούστο της, το σπιτάκι μας γινόταν καθημερινώς πιο χαριτωμένο και πιο λεπτό.

Όταν έμαθα ότι αυτό το σπιτικό θα το ένεψυχωνε κι' η παρουσία ενός παιδιού, ένοιωσα τον έαυτό μου εύχλεια εύτυχισμένο. Κρατούσα την Άλεις μου κυριολεκτικώς στα χέρια. Τρελλαινόμουν και για την έλάχιστη άδιαθεσία της, έπρολάμβανα κάθε της έπιθυμία. Μα ο χάρος μου την πήρε —και έμεινα όλομόναχος στο όμορφο σπίτι, έχοντας να περιποιηθώ ένα νεογέννητο. Μητέρα δεν είχα, ούτε και καμιάν άλλη γυναίκα στην οικογένειά μου — κι' έπρεπε να βολευτώ με τους ύπνρετες, που άμελούσαν το παιδί και άφηναν να βασιλεύη η άκαταστασία και η σκόνη, σ' αυτά τα δωματία που άλλοτε ανέδιδαν το άρωμα της Άλεις.

Είχα κάμει χρέη τα τελευταία αυτά χρόνια. Η κλινική και οι περιποιήσεις —μάταιες δυστυχώς— που είχα έπιδαψιλεύσει στη γυναίκα μου, μου είχαν στοιχίσει τα μαλλιά της κεφαλής μου. Τώρα οι νταντάδες που ήμουν ύποχρεωμένος να παίρνω μου δημιουργούσαν άβάστακτα δάρη...

Ένας παρήγορος άγγελος

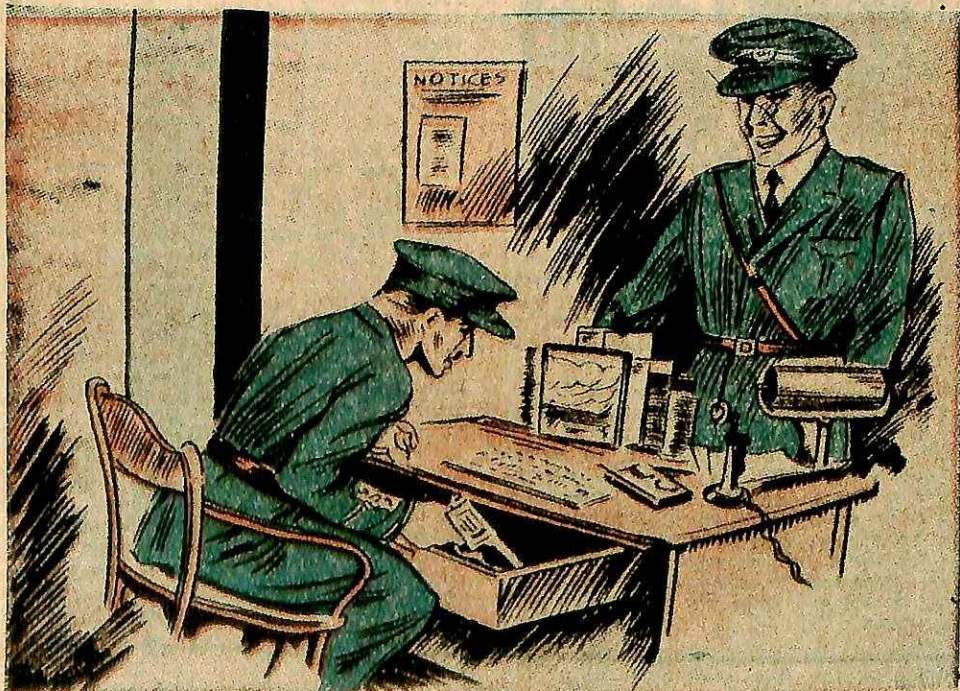
Εξαφνα, ενώ έπήγαινα να τρελλαθώ από τις έγνοιες, τη λύπη και την κούρασι, ήρθε η Μάρθα από το Παρίσι για να κάμη καλοκαίρι.

Η Μάρθα ήταν εξαδέλφη της Άλεις, μια μικρή άρραφή χωρίς περιουσία, την όποιαν η οικογένεια της γυναίκας μου είχε περιμαζέψει και άναβρέψει. Ήμαστε πάντα καλοί φίλοι, γιατί κι' οι δυο λατρεύαμε την Άλεις.

Μετά το γάμο μας, η Μάρθα έπήγε στο Παρίσι, όπου όρθηκε μια θέσι. Για να είμαι ειλικρινής, είχα ξεχάσει την ύπαρξί της. Όστόσο, την ήμερα που ήρθε να δη το παιδί μου, μου φάνηκε σαν ουρανοκατέβατη!

Η μικρούλα Ζινέτ ήταν άρρωστη. Δεν ήθελα να την δάλω στην κλινική, αν και δεν είχα εμπιστοσύνη στη νταντά της — την τετάρτη σε διάστημα τριών μηνών!

Η Μάρθα άντελήφθη άμέσως την κατάσταση. Έγκαταστάθηκε στο προσκέφαλο της Ζινέτ και άρχισε να την περιποιήται με μιάν άπόλυτη άφοσίωσι. Έφερε τις άποσκευές της από την πανσιόν που τις είχε αφήσει —οι γονείς της Άλεις, που ήταν οι θετοί γονείς της, έγκατέλειπαν την πόλι λίγο μετά το γάμο μας— και έπέρασε τις διακοπές της άσχολούμενη στο να επαναφέρη την τάξι στο άναστατωμένο σπιτικό μου.

«Ο γιατρός δεν έπαυε να την επαινεί: «Ποτέ, έλεγε, δεν θα δρισκόταν καλύτερη νοσοκόμος για να περιποιηθώ το παιδί! Αυτή η γυναίκα είχε γεννημένη για μάνα!»

«Όσο για το σπίτι, σε λίγες μέρες έγινε αγνώριστο. Με την σφοδρή μιας γεννημένης οικοκυράς, η Μάρθα δρῆκε μια θαυμασία νέα υπηρέτρια, που τα έκανε όλα και ανεπλήρωσε τις δύο ή τρείς σκληρές υπηρέτριες που μου έστοιχίζαν τόσα χρήματα. Ξαναδρόκα την ισορροπία μου. Η τάξις επανήλθε στο σπιτικό μου. Στη Μάρθα εκμυστηρεύουν τον πόνο μου, όπως άλλοτε της εκμυστηρεύουν τους φόβους μου, τις ελπίδες μου και τις χαρές μου. Πάντοτε ήταν διακριτική, γλυκειά, υποχωρητική, συμπαθητική, και με άκουε με φιλικά αισθήματα.

Όταν στο τέλος του μηνός είπε ότι θα ξαναφύγει, δρέθηκε μπερδεμένος. Χωρίς αυτήν κινδύνευα να ξαναπέσω στον ίδιο κυκεώνα! Βλέποντάς με να τα έχω έτσι χαμένα, επρότεινε μόνη της:

—Θέλεις να μείνω εδώ, Ρομαίν, έως ότου δυναμώσω καλά η Ζινέτ;

«Έδεχθηκα μ' εύγνωμοσύνη. Φυσικά, υπό τον όρον ότι θα δεχόταν το ίδιο μισθό που έπαιρνε στο Παρίσι! Όπωςδήποτε, για μένα η οικονομία ήταν αίσθητη. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς μ' ένα παιδί περισσότερο στο σπίτι, κατώρθωνε η Μάρθα να ξεδεύει πολύ λιγώτερα απ' όσα ξωδεύαμε τα τελευταία χρόνια!

Με την αυστηρή επίβλεψη της Μάρθας η Ζινέτ γινόταν μια χαριτωμένη υπηρέτρια, με ρόδινα μαγουλάκια, παχουλή, γερή και το σπίτι μια ευχάριστη φωλιά, όπου το δράδυ μ' έπεριμεναν το καλό φαγητό, τα τιτιθίσματα της κορούλας μου και η ευεργετική φιλία της Μάρθας.

Ήμουν τότε άπειρατα εύγνωναν σ' εκείνη που έλεγα «έξαδελφή μου» κι' έτρεφα γι' αυτήν μιαν αδελφική στοργή. Ένοιωθα ότι έσωσε τη ζωή της Ζινέτ και ίσως και το λογικό μου, γιατί αν εξακολουθούσα να ζω όπως μετά το θάνατο της Άλεις, θα κατέληγα σε λίγο σε νευρασθένεια —χωρίς ν' αναφέρω την οικονομική καταστροφή.

Δεχόμουν τα πράγματα όπως παρουσιάζονταν επιφανειακά και ποτέ μου δεν αναρωτήθηκα γι' α τ ή η Μάρθα τα έκανε όλ' αυτά. Κατά βάθος, στο Παρίσι ήταν πολύ πιο ανεξάρτητη! Για ποιόν λόγο ανέλαβε όλες αυτές τις ευθύνες; Υπέθετα πως προερχόταν από την αφοσίωσι στη μνήμη της Άλεις, της θετής αδελφής της... Μά σε λίγο εκατάλαβα την αληθινή αφορμή της συμπεριφοράς της αυτής!

Ανεπιθύμητες υποδείξεις

Είχαν περάσει δυο χρόνια από το θάνατο της Άλεις. Η Ζινέτ μου έτρεχε πια μέσα στον κήπο και έγέμιζε το σπίτι με τα χαρούμενα γέλια της. Δεν ένοιωθε διόλου ότι ήταν όρφανή, με τον μπαμπά της αφ' ενός και την «πεινούλα» της αφ' ετέρου. Την ελάτρευα, όπως ελάτρευα άλλοτε την Άλεις και θεωρούσα ως βέβαιον ότι η συντροφιά της Μάρθας, η τόσο ωφέλιμη στην κορούλα μου, θα διαρκούσε αιωνίως.

Τότε ακριβώς μ' έπεσε κέφι η κυρία Κολβίλ, μια από τις καλύτερες πελατίσες μου αλλά και από τις πιο σημαντικές φυσιογνωμίες της πόλεώς μας. Όταν ήρθε να με δη από γραφείο μου, ένοιωσα ότι επρόκειτο για καμιά φιλανθρωπική υπόθεση, όπως συνήθως, και έτοιμασα το πορτοφόλι μου. Έμεινα λοιπόν αποσβολωμένος όταν η διακριτική επισκέπτριά μου άρχισε:

—Αγαπητέ μου κύριε Μπαγύ, θα μου συγχωρήσετε την άδικα κρίσιμά μου... Είμαι δεδαία γι' αυτό. Μά αν τολμά να σάς μιλήσω, είναι για το δικό σας καλό. Θα μπορούσα να είμαι μητέρα σας. Ο τρόπος της ζωής σας, αγαπητέ μου, προκαλεί δυσάρεστες συζητήσεις!

—Ποιός τρόπος! Νομίζω ότι η τιμιότης του σπιτιού μου... —Οχι, όχι, φίλε μου! Δεν μ' εκαταλάβατε! Πρόκειται για την ιδιωτική σας ζωή. Μιλούν πολύ για σάς και την δεσποινίδα Μάρθα Ντελαρόν...

Σατισμένος, επανέλαβα θλακωδώς:

—Μιλούν πολύ...

—Μά... φυσικά, αγαπητέ μου, μιλούν!... Ξέρετε τον κόσμο. Βέβαια, έχω ξέρω ότι είσθε ανώτεροι πάσης ύποψίας. Άλλα υπάρχουν και οι κακόγλωσσοι. Καταλαβαίνετε, ένα κορίτσι είκοσιπέντε χρόνων μέσα στο σπίτι ενός ελεύθερου άνδρος που δεν είναι ούτε τριάντα... δίνει το δικαίωμα σε φλυαρίες!

Η σκέψις αυτή ήταν τόσο μακριά από το μυαλό μου, που δεν μπορούσα να την χαλέψω. Διαμαρτυρήθηκα:

—Μά, κυρία μου! Αυτή είναι παραφροσύνη! Φαντάζομαι ότι όλος ο κόσμος ξέρει τι ήταν για μένα η Άλεις! Και θα επρόδιδε τη μνήμη της...

—Τι λόγια είν' αυτά, κύριε Μπαγύ, τί λόγια! Δεν γεννιέται ζήτημα περί προδοσίας! Υπάρξατε υπόδειγμα συζύγου! Μά... είσθε νέος, δεν είν' έτσι; Η ζωή δεν σταματά το δρόμο της. Είναι φυσικό με την πάροδο του χρόνου να παρηγορηθώ...

—Δεν το σκέφτηκα! Η Μάρθα δεν είναι για μένα παρά μια φίλη —συγχρόνως οικονόμος μου και γκουβερνάντα της κόρης μου. Εκείνο που βλέπω σ' αυτήν είναι το ότι είναι αδελφή της πεθαμένης γυναίκας μου!

—Ωστόσο, δεν ήταν πραγματικά αδελφή της! Ήταν εξαδελφή της! Έε άλλοι και αδελφή της να ήταν, δεν άλλαζαν τα πράγματα. Είναι πολύ νέα και πολύ χαριτωμένη. Ο κόσμος της προσέχει αυτά. Καταλαβαίνετε, αγαπητέ κύριε Μπαγύ, δεν έχετε το δικαίωμα να εκθέσετε ένα κορίτσι!

Δεν μπορούσα ούτε και να θυμώσω. Τόσο είχα μείνει κατάπληκτος. Η συνομιλήτριά μου επρόσθεσε:

—Πρέπει ν' αντιμετωπίσετε την κατάσταση όπως παρουσιάζεται! Αν η διαμονή αυτής της νέας παραταθή ακόμη γιό πολύ, δεν θα μπορέσει να παντρευθώ κανένα απ' την πόλη... Ούτε κι' εσείς καμιάν!

—Δεν σκέπτομαι να ξαναπαντρευτώ, απήντησα θυμωμένος. —Μπά, μπά, μπά! Σέβομαι το πένθος σας, αγαπητέ φίλε, μα υπάρχουν όρια σε όλα τα πράγματα!

—Μά αν φύγει η Μάρθα, τί θα γίνει η κόρη μου; Είναι μια δεύτερη μητέρα γι' αυτήν!

—Ακριβώς! Μόνον που η δεύτερη μητέρα του παιδιού σας δεν θάπρεπε να μείνει στο σπίτι χωρίς να την παντρευτήτε...

Να την παντρευτώ! Ξαφνικά, κατάλαβα που ήθελε να φθάσει από την αρχή της συνομιλίας.

—Τότε, έρώτηση συγκρατώντας μετὰ δίαι το θυμό μου, αν δεν είναι καμιά όρεξη να παντρευτώ τη θετή αδελφή της Άλεις, θάπρεπε να στερήσω το παιδί μου από το στήριγμά του, από την παιδαγωγό του;

Η κυρία Κολβίλ μου απήντησε ψυχρά:

—Θα ήταν καλύτερο αυτό, παρά ν' αφήσετε την Ζινέτ να μεγαλώνει στο σπίτι του σκανδάλου!

—Και αν η Μάρθα ήρνετο;

—Ω, γι' αυτό, φαντάζομαι, δεν υπάρχει κίνδυνος! Στοιχηματίζω πως θα άκουσε ευχάριστα την πρότασί σας!

Ένας αδελφος γάμος

Εφυγα απ' το γραφείο μέρα μεσημέρι και έγύρισα σπίτι μου. Συναντώντας τη Μάρθα στον κήπο, της ανήγγειλα ατόματα:

—Είχα την επίσκεψη της κυρίας Κολβίλ!

—Εχλώμιασε κι' έγύρισε άλλοι τα μάτια της.

—Βλέπω ότι δεν αγνοείς περί τίνος πρόκειται.

—Η κυρία αυτή ήρθε και με είδε κι' έμένα πρό ολίγου καιρού, έμυρμούρισε.

—Γιατί δεν μου τώπες;

—Γιατί... τη στιγμή που δεν το επρόσεξες εσύ ο ίδιος, δεν μπορούσα έχω να σε κάμω να το προσέξεις... Είναι πολύ λεπτό, πολύ λυπηρό...

—Αν σου επρότεινα να παντρευτούμε, θα το έκανες εσύ που ξέρεις καλύτερα από κάθε άλλον τί νοιάζω για την Άλεις έστω και πεθαμένη;

Μετά από μια μακρά σιγή, απήντησε:

—Ναι, θα το έκανα.

Και επρόσθεσε:

—Για την Ζινέτ... Παρά να την εγκαταλείψω...

Επανέλαβα ειρωνικά:

—Για την Ζινέτ... Φυσικά!

Ήταν προφανές ότι και η Μάρθα ήθελε αυτόν τον γάμο. Οι πιο πικρές σκέψεις με έγέμισαν από άηδία. «Όλη η μεγάλη φιλία που ένοιωθα για τη Μάρθα, έχθηκε στη στιγμή. Ουμμήθηκα ότι η Άλεις, μια μέρα που έβαινούσα τη Μάρθα μπροστά της, όταν ήμαστε ακόμη άρραβωνιασμένοι, είπε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο: «Η Μάρθα δεν διαψεύδει την παροιμία: Από τα σιγανά ποτάμια να φοβάσαι!».

Ναι, η Άλεις είχε δίκιο. Κρίμα που δεν την είχα καταλάβει νωρίτερα... Δεν θα έμπαινα στο σπίτι μου αυτή την έχιδια. Μόνον ως: υπήρχε αυτό που η κυρία Κολβίλ αποκαλούσε πομπώδως «η πόλις». Αν την έδιωχνα, ο κόσμος με τη στενοκαφαλιά του θα έλεγε ότι την κατέστρεψα και την εγκατέλειψα, ή τουλάχιστον ότι εξέθεσα ένα κορίτσι. Η κυρία Κολβίλ μου το είχε πη καθαρά. Θα ήταν η πρώτη που θα με κακολοούσε και πολλές άλλες κυρίες θα ακολουθούσαν το παράδειγμά της.

Το εμπόριό μου όμως εξηράτο κατά μέγα μέρος από την γυναικεία πελατεία. Α! αυτές οι γυναίκες! Όταν άρχίζουν το κουτσομπολιό!...

Επειτα, υπήρχε η Ζινέτ. Η τύχη της Ζινέτ μ' ενδιέφερε περισσότερο από τα αισθήματά μου. Ελάτρευε τη Μάρθα, που δειχνόταν —οφείλω να το δηλώσω— τόσο τρυφερή, τόσο άφρασημένη και ίσως πιο επιδέξια από μιαν αληθινή μητέρα. Τί θα γινόταν χωρίς τη Μάρθα η Ζινέτ; Θα χρειαζόταν να πάρω μια γκουβερνάντα και θα άρχιζαν τα παλιά βάσανα. Θα κατέληγα λοιπόν να κάμω έναν δεύτερο γάμο —ο Θεός ξέρει με ποιόν. Έν τοιαύτη περιπτώσει, προτιμότερη ήταν η Μάρθα. Θα άνετρεφε την Ζινέτ όπως έποεπε.

Αυτά τα αισθήματα με κατείχαν όταν την παντρεύτηκα, έν στενωτάτω κύκλω.

Άλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα

Η κατάσταση ως τότε αυτή —παντρεμένοι χωρίς να είμαστε και σόζγοι— δεν μπορούσε να διαρκέσει για πολύ. Τα νειάτα, ο καιρός, η οικειότης, έρχιαν να την κάνουν άνωπάρφορη για μένα. Μπορούσε η καρδιά μου να είναι θαμμένη στον τάφο της Άλεις, το μυαλό μου να διατηρή τις πιο κακές σκέψεις για κείνη που με τους υπολογισμούς της με παρέσυρε σε μια παγίδα... Ωστόσο, μου ήταν δύσκολο να μείνω τυφλός σε μια αδιάφορη για την νέα αυτή καπέλλα που είχα στο σπίτι μου, την τόσο ελκυστική, με τη χαριτωμένη γυναικεία σιλουέτα, με τα μάτια που έμοιαζαν κυττάζοντάς με σαν να περίμεναν. Μου ήταν αδύνατο να μη θυμάμαι ότι το κορίτσι αυτό ήταν νόμιμη γυναίκα μου και να μην προσέχω ότι εκοκινίζει κι' έκρατούσε την άσπρη της κόβη φορά που το χέρι μου άγγιζε κατά τύχη να το δικό της.

Εξακολουθούσα να της μιλά σε ύφος επίσημο. Θα ένοιωθε

ότι δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια αντικατάστατριά!

Ωστόσο ήρθε το αναπόφευκτο δράδυ, που αντί να της σφίξω ψυχρά το χέρι προτού χωριστούμε, δεν αντιστάθηκε στο βροσρό γυναικείο άρωμα που ανεδίδετο απ' αυτήν και την πήρα στην αγκαλιά μου...

Η θερμή με την οποία μου ανταπέδιδε τα φιλιά μου, με ζάλισε...

Λίγες ώρες μετά το βυελλώδες πάθος που μάς έκαιε να τα ξεχάσωμε όλα, η Μάρθα έκλαψε. Απαλά, σιωπηλά, όπως έκανε όλα της τα πράγματα, η Μάρθα έγύρισε το κεφάλι της. Τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. Για μερικές στιγμές, ένοιωσα την επιθυμία να την ξαναπάρω στην αγκαλιά μου, να την παρηγορήσω και να της ψιθυρίσω λόγια αγάπης, που κα' θένας μας θέλει ν' άκούση και που δεν είχα προφέρει...

Ω! το ήξερα, γι' αυτό έκλαιγε!

Ωστόσο, οι κακές σκέψεις που έκανα τόσους μήνες κρυφά γι' αυτήν ξανάρθαν στην επιφάνεια! Έπηρε το όνομά μου εκδιδόντας με, και κατά τον ίδιον τρόπο ήθελε ν' αποσπάσει και την αγάπη μου. Άλλα όχι, αυτό δεν θα το πετύχαινε!

Χωρίς να πώ λέξη, σηκώθηκα και κατέβηκα στην τραπεζαρία. Έπηρε από το μπουφέ μια μπτοίλλα ούσκου, την έπηγα στην καμάρά μου και ήπια τόσο, ώσπου να πέσω αναίσθητος στον ύπνο.

Δεν έπινα ποτέ ως τότε. Άλλα κατά τα δύο αυτά χρόνια του γάμου μου με την δεύτερη γυναίκα μου, κατέφυγα συχνά στο οινόπνευμα. Έπινα τόσο, όσο χρειαζόταν για να ξεχωί τις λυπηρές άναμνήσεις. Τόσο, ώστε να είν' αρκετό για να γυρνά ζαλισμένος κοντά στη Μάρθα και για να μη θυμάμαι κατόπιν την πιο ολοκληρωτική, ομολογουμένως, χαρά από εκείνη που είχα γνωρίσει άλλοτε.

Ντρεπόμουν που άπιστούσα στη μνήμη της Άλεις. Εκεί σ' αυτό το σπίτι που είχε η ίδια διακοσμήσει, έθριακα την εύτυχια στην αγκαλιά μιας άλλης! Και τί εύτυχία! Η παλιά ωχρίους όταν έκανα τη σύγκρισι.

Η ψυχρή συντηρητικότης της Άλεις, η στάσις της που με κρατούσε σε απόστασι, μου φαινόταν πάντοτε ότι άπατελούσαν μέρος της αιθέριας καλλονής της. Για μένα έμενε πάντοτε, ακόμη και τις στιγμές της εγκαταλείψεως, η μακρυνή πριγκήπισσα που ώνειροπολούσα επί δέκα χρόνια.

Η Μάρθα ήταν μια ζωντανή γυναίκα, θερμή, που δεν είχε τίποτε από μιαν υπερήφανη δα. Θάπρεπε να προσπαθούσα να διευκρινίσω από που προήρχετο αυτή η θερμή τρυφερότης που με έδειχνε. Άλλα κάθε φορά που έπληγαινα κοντά της, ξαναθυμόμουν την δολιότητα της και με συνέπαιρνε μια τρελή λύσσα! Φουρκιζόμουν με τον εαυτό μου γιατί την ελάτρευα. Έπίστευα ότι η λατρεία αυτή ήταν κατωτέρας ποιότητος, ότι η ψυχή μου άνηκε ολόκληρη στην Άλεις και θα της άνηκε πάντα. Γι' αυτό ένοιωθα τη σκληρή ευχαρίστησι να το δείχνω στη Μάρθα και να δηλητηριάζω έτσι τις ωραιότερες στιγμές μας.

Θα γινόμεν πατέρας

Το γεγονός ότι άνεχόταν αυτή την κατάσταση και δεν έπανάστατο, με έπειθε ακόμη περισσότερο ότι ήταν μια ύποκριτριά, μια συμφορολόγος. Αδιαφορούσε για την αγάπη μου άδιαμαρτύρητα, προκειμένου να έχη το σπίτι μου!

Καμμία φορά, επί ολόκληρης έβδομάδας, δεν της άπνηύνα τον λόγο. Ωστόσο, η στάσις της δεν επρόδιδε καθόλου ότι έπανάστατο μέσα της. Έμενε πάντοτε ήρεμη και σιωπηλή. «Εκείνο που την ενδιαφέρει, σκεφτόμουν, είναι να λέγεται «Κα Ρομαίν Μπαγύ» από την κ. Κολβίλ!»

Ποτέ μου δεν την έλεγα «γυναίκα μου» ως την ημέρα που επέταξα αυτές τις λέξεις σε μια στιγμή θυμού... Ως εκείνο το πρωί, που κατά το πρόγευμα, βλέποντας ένα καινούργιο γράμμα του Σάρλ Έλμα έπλυν στο τζάκι, εφάρθηκα σχεδόν σαν τρελλός: Άπηγόρευσα στη Μάρθα να ξαναδεχθώ αυτόν τον τυχοδιόκτη.

Ο Σάρλ ήταν ο άσματος υιός μιας από τις καλύτερες οικογένειες της πόλεως. Πολύ ώραιος, πολύ γοητευτικός, πολύ κομψός, είχε κάμει όλες τις άνοησιες: υπήρξε χαρτοπαίκτης, έσκίρισε χρήματα που δεν του άνηκαν, έδημιούργησε κρητιμής. Νεαρός ακόμη, είχε δημιούργησει τέτοια σκάνδαλα, που οι γονείς του κατέληξαν να τον στείλουν μακριά. Εφυγε από την πόλι μας λίγον καιρό πρό του γάμου μου με την πρώτη μου γυναίκα. Τότε άνακουφίστηκα, γιατί υπήρξε ένας από τους θαυμαστές της Άλεις και πολλές φορές βρεθήκαμε αντίπαλοι, διαφιλονεικούντες, σε διάφορες συγκεντρώσεις, τους χορούς της και τα χαμόγελά της.

Επίστεφα όπως όλος ο κόσμος πως δεν θα ξαναγύριζε ποτέ στην πόλι μας, ιδίως μετά τον θάνατο της μητέρας της. Ωστόσο, να που επανεμφανιζόταν, πάντοτε γοητευτικός, αν και προώρας μαρμαρίνος. Οι πόροι του ήσαν άπληλοι.

Κανείς δεν τον δεχόταν, και συγχίστηκα αληθινά όταν τον είδα στο σαλόνι μου. Σε λίγο άντελήφθη ότι έγινε τακτικός επισκέπτης και ότι η Μάρθα τον δεχόταν μ' έγκαρδιότητα.

Δεν μπόρεσα να του κλείσω την πόρτα στο μούτρα, Ρομαίν, είπε άπαντώντας στις παρατηρήσεις μου κι' άποφεύγοντας να με κυτάξει κατά πρόσωπο. Άλλωστε, γνωρίζομαστε με τον Σάρλ από παιδιά! Επαίζαμε μαζί. Όλος ο κόσμος σήμερα του γυρίζει τις πλάτες... Δεν πρέπει να χτυπά κανείς έναν ήττημένο!

Όταν όμως της βρήκα και την ξαναδρόκα συντροφιά μαζί του, γίνηκα θηρίο! Την έζηλευα ήπως: Έζηλευα μια γυναίκα που δεν την αγαπούσα; Οχι, βέβαια! Άπλως, δεν ήθελα να ρεζιλιώη το όνομά μου.

Όταν άκουσε η Μάρθα τη δόμδα: «Σου άπαγορεύω να ξαναδής τον Έλμα! Όπωςδήποτε ε ί σ α ι γ υ ν α ι κ α μ ο υ !» μετά από μια μακρά σιαπή, είπε επί τέλους χαμηλόφωνα:

—Ναι, όπωςδήποτε είμαι γυναίκα σου... Γι' αυτό πρέπει να σου πώ εκείνο που με πνίγει από δύο μήνες τώρα... Κάθε φορά που έπιχειρώ να στο πώ, δεν το κατορθώνω...

Την κυττούσα χωρίς να καταλαβαίνω. Τί διάβολο, ήθελε λοιπόν να μου πη;

—Θέλεις να περάσωμε στο σαλόνι, Ρομαίν; Ζινέτ, αγάπη μου, τελειώνει το πρόγευμά σου σαν καλό και φρόνιμο κοριτσάκι, είπε γυρίζοντας στο παιδί.

Την ακολουθούσα στο σαλόνι, περιμένοντας, με ύφος ψυχρό, ν' άρχιση να μιλά. Άφου στην αρχή δεν ήξερε πως ν' άρχιση, επί τέλους κατάφερε να πη:

—Έπηρε στον γιατρό, Ρομαίν. Μου είπε ότι έχει την πεποίθησι πως τον Ίανουάριο θα έχω παιδί.

Παιδί! Έναν γυιό, ίσως! Ένα αδελφάκι για την Ζινέτ!

Ένα μέλλοντα συνεταίρο για μένα!...

Μια μεγάλη τρυφερότης μου έγέμισε την ψυχή. Έκαμα ένα δημα προς τη Μάρθα, για να την αγκαλιάσω. Και ξαφνικά, βλέποντας το ώχρο πρόσωπό της, θυμήθηκα την Άλεις, όταν μου άπεκάλυψε το ίδιο γεγονός. Το παιδί έστοίχισε τη ζωή της πρώτης μου γυναίκας. Και τώρα, η Μάρθα... η Μάρθα!

—Οχι, έφώνωσα. Οχι αυτό!

—Φεοδούμαι ότι αυτό σε δυσαρρεστεί, είπε με φωνή σβυσμένη. Δεν το θέλγσα. Άσφαλώς θα νομίζεις ότι είχα το σχέδιό μου...

Σταμάτησε απότομως και βγήκε από το σαλόνι. Την άκουσα ν' ανεβαίνει στο δωμάτιό της και να κλειδώνει την πόρτα.

Θάβηλα να την ακολουθώσα, να της δώσω να καταλάβη ότι αντίθετως ευχαιστήθηκα, άλλα πως φοβόμουν για τη ζωή της! Μόνο που δεν μπόρεσα. Επί τόσο διάστημα είχα διατηρήσει μεταξύ μας αυτό το τευχος που άνταγωνισμού και της μνησικακίας. Δεν τολμούσα να το γκρεμίσω έτσι.

Τις ημέρες που ακολουθούσαν, προσπάθησα να της δείξω περισσότερη λεπτότητα και προσοχή. Ωστόσο, ήταν εκείνη τώρα που άχωρνονόταν πίσω από ένα τείχος. Με άφηνε να καταλάβω ότι δεν ήθελε ούτε περιποιησεις ούτε λεπτότητες, άλλ' άπλως να την αφήνω ήσυχη.

Όσο περνούσαν οι έβδομάδες, η Μάρθα γινόταν πιο ώρη. Μαύροι κυκλίο έσκίαζαν τα μάτια της. Στον ελάχιστο θόρυθο, ανατρίχιαζε ευεικά. Ένα πρωί, καθώς έχτύπησε την πόρτα ο ταχυδρόμος, σηκώθηκε μ' ένα πήδημα για να ξαναπέση σχεδόν λιπόθυμη στην καρέκλα της. Δεν μπορούσα να την καταλάβω...

Αδικαιολόγητες σπατάλες

Αυτή που υπήρξε πάντοτε τόσο ήρεμη, μετέπιπτε τώρα από τη μεγαλοχολία στην ευθυμία. Η μοναδική αυτή ναικοκυρά, που μου έπραγματοποίησε τόσες σοδαρές οικονομίες, άρχισε να γίνεται έξαφνα, σπάταλη και υπερβολική. Το μπλόκ της τών τσέκ, που σχεδόν δεν το έχρησιμοποιούσε στο παργλβόν, γινόταν τώρα το όπλον της.

Ετρόμαξα με τη μείωσι του λογαριασμού μου στην Τράπεζα. Όταν ρωτούσα τη Μάρθα, μου μιλούσε για τουαλέττες, για καινούργια έπιπλα, για χρέη που έκανε στο μπρίτζ. Δεν δυσκολευόμουν ν' άντιληφθώ ότι επρόκειτο περί πρόσδεων. Χάνοντας την ύπομνη μου, της έδωλγσα μια μέρα, ότι άπαιτούσα να μάθω τί έκανε όλ' αυτά τα χρήματα. Άν δεν μου έλεγε, δεν θα της έδινα άλλα!

Επί λίγο χρονικό διάστημα, σταμάτησαν τα τρελλά της έξοδα. Όταν, μια μέρα, μπαίνοντας στο μπουντουάρ της Άλεις, το οποίο είχε μείνει όπως ήταν κατά τη στιγμή του θανάτου της, σαν ένα ιερόν, έκαμα μια τρομακτική άνακάλυψι: Τα κοσμήματα της Άλεις δεν υπήρχαν πιά! Εκείνα όλα τα μαργαριτάρια, τα βραχιόλια, τα δαχτυλίδια, οι καρφίτσες που άγαπούσε τόσο και για τα οποία έκινδύνευσα να καταστραφώ, είχαν εξαφανισθί από την κοσμηματοθήκη!

Αυτό το άνεκάλυψα την νύχτα, γιατί συνήθιζα, όταν καμιά φορά είχα άπνεια, να σηκώνωμαι και να πηγαίνω σ' αυτό το μπουντουάρ ν' άναπολώ την περασμένη μου γυναίκα, τη μόνη αληθινή γυναίκα μου.

Μου φαινόταν πως το άρωμά της ήταν ακόμη διάχυτο στην άτμόσφαιρα.

Αυτή η άποκάλυψις με άνατάτωσε τόσο, που μετά δίαις μπόρεσα να περιμένω ως το πρωί: Όταν η Μάρθα παρουσιάστηκε στο πρόγευμα, την έρώτησα με προσποιητή άδιαφορία:

—Άληθεια, έχω πολόν καιρό να σε δώ να φορής το βραχιόλι που σου χάρισα. Γιατί δεν το φορείς;

—Τό... τό... το έδωσα να το διαρβώσουν, μουρμούρισε η Μάρθα.

Ωστόσο δεν μου διέφυγε η ταραχή της. Τώρα ήμουν σίγουρος! Είχε πουλήσει τα λίγα κοσμήματα που της είχα χάρισει, όπως και τα άλλα της Άλεις! Μου έκλεψε το κλειδί του μπουντουάρ, για να μπορέση να μη και να διαπράξη αυτή την ίε ρουσία!

Για ποιόν έξάδευε η Μάρθα όλ' αυτά τα ποσά; Για ποιόν; Έβραξα από το θυμό μου. Κάποιο μυστικό υπήρχε στη μέση. Θυμήθηκα τις επισκέψεις του Σάρλ Έλμα και τις άστοχε

δικαιολογίες που μου έφερε για να τον υπερασπισθώ: «Γνωρίζετε από παιδιά».

Ένας αισχρός έκδιασμός

Επληροφορήθηκα γι' αυτόν, κι' έμαθα ότι τον τελευταίο καιρό εμφανιζόταν με καινούργια κοστούμια, με μια μικρή κούρσα, πάντα με μια γαρβένια στη μπουτουνιέρα, σαν άλλοτε... Είχε νοικιάσει ένα πολυτελές διαμέρισμα κι' έπαιζε στα χαρτιά μεγάλα ποσά...

Ο άποτροπαιχ υπόφια μου μετεβλήθη σε βεβαιότητα:

«Ο Σάρλ Έλμα συνετηρείτο από την γυναίκα μου! Μου χρειαζόταν όμως αποδείξεις. Αποφάσισα να τις αποκτήσω όπως ήθελα».

Ετοίμασα μια παγίδα για τους δύο συνενόχους. Είπα ότι θάφευγα για είκοσιτέσπερες ώρες σε ταξίδι, για υποθέσεις μου. Εφτιαξα τη βολή μου και πήρα το τραίνο για να κατέβω στον πρώτο σταθμό, να ξαναγύρισω στην πόλη και να τρυπώσω στον κήπο του σπιτιού μου μόλις έφτανε.

Αφού παραφύλαξα δυό ώρες μέσ' στο σκοτάδι, είδα τον Έλμα να πλησιάζει. Αντί να χτυπήσει στην πόρτα του σπιτιού, διευθύνθηκε στην καγκελόπορτα τη μικρή, που η Μάρθα θα είχε αφήσει ανοιχτή. Άλλωστε, λίγο νωρίτερα, είδα την υπηρέτρια να βγαίνει, χωρίς άλλο με άδεια διανοκνήσεως. Το αίμα μου έβραζε όταν σκεφτόμουν τη μικρή μου Ζινέτ, να κοιμάται εκεί ψηλά στο κρεβάτι της!

Από μακριά, είδα μέσα στον κήπο μια λευκή σκιά: τη Μάρθα με ανοιχτό φόρεμα. Έπειτα οι δύο σιλουέτες εξαφανίστηκαν μέσα στα πυκνά φυλλώματα.

Τους παρακολούθησα, προσέχοντας να μην κάμω θόρυβο. Ήθελα όπως ήθελα να μάθω την αλήθεια!

Και επί τέλους την έμαθαινα!

—Λοιπόν; Έχεις τα λεπτά;
Αυτή τη φράση άκουα να εκστομίζει ο Έλμα! Μιλούσε με τόνο απειλητικό.

—Σάρλ, είνε αδύνατον!
Η φωνή της Μάρθας ήταν κουρασμένη τρομερά.

—Σου είπα ότι δεν μπορώ πια να οικονομίσω ούτε χιλιά-
ρικο. Ούτε κι' εκατοστάρικο! Τελείωσε, δεν έχω πια τίποτε!

—Κι' εγώ σου λέω ότι χρειάζομαι είκοσι χιλιάδες φράγκα
όσο το δυνατόν γρηγορότερα! Δες μου τα, και θα φύγω από την πόλη. Θα σου δώσω το τελευταίο γράμμα, στο υπόσχομαι.

—Εκδιασμός! Όποτε δεν τον συναντούσε με τη θέλησή της η
Μάρθα για να του δίνει χρήματα. Κρατούσε δικά της γράμμα-
τα, αποδείξεις του δεσμού των.

—Αν επιμένεις ν' αρνήσαι, θα στείλω το γράμμα αυτό
στον άνδρα σου!

—Όχι, Σάρλ, δεν είνε δυνατόν! Κανείς δεν θα τολμούσε
να το κάμει αυτό, ούτε κι' εσύ! Δεν θα κέρδιζες άλλωστε τί-
ποτε. Το μόνο που θα κατόρθωνες, θα ήταν...

—Να του καταστρέψω την ψυχή, το ξέρω! Έ, λοιπόν, ναι!
Θα μου άρεσε εξαιρετικά να καταστρέψω την ψυχή αυτού του
ηλιθίου. Θα το προτιμούσα από τις είκοσι χιλιάδες φράγκα,
αν δεν τις είχα τόσο ανάγκη!

—Μα θα σε σκοτώσω!
—Θα είμαι πολύ μακριά τη στιγμή που θα φθάσει το γραμ-
ματάκι μου. Εκείνον θα σκοτώσω. Να μάθω ότι η γυναίκα του
ήταν δική μου, ότι το παιδί είνε ίσως δικό μου!...

Είχα παραλύσει από φρίκη και άηδία. Η Μάρθα ξεφάνισε:
—Είνε ψέμα! Ξέρεις πώς το παιδί είνε δικό του!

—Αλήθεια; Δεν υπάρχει καμμία απόδειξη; Νά, ες της
ήμερομηνία αυτού του γράμματος...

Εβγαλε από την τσέπη του έναν φάκελλο και τον κουνούσε
στον αέρα. Η Μάρθα προσπάθησε να το αρπάξει, αλλά την συ-
νείκρυνε γελώντας:

—Ω, όχι, αγαπητή μου, πριν πάρω τα λεπτά!

Χάνοντας έντελώς την ψυχραιμία μου, βγήκα από την κρύ-
πτη μου κι' έπεσα επάνω μου. Καθώς τον κατέλαβα εξ' απρόο-
πτου, έπεσε χάρω. Λίγες στιγμές αργότερα είχα το γράμμα
στα χέρια μου.

Έπειτα ο Έλμα ξανασηκώθηκε μ' ένα πήδημα. Κρατούσε
ένα περιστρόφο.

—Μην κουνιθής, γιατί θα τραβήξω!

Με το περιστρόφο στο χέρι, έστραμμένο προς το μέρος μου,
ώπισθοχώρησε μερικά βήματα.

—Όσο για το γράμμα, Μπαγύ, κράτησέ το! Διάβασέ το!
Θα ευχαριστηθώ να ιδώ τα μούτρα που θα κάνεις!

—Όχι, Ρομαίν! Όχι!, έφώναξε η Μάρθα. Σε ίκετεύω!
Μην το διαβάσεις! Θα μετανοήσεις για όλη σου τη ζωή!

Δεν την άκουσα. Τα λόγια του Έλμα με έκαιαν: «Νά μάθω
δτι το παιδί του είνε ίσως δικό μου...».

Μια συνταρακτική αλήθεια

Στο φως του φαναριού μου της τσέπης, ξεδίπλωσα το χαρτί
και διέτρεξα τις πρώτες γραμμές. Ζαλιστική. Έγινε σαν
τσοβίκο γράψιμο, μου ήταν ασφαλώς γνωστό, όπως και το δι-
κερμό έρωτικού γράμματος, που απευθυνόταν στον Σάρλ, έ-
χρονολογείτο από πενταετία.

34

—Όχι!, ούρλιασα. Όχι! Δεν είνε της Άλεις! Δεν είνε δι-
κό της!...

—Ναι, η Άλεις, η αγία σου, η θεά σου, το εἶδωλό σου!, εἶ-
πε χλευαστικά ο Έλμα. Έμένα άγαπούσε! Έμένα σε παν-
τρεύτηκε γιατί είχες λεφτά. Συναντηθήκαμε κρυφά τρία χρό-
νια πριν, εδώ ακριβώς, όταν εσύ έλειπες!

Ήθελα να την κλέψω, αλλά δεν έδεχτηκε. Φοβόταν να έγ-
καταλείψει την τρυφερή φωνή που έχτισες γι' αυτήν. Σε συ-
χαινόμουν, γιατί μου την πήρες με τα λεπτά σου!

«Γι' αυτό ξαναγύρισα εδώ, απλώς για να σ' εκδικηθώ! Νό-
σου πετάξω τα γράμματά της στο μούτρα! Μα δεν είχα λο-
γαριάσει αυτή την τρελλή τη Μάρθα, που σ' αγαπάει σε τέ-
τοιον βαθμό, ώστε να κάνει ό,τι δήποτε, προκειμένου να απο-
φύγει να πονέσει! Τότε εκδικήθηκα τουλάχιστον παίρνοντάς
της όσα χρήματα μπορούσα! Το χρήμα σ' ο, κυρία Μπαγύ!

Το χρήμα του συζύγου της αγνής Άλεις!...

Χωρίς να σκεφθώ τίποτε, χάνοντας το λογικό μου, ώρμησα
έναντίον του. Η Μάρθα έτρεξε κι' έμπηκε στη μέση. Έτρίκλι-
σα και κυλιόμουν επάνω στο σώμα του. Όταν ξανασηκώθηκα,
ο έλεεινός είχε φύγει.

Αυτό ήταν και το καλύτερο.

Έξι δανικευμένη αγάπη

Αν διαβάσης αυτό το γράμμα, θα μετανοιώσεις για όλη σου
τη ζωή, μου είχε πη η Μάρθα. Ωστόσο, γελάστηκε. Αν
και τον πρώτο καιρό η λυπη μου και ιδίως η άηδία μου ήσαν
τρομερές, συνήλθα σιγά-σιγά. Η Άλεις είχε πεθάνει. Τελείωσε.

Εβγήκα από τον άπατηλό κόσμο που ζούσα και ξαναβρήκα
το φως της ημέρας και της αλήθειας.

Μόνο όλ' αυτά που είχε κάνει για μένα η Μάρθα μπορούσαν
να εξηγήσουν την αγάπη που έτρεφε για μένα! Οά μπορούσε,
όταν ανέκαλυψε την απιστία της Άλεις, να μ' εκδικηθώ για τον
τρόπο με τον οποίο της εφάρθηκε. Οά μπορούσε ν' αφήσει τον
Έλμα να ενεργήσει όπως ήθελε. Αντί αυτού, όμως, υπεχώρη-
σε στον έκδιασμό, έρριψοκινδύνευσε την ήθική της υπόστασι και
ακόμα και τη ζωή της, για να μην πονέσω εγώ. Είχε δίκιο;

Αυτό είν' άλλο ζήτημα! Πάντως, οι προσπάθειές της ήσαν υ-
περβολικές.

Με μεγαλόψυχη απλότητα, η Μάρθα ώμολόγησε ότι μ' ά-
γαπούσε από την παιδική της ηλικία.

Το περιβάλλον της είχε αντιληφθεί αυτόν τον έρωτα και η
Άλεις ήταν η πρώτη που την έπειραζε σκληρά και το διέδιδε
στους άλλους. Γι' αυτό οι κυρίες της πόλεως έφλυάρησαν τόσο,
όταν έγκραστατάθηκε στο σπίτι μου.

—Όταν ήρθε η κυρία Κολβίλ, Ρομαίν, αρνήθηκε να την ά-
κούσω. Δεν ήθελα να σε πιέσουν τα κουτσομπολιά σε μιαν ά-
ποφασι. Και ποτέ, ποτέ, δεν θα σου μιλούσα γι' αυτό το πρά-
γμα πρώτα! Δεν προείδα ότι θα έρχόταν να σε βρή κι' εμένα.

Τότε έπρεπε να διαλέξω. Ή να εγκαταλείψω την Ζινέτ κι' ε-
σένα ή να σου πω την αλήθεια...

—Μάρθα!... Αγαπημένη μου, καυμένη Μάρθα!...

—Άφησέ με να τελειώσω, σε παρακαλώ, Ρομαίν. Κατέλη-
ξα να μην διαλέξω ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Έμεινα χωρίς
να σου πω τα αισθήματά μου. Ένοιαθα πως και η Ζινέτ κι' ε-
σύ με είχατε ανάγκη. Ήλπιζα πως σιγά-σιγά θα έκέρδιζα
την αγάπη σου...

Τρελλός που ήμουν! Αντί να καταλάβω αυτό που ήταν τόσο
άπλο και ξεκάθαρο —την αγάπη της— της απέδωσα διαβολί-
κές προθέσεις. Παρασύρθηκα από την αχαλίνωτη φαντασία
μου. Υποθέτοντας ακόμη ότι η πρώτη μου γυναίκα υπήρξε έ-
κείνο που έπίστευα —ένας άγγελος, ένα υπόδειγμα— πάλι
είχα άδικο να προσηλωθώ με τόσο μανία στη μνήμη της. Από
έσφαλμένη τιμιότητα απέναντί της, υπήρξα ανήθικος απέναντι
μιάς άλλης. Τώρα μόνον καταλάβαινα πως εφάρθηκε μ' ένα
τυφλό και ακατανόητο μίσος απέναντι αυτού του εξαιρετικού
πλάσματος, μόνο και μόνο για να πνίξω την αγάπη που γεν-
νιόταν μέσα μου από τόσο καιρό.

Πώς να τα εξηγήσω όλ' αυτά στη Μάρθα; Πώς να ζητήσω
να με συγχωρήσει; Τα καταλάβαινε ωστόσο όλα.

—Ένοιαθα καλά πως μ' αγαπούσε και όταν ακόμη επάλει-
νε έναντιον αυτής της αγάπης! Άλλοιώς... —έκοκκίνισε και
χαμήλωσε τα μάτια — άλλοιώς δεν θα δεχόμουν ποτέ να σε
παντρευτώ!...

—Ω, Μάρθα, γυναικούλα μου αγαπημένη!

Την έπληρα στην άγκαλιά μου και την έγέμισα χάρδια, ποι-
τά υπαγόρευε αυτή τη φορά η θαυμάσια στοργή, που έως τότε
της την είχα αρνηθώ.

Δεν έχω να προσθέσω παρά ένα μόνον πράγμα. Είμαι ευ-
τυχισμένος —άπεραντα ευτυχισμένος, κοντά στην αγαπημένη
μου Μάρθα. Μου έφερε στη ζωή ένα χαριτωμένο αγοράκι —
ένα αδελφάκι της μικρής μου Ζινέτ και η εύτυχία μου είνε α-
ληθινή κι' ολοκληρωτική σήμερα.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ.

35

ΜΗΤΕΡΕΣ, διορθώστε τη Φύσι!

Το στήθος: ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΔΙ ΓΙΑ
ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΕΙΚΤΗ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΗΣ.
ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΗ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ. — ΜΗΝ ΚΑ-
ΝΕΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΑ. — Η ΦΥ-
ΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ.

Το στήθος είνε το γοητευτι-
κότερο στολίδι του γυναικείου
σώματος. Η έλξις που εξα-
σκει επάνω μας είνε ακατανί-
κτη. Άλλα την εξασκει πάν-
τοτε; Ποίες γυναίκες δεν είνε
δυστυχισμένες, γιατί το στή-
θος τους παρουσιάζει μιαν έ-
λαττωματική ανάπτυξη ή αν-
τιθέτα γιατί είνε υπερβολικά
ανάπτυγμένα;

Το ιδεώδες στήθος αποτελεί
πραγματικά μιαν εξαίρεσι,
που από τις ίδιες τις γυναί-
κες εξαρτάται όμως να μην
είνε τόσο σπάνια, όσο εμφανί-
ζεται σήμερα.

Γιατί το στήθος αποτελεί
για μια γυναίκα το βαρόμετρο
της υγείας. Όταν η ισορρο-
πία του οργανισμού κατα-
στρέφεται, το στήθος γίνεται
άμεσως έλαττωματικό και σε
πολλές περιπτώσεις, καταντᾶ
πραγματικά αποκρουστικό.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Για
τόν πολύ απλό λόγο ότι όλοι
οι άδενες του σώματος είνε
αλληλέγγυοι μεταξύ τους. Άρ-
κει να διαταραχθῇ η κανονική
λειουργία του ενός απ' αυ-
τούς, για να επηρεασθούν τα
τόχρονα όλοι οι άλλοι. Μεταξύ
όλων αυτών των αδένων, ο πιο
ευσίσθητος είνε ο μαστοειδής.

Και αν ακόμη αφήσαμε κα-
τά μέρος την αισθητική πλευ-
ρά του ζητήματος, το στήθος
παραμένει πάντοτε ένα αληθι-
νό βαρόμετρο για τη γυναίκα,
που καταγράφει με μαθηματι-
κήν ακρίβεια τη φυσιολογική
κατάστασι του οργανισμού της
σε κάθε στιγμή.

Καταλαβαίνει, λοιπόν, κα-
νείς άμεσως πόσο κεφαλαιώδη
σημασία έχει για μια γυναίκα
η διατήρησις ενός καλού στή-
θους.

ΜΙΑ ΚΡΙΣΙΜΗ ΕΠΟΧΗ

Μερικές γυναίκες και ιδίως
εκείνες που είνε εκ φύσεως
στείρες έχουν ένα στήθος έν-
τελώς ίσιο, όπως και οι άν-
δρες. Τί κάνουν τότε; Κατα-
φεύγουν στον υπεραιτισμό για
να παχύνουν και πιστεύουν ό-
τι με τον τρόπο αυτόν θα έπι-
τύχουν την κανονική ανάπτυξη
του στήθους των. Την επιτυχ-
χάνουν όμως; Πολύ σπάνιας.

Γιατί η ανωμαλία αυτή έχει
την άφορμή της σε μιαν ανε-
πάρκεια της ωοθήκης, που πρέ-
πει αυτή να θερμοπευθῇ προη-
γουμένως, για να επέλθῃ έπει-
τα η κανονική ανάπτυξις των
αδένων του στήθους.

Δυστυχώς στο ζήτημα αυτό

δόνονται. Έγκληματουν άσυ-
ναίσθητα έναντιον των κορι-
τσιών τους και σκέπτονται τα
μέσα της θεραπείας όταν το
κακό έχῃ έπελθει πιά.

Άλλα φαίνεται πως δεν
υπάρχει κανένα ριζικό μέσο
στις περιπτώσεις αυτές, εκτός
από την έγχείρησι. Μια έγχεί-
ρησις όμως στοιχίζει πολύ ά-
κριβά και γι' αυτό δεν μπο-
ρεί να την κάμῃ κάθε νέα.

Δυστυχώς, η κακή αντίληψις
περί ήθικης, που επικρατεί ά-
κόμη και στην εποχή μας σε
πολλά σπία, κάνει τους γο-
νοεις να μην αποδίδουν καμμία
σημασία σ' αυτό το ζήτημα.

Μ' αυτό τον τρόπο, κάνουν
δυστυχισμένα τα κορίτσια
τους και χτυπούν άργότερα
και οι ίδιοι το κεφάλι τους.

Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗ-
ΤΕΡΑΣ

Ένας κανών, που κάθε μη-
τέρα ιδίως πρέπει να προσέ-
χη, είνε ότι το στήθος της
κόρης της πρέπει να αρχίση
να αναπτύσσεται από την ή-
λικία των δώδεκα χρόνων. Καμ
μια άναμονη και καμμία άδια-
φορία δεν συγχωρείται από
αυτή τη στιγμή. Συνήθως ό-
μως λέμε: ο καιρός θα το
δείξῃ. Και περιμένουμε, ως
που πια είνε έντελως άργά.

Τούναντιον, μόλις αντιλη-
φθούμε ότι η ανάπτυξις αυτή
δεν είνε κανονική, πρέπει να
καταφύγωμε άμέσως σ' έναν
ειδικό γιατρό. Το κακό μπο-
ρεί να διορθωθῇ κατά την ή-
λικία αυτή. Μερικά χρόνια άρ-
γότερα, κάθε προσπάθεια θα
είνε σχεδόν μάταιη.

Τα δώδεκα χρόνια είνε η
κρίσιμότερη ηλικία για ένα
κορίτσι. Αν το προσέξωμε
κατά την περίοδο αυτή, δεν έ-
χομε να φοβηθούμε τίποτε για
το μέλλον.

Δεν πρέπει, λοιπόν, οι μη-

τέρες να διστάζουν, όταν πρό-
κειται με αυτό τον τρόπο να
εξασφαλίσουν την εύτυχία του
παιδιού τους. Η σεμνοτυφία
είνε στα ζητήματα αυτά όχι
μόνον άνοητη, αλλά και έγκλη-
ματική.

Το πλαδαρό στήθος

Μια άλλη περίπτωση είνε
όταν το στήθος μιάς νέας ά-
ναπτύσσεται πρόωρα και υπερ-
βολικά. Γίνεται τότε ογκώδες,
πλαδαρό και άηδιστικό. Έ-
νώ στην πρώτη περίπτωσι έ-
χομε ανεπάρκεια, τώρα δρι-
σκομάστε έμπρός σε μιαν υ-
περτροφία του μαστοειδούς ά-
δένος.

Η υπερτροφία αυτή οφείλε-
ται σε μιαν άρθρον περίεσις
όρμονών μέσα στον οργανί-
σμό. Κάποτε επίσης σε μιαν
πλαδαρότητα των μυών του
σώματος, που δεν μπορούν πια
να προσβάλλουν την άπαιτούμε-
νη αντίστασι, για να συγκρα-
τήσουν στην θέση του τον μασ-
τοειδή άδέν.

Ο τρόπος με τον οποίον η
σημερινή έπιστήμη θεραπεύει
αυτή την υπερτροφία είνε άρ-
κετά πρωτότυπος και άξιζει
να αναφερθῇ.

Το ανθρώπινο όν, κατά τους
πρώτους μήνες της κυοφορίας,
έχει άπροσδιοριστο φύλο. Μπο-
ρεί να γίνη είτε αγόρι, είτε
κορίτσι, γιατί οι άρσενικες
και θηλυκές όρμονες συνυπαρ-
χουν μέσα στον οργανισμό του
εμβρύου. Έπειτα η φύσις κά-
νει την έκλογή της και δίνει
την υπεροχή είτε στις άρσενι-
κές, είτε στις θηλυκές όρμονες.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς, προσ-
διορίζεται το φύλον του παι-
διού που πρόκειται να γεννη-
θῇ. Άλλ' οι αντίθετες όρμονες
δεν εξαφανίζονται. Παραμένουν
σε μιαν λαθάνουσα κατάστασι
μέσα στον οργανισμό, έτοιμες
να αρχίσουν και πάλι τον άν-
ταγωνισμό τους έναντιον εκεί-
νων που έχουν υπερίσχυσι.

Όπως είπαμε, λοιπόν, η υ-
περτροφία του στήθους οφεί-
λεται σε μιαν υπερβολική πο-
σότητα θηλυκών όρμονών μέσα
στον οργανισμό. Έάν συνεπώς
μπορέσωμε να εισαγάγωμε μέ-
σα σ' αυτόν μια ποσότητα άρ-
σενικών όρμονών, θα αρχίξῃ
άμέσως ένας άνταγωνισμός
μεταξύ των δευτέρων και των
πρώτων —των άρσενικών δη-
λαδή και των θηλυκών όρμο-
νων— που θα είχε ως άποτέ-
λεσμα να περιορίσῃ την άνά-
πτυξι του στήθους, αφού θα
είχε περιορίσει προηγουμένως
την υπεροχή των όρμονών που
προκαλούν την ανάπτυξη αυτήν.

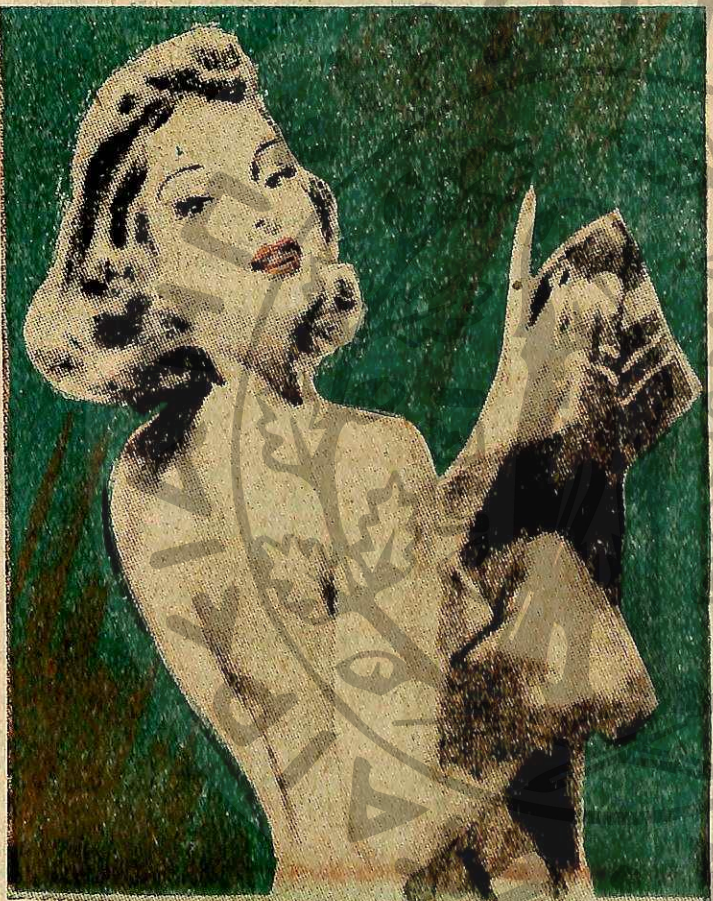
Και αυτό ακριβώς κάνει ση-
μερα η έπιστήμη, με διάφορα
πολύπλοκα μέσα, τα οποία χρη-
σιμοποιεί.

Το γεγονός πάντως είνε ότι
το στήθος δεν είνε ένα πρά-
γμα, για το οποίον επιτρέπε-
ται να άδιαφορή μια γυναίκα.

Είνε το καλύτερο στολίδι, που
της έδωσε η φύσις και ο στα-
θερός δείκτης της υγείας της.

Δρ Φ. ΝΤΥΠΡΑΣ

35

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Αστυνομικό ανάγνωσμα μυστηρίου,
άγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ

17ον

Απορροφημένη η Λίλιαν ολοκληρωτικά από τους ποικίλους συλλογισμούς της, ούτε καν αντέληξε ότι το αυτοκίνητο ηύ-
ξανε ολοένα και περισσότερο την ταχύτη-
τά του και ότι δεν είχε ακολουθήσει μάλι-
στα τον συνηθισμένο του δρόμο.

Ξαφνικά, η νέα, ρίχνοντας μηχανικά μια
ματιά από την πορτίερα, αντέληξε ότι
δεν ακολουθούσε το σωστό δρόμο.

— Πώς!; Ψιθύρισε ταραγμένη. Τι ση-
μαίνει αυτό;

Κατέβασε το μικρό τζάμι, έσκυψε προς
τον Τζάκ και τον έχτυπησε ελαφρά στον
ώμο.

— Μά ποιά δρόμο ακολουθείς; του εφώ-
ναζε. Δεν κατάλαβες ότι έχω ανάγκη να
πάω στο έργοστάσιο; Κι' έπειτα, μην
τρέχεις τόσο γρήγορα, θα σκοτωθούμε!

Παραδόξως, όμως, αντί να συμμορφωθώ
με τη διαταγή της, ο σωφέρ άσχετος ά-
κόμη περισσότερο την ταχύτητα του αυτο-
κινήτου.

Η Λίλιαν τότε έσχημάτισε άστραπιαί-
ως την πεποίθηση ότι κάτι το έκτακτο συ-
νέβαινε: Έτράβηξε το περιστρόφο της κι'
έφώναζε προς τόν σωφέρ:

— Σταμάτησε! Είδημη πυροβολώ!
Εκείνος έστράφηκε τότε και τα έκπλη-
κτα μάτια της Λίλιαν έμειναν ορθάνοιχτα
από τόν τρόμο.

Ήταν ο "Άγνωστος με την Κουκούλα!"
Πώς ο άνθρωπος αυτός κατάρθωσε να
δρεθί εκεί στο κάθισμα του σωφέρ του
αυτοκινήτου της;

Με την δοήθεια άραγε ποικιανού συνενό-
λου είχε κατορθώσει να πάρη αυτός τόν
δολάν;

Μήπως έπρεπε να πιστεύση ότι και αύ-
τός άκόμη ο Τζάκ ήταν ένας από τούς ο-
παδούς του καταχθονίου έχθρου της;

•

Εκείνο που δεν μπορούσε να ξέρη η
νεερά κληρονόμος του Ουάλντον, ήταν ά-
νι, λίγες στιγμές προτού οδηγηση τόν α-
υτοκίνητο μπροστά στην έξωτερική σκάλα,
και την στιγμή που ο Τζάκ έδοκίμαζε για
τελευταία φορά τόν μοτέρ του, τρία άτομα
είχαν ξεπηδήσει ξαφνικά από τόν υπόστε-
γο τών αυτοκινήτων, ώρμησαν επάνω του,
τόν έφίμωσαν διαστικά, τόν έδεσαν πι-
σθάγκωνα και τόν έτοποθέτησαν άκίνητο,
σαν άμορφη μάζα, σε μία γωνιά του γκα-
ράζ.

Μετά, ο "Άγνωστος με την Κουκούλα"
έριξε με μία γρήγορη κίνηση στους ώμους
του την δερμάτινη κάπα τού σωφέρ, έσέ-
κασε τόν κεφάλι του με ένα μεγάλο κασέ-
το, που φρόντισε να θυθισέ ως τ' αυτιά
του, έφόρεσε κάτι πελώρια μαύρα γυαλιά
στα μάτια του και έτρεξε προς τόν δολάν
τελείως παραμονωμένος.

Όστόσο, έπιφευγόμενος τώρα του τρώ-
μου της Λίλιαν και προτού προλάβη αυτή
να χρησιμοποιήση τόν δολο της, έπήδησε
στην έξωτερική σκάλα του αυτοκινήτου.

Κι' απ' εκεί, καθώς τη στιγμή εκείνη
τό αυτοκίνητο περνούσε από μία μικρή
γέφυρα που σιδηροδρόμου, μ' ένα τρομερό
έπικίνδυνο πήδημα, κατάρθωσε ν' άγκι-
στρωθώ σε μία τραβέρσα και μετά να
τροπή σε άτακτη φυγή.

36

Στό μεταξύ αυτό, τόν αυτοκίνητο έξακο-
λουθούσε αυτόματα τόν παράφορο δρόμο
του.

Σε λίγο, όμως, άρχισε να κάνει διάφο-
ρα ζίγκ - ζάγκ κι' από στιγμή σε στιγμή
άπειλούσε να κομνισιασθώ σε μιάν άπ'-
τίς πλαγιές τού δρόμου. Η καταστροφή
ήταν αναπόφευκτη...

Ευτυχώς, η Λίλιαν δεν είχε χάσει διό-
λου την ψυχραιμία της. Με μία ματιά,
κατάλαβε τόν επικινδυνό της θέσεως της.
Έπήδησε τότε στο κάθισμα τού σωφέρ,
άρπαξε τόν δολάν και έσφριξε άπτόματα τά
φρένα.

Μόλις ήταν καιρός.

Τόν αυτοκίνητο έσταμάτησε άπτόματα
στην άκρη μιάς κατηφορίας και η Λίλιαν
έπήδησε διαστική έξω.

•

Μισή ώρα άργότερα, η μίς Ουάλντον,
δδηγώντας η ίδια τόν αυτοκίνητό της, κα-
τέφανε ταραγμένη στο έργοστάσιο.

Ο Πήτερ την έπεριμέν' εκεί θηματί-
ζοντας νευρικά κατά μήκος και πλάτος τού
γραφείου.

Θάρχόταν άραγε;
Από τή στιγμή που είχε πληροφορη-
θώ ότι ο Γκρέχαμ έρισκόταν στη ζωή δέ
μπορούσε να καταστείλη την ζωηρή άγω-
νία που τόν ταίχιζε.

Τί έσήμαινε τάχα τόν τηλεγράφημα που
δ χημικός είχε άποστείλει στην εξαδέλφη
του; Τί έμνηνευόταν άραγε εναντίον του;
Ήταν άπόλυτη ανάγκη γι' αυτόν να μέ-
νι εν έπιφυλακή και να ένεργώ με μεγάλη
περίσκεψη.

Όταν όμως είδε την Λίλιαν να μπαίνει
ξαφνικά, μία άστραπή χαράς εφώτισε τά
μικρούλκινα μάτια του.

Έτρεξε να την συναντήσει.

— Συγχωρήστε με, εφώναζε εκείνη δι-
νοντάς του τόν χέρι. Άργησα λίγο, αλλά
δεν φταίω εγώ γι' αυτό.

Και μιλώντας, είχε άκουμπήσει τόν δά-
χτυλό της στο ηλεκτρικό κουδούνι.

Άμέσως πολλοί υπάλληλοι έμφανισθη-
καν διαστικοί.

— Κύριοι, τούς είπε η νέα, αναγκασμέ-
νη ν' άπουσίασω μερικές έβδομάδες άπε-
φάσισα να ζευγαρώσω την διεύθυνση τού
έργοστασίου στον εξαδέλφω μου Πήτερ.

Θά εύαρεστηθήτε, λοιπόν, μέχρι της έπι-
στροφής μου να τόν υπακούετε όπως έμένα
την ίδια...

Οι υπάλληλοι ύποκλήθηκαν τότε έμπρός
στούς δυό εξαδέλφους, ενώ ο Πήτερ κα-
τάρθωνε να ύποκρίνη άπόλυτη άπάθεια.

Τόν ουσιαδώς γι' αυτόν δεν ήταν τάχα
ν' αναλάβη την διεύθυνση τού έργοστα-
σίου; Ό,τιδήποτε κι' άν συνέβαινε μετά,
και παρά την εναντίον του συνωμοσία τού
Χάρβεϋ και της Λίλιαν, απ' αυτόν και
μόνον θά έξαρτάτο να μη χάση πιά την
διεύθυνση αυτή...

•

ΤΟ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ
ΕΝΟΣ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

— Δεσποίνις, έρώτησε σε λίγο ένας ά-
πό τούς ανώτερους υπαλλήλους τού έρ-
γοστασίου, δ αντικαταστάτης σας κύ-
ριος Ουάλντον πρόκειται ν' άσχοληθώ έ-
πίσης και με τόν μικρογραφικό υπόδειγμα
τού ασυρμάτου μηχανήματος, που πρόκει-
ται να έκταρμόσω σε μέγεθος για στρα-

τιωτική χρήση;

— Άλλοι, δέν τόν ξέρετε, Πήτερ; Ε-
ρώτησε η Λίλιαν τόν εξαδέλφω της.

— Μά την πίστι μου, όχι.

Η νέα έκαμε νόημα προς τόν ύπάλλη-
λο, δ όποιος, ύστερα από λίγες στιγμές,
άκουμπουσε επάνω στο τραπέζι μία μικρή
συσκευή, επάνω στην οποία διακρινόταν
μία ηλεκτρική μπουμπινά.

— Νά, έξήγησε τότε η Λίλιαν. Είναι μία
άξιοθαύμαστη έφεύρεσις. Καταλαβαίνετε
δέν άμέσως πόσο μεγάλης χρησιμότητας
θά είναι για τούς μαχητές, άν σάς πώ ότι
φθάνει η συσκευή αυτή για να έκπέμπουν
προς κάθε κατεύθυνση, επάνω στο πεδίο
της μάχης, τόν Σ. Ο. Σ.

— Τόν Σ. Ο. Σ.; έρώτησε δ Πήτερ άπο-
ρτώντας.

— Μάλιστα, τόν «σημα τού κινδύνου» δη-
λαδή. Τίποτε άπλούστερο απ' αυτό. "Ο-
πως στον Μορσικό τηλεγράφο έκπέμπου-
νται άκτίνες διαφόρου διαρκείας, σύμφωνα
προς τόν συμβατικό κώδικα, που τόν Σ.
Ο. Σ. σημαίνει «Σώσατε τάς ψυχάς μας»
ή πιά απλά: «Έλθετε προς δούθειάν
μας...» Για σταθήτε, έπρόσθεσε η Λίλιαν,
νά... έτσι...

Και άκουμπώντας τόν δάχτυλό της έπά-
νω στο ηλεκτρικό κουμπι τού μηχανήμα-
τος, άρχισε να τόν πιέζει ρυθμικά.

— Έξυπνότατο, έπεκύρωσε δ Πήτερ.

— Βέβαια, επανέλαβε δ Λίλιαν.

Και μηχανικά σχεδόν άρχισε να χτυπά
τό σημα τού κινδύνου: Σ. Ο. Σ.

— Αυτό δέν είναι, κ. Μπαίρρυ;

— Μάλιστα, δεσποίνις, άπνηνσε γε-
λώντας ο γηραιός υπάλληλος. Δέν θά τόν
ξεχάσετε στο έξης: Τίκ, τίκ, τίκ, τίκ, τίκ,

τάκ...

— Και τώρα, που επί τέλους έγκατε-
στάθητε, αγαπητέ μου εξαδέλφε, επανέλα-
βε τότε η Λίλιαν, εγώ έπιστρέφω εις τόν
πύργο για ν' άρχίσω μαζί με τή Νοεμή
τίς προετοιμασίες της αναχωρήσεώς μου.

Ο Πήτερ την άκούούσε με τόν βλέμ-
μα του που απομακρυνόταν κι' έπιδούσε
στο αυτοκίνητό της.

Έκφρασις κακεντρέχειας έξωγραφίσθηκε
τότε επάνω στο πρόσωπό του κι' είπε μέ-
σα τού:

— Μπορείς να φλυαρής όσο θές, μικρή
μου. Άντισες ότι μ' έτύλιξε... Θάρρη
τώρα και η δική μου σειρά για να συγυ-
ρίσω και τόν Γκρέχαμ κι' εμένα!...

•

Στό μεταξύ αυτό, εύθως μετά την ανα-
χώρησι της Λίλιαν, η Νοεμή είχε πάει εις
την Νέα Υόρκη και μπαίνοντας στο πρώ-
το τείλοτό του συνήνησε, συνέταξε
διαστικά δυό τηλεγραφήματα.

Τόν πρώτο περιείχε τίς παρακάτω φρά-
σεις:

«Κύριον Χάρβεϋ Γκρέχαμ,
» Διαμερίσματα Άρκουά, Έκτη Λεωφό-
ρος.

Νέα Υόρκη.

» Όλα πηγαίνουν καλά. Πήτερ έγκατε-
στάθη έργοστάσιον σπότ. Έχω να σάς
κάμω σοβαρώτατην άνακοίνωσιν, σπότ.

Συναντήσατέ με έπειγόντως έπαυλιν Μό-
ραν, Μπουρνούσιαν, Νεάν Υόρκην.

Λίλιαν.

Τόν δεύτερο ήταν συντεταγμένο ως έξης:

«Μίς Λίλιαν Ουάλντον, έπαυλιν Ουάλ-
ντον.

Νεάν Υόρκην.

» Είδησεις σοβαρές προς άνακοίνωσιν,
σπότ. Έλθετε καταπευσμένως προς συ-
νάντησιν μου, έπαυλιν Καϊκδουντ, Μπουρ-
νούσιαν, Νεάν Υόρκην.

Γκρέχαμ.

Μετά διέταξε τόν υπάλληλο τού τείλο-
τού να τά έπιδώση χωρίς άργοπορία
στον πλησιέστερο τηλεγραφικό σταθμό,
και έφυγε.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Τά τηλεγραφήματα δέν έξέπληξαν κα-
θόλου τούς δυό νέους. Η Νύχτα, που είχε
άπλωθι κιόλα, δέν τούς έμπόδιζε, στην
ανυπομονησία που είχαν και οι δυό...

Ένα αυτοκίνητο από κάθε σημείο τούς
είχε μεταφέρει στο άπομακρυσμένο εκεί-
νο προάστειο της Νέας Υόρκης, όπου,
μέσα στην έρημη πεδιάδα ψώνωνταν οι

•

•

•

•

•

•

•

επαύλεις που άνεφέροντο στα τηλεγρα-
φήματα.

Μόλις η Λίλιαν άποβιδάσθηκε έμπρός
στην έπαυλιν Καϊκδουντ, ένα μικρό κορι-
τσάκι προθυποποιήθηκε ν' άποκριθώ στις
ερωτήσεις της.

— Μά βέβαια, δεσποίνις, δ κ. Γκρέχαμ
σάς περιμένει. Έχετε την καλωσύνη να
μ' ακολουθήσετε; Τόν σαλόνι βρίσκεται στο
πρώτο πάτωμα.

Στό μεταξύ αυτό δ Χάρβεϋ, που έφθα-
νε στην έπαυλιν Μόραν, γινόταν δεκτός στο
κατώφλι από έναν προθυμότατον ύπηρέτη.

— Η μίς Ουάλντον θά είναι σε μία στι-
γμή στη διάθεσί σας, κύριε, τού είπε με
προθυμία. Ευαρεστηθήτε μόνο να κάμετε
τόν κόπο να με συνοδεύσετε. Ο' άνεδούμε
ένα πάτωμα μάλις.

Στή βία του για να συναντήσει την Λί-
λιαν, δ χημικός δέν είχε παρατηρήσει ότι
τό μέρος όπου έπήγαινε ήταν άπομονω-
μένο και ότι όταν έρώτησε κάποιον δια-
δάτη για τόν δρόμο που έπρεπε να πάρη,
τού είχε απαντήσει:

— Έπαυλιν Μόραν; είναι τόν περίπτερο
που δλέπετε εκεί κάτω, άριστερά... Νο-
μίζω όμως ότι αυτό είναι άκατοίκητο.

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

37

ΟΙ ΆΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ ΑΝΘΕΩΝ

Ήρασθην οὖν ὑψιπετώ, βαθεώς καί πλο-
τέως
μετά μιάς νέας... τ έ ω ς.

Πεντηκοντούτις φαίνεται, μά πόσον εύει-
(δής!)
΄Αειθαλής καί δροσερά ώς πενήνταρά
(Δ-ίς).

Σκεφθείς ὁ ρ ί μ ω ς ἔμπλεξον μέ ὦ ρ ι-
(μ ο ν νεάνιδα
ἀντί νά μπλέξω μέ καμμιάν μικράν παλιο-
(αλάνιδα

κι' ἐνὸρκως, κύριοι, δηλώ πῶς σφόδρα τήν
(ἡγάπησον,
ὑπέφερον, ξενύχτισον, ἐπόνεσον κι' ἐόαπι-
(σον!)

Θεοί! Τήν εἶδον καθ' ὁδόν προχθές ἐν μιᾷ στιγμῇ
κι' ἐν τῇ καρδίᾳ μου εὐθὺς ἠνοιξάτο ρωγμῇ
Εὐνοπιὸν τῆς καθιδρώς ἐπηγον ἀπνευστί
πλήν καί τρεμουλιαστί

κι' ἐνῶ τρελλῶδη ἐνοιῶθον ἐν τῇ καρδίᾳ κτύπον,
τὰ κάτωθι τῆς εἶπον:

—Εἰπέτε μοι, ποὺ δύναμαι νά σᾶς τηλεφωνήσω
καί τὸν σφοδρὸν σὰς ἔρωτα εὐσχήμως ν' ἀπαιτήσω;
Κι' ἐκείνη μ' ἀπηγγέλειτὸ με ὕψος ταπεινὸ!

—Ποτέ μέ τὸ τηλεφώνον δὲν ἐπικρινῶν.
Εἴαν μέ ἡγαπήσατε, ὡς λέτε, ἐκ θαθέων
νά χρησιμοποιοῦσα τὴν γλῶσσάν των ἀνθέων.

—Ω, ναί! Θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ, τῆς ἀπαντῶ, μέ τ' ἄνθη
κι' ὡς πούν, ὁ Παρατατικός πῶς δῆθεν ἐμωράνθη.

—Ω, τί γλυκεία ἐν' αὐτῇ ἡ τῶν ἀνθέων γλῶσσα!
—Γλυκεία, λίαν εὖσμος, τερπνὴ τε καί μεθῶσα.
—Γορῦφαλλον: «Σὲ σκέπτομαι ὁσάκις εἰμαι μόνη».

—Ἡδύσμος: «Λάτρεται μου, ποτέ μὴ με λησμονεῖ».
—Μολόχα: «Χθές ἠννόησα τὸ πόσον σὰς ἡγάπησα».
—Ζοχός: «Δὲν θὰ σᾶς ἐδλαπτεν, μαζέλ, ὀλίγος... σά-
(πων».

—Ύακινθος: «Ὁ ἔρωσ σὰς ὁμοιάζει ὡς πυρίτις»
—Κομπούχα: «Πάρτε τήν, μαμζέλ, καί... πῖετέ τὸ ζουμί
(τῆς».

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ θῶρακας τῆς μνηστῆς

Ἰ: ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΑΣΕ

Στὴ Φιλαδέλφεια τῶν Ἦνω-
μένων Πολιτειῶν, ἕνας καυγᾶς
μεταξὺ δύο ἐρωτευμένων ἔγινε
ἀφορμὴ νά ἀποκαλυφθῇ μιὰ
θραυστάτη ἀπάτη, ποὺ εἶχε
γίνει εἰς βάρος ἐνὸς ἀπ' τοὺς
δύο. Καί γιὰ νά ἐξηγηθοῦμε
τις καλὰ: ἂν ὁ ἐκατομμυριού-
χος Ἰάκωβος Ἀντερσον δὲν ἦ-
ταν ἐρωτευμένος καὶ ζηλιάρης,
δὲν θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον
νά χάσῃ τὸ σεβαστὸ πῶσον
τῶν ἑκατὸ χιλιάδων δολларίων.
Καί τὰ μὲν λεφτὰ τὰ δέσσωσε
τὴν τελευταία στιγμῇ, ἀλλὰ ἔ-
χασε τὴν ἀγαπημένην του.

Ὁ Ἀντερσον, γνωστὸς γιὰ
τὰ φιλάνθρωπά του αἰσθηματικά,
εἶχε ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὰ σχέ-
δια ἐνὸς ἐφευρέτου, κάποιου
Γεωργίου Μπάρτον, ποὺ διε-
τείνετο ὅτι ἀνεκάλυψε ἕνα πρω-
τότυπο προστατευτικὸ μέσον
κατὰ τῶν σφαιρῶν πιστολίου,
ὅπλου καὶ πολυβόλου.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν θῶρακα
ἀπὸ φελλό, ποὺ εἶχε τὴν ἱκανό-
τητα νά «καίχμαλῶτιζα» τὶς
σφαίρες καὶ νά μὴν τὶς ἀφῆν
νά προχωρήσουν ἔως τὸ σῶμα.
Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι ὁ Ἀντερ-
σον δὲν εἶδε μόνο τὴν φιλαν-
θρωπικὴ ἀποψη τῆς ἐφευρέσε-
ώς του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπορι-
κή. Ἡ ἐφευρέσει του μπορού-
σε περίφημα ν' ἀγορασθῇ ἀπὸ
τὴν ἀμερικανικὴν ἀστυνομία,

οἱ ἄνδρες τῆς ὁποίας εἶνε δι-
αρκῶς ἐκτεθειμένοι στὶς σφαί-
ρες τῶν κακοποιῶν. Μποροῦσαν
ἀκόμη νά ἐνδιαφερθοῦν καὶ τὰ
ἐμπόλεμα κράτη.

ΤΡΕΙΣ ΠΙΣΤΟΛΙΕΣ

Κατὰ τὴν διάρκειά των συ-
νενοήσεων με τὸν ἐφευρέτην, ὁ
ἐκατομμυριούχος ἐγνώρισε καί
τὴν κόρη του, τὴ Μύρνα, ἕνα
ὁμορφό κορίτσι ὄχι παραπάνω
ἀπὸ δεκαοκτὼ χρονῶν.

Οἱ αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις
ἐπροχώρησαν καλὸτερον ἀπ' τὶς
ἐμπορικέες. Ἀν καὶ κατὰ εἰκο-
σι χρόνια μεγαλύτερός της, ὁ
Ἀντερσον ἐρωτεύθηκε τρελλὰ
μέ τὴ νέα καὶ τῆς ἐπρότεινε νά
τὴν κάνῃ γυναῖκα του. Ἀγνώ-
στον δὲ ἂν γιὰ νά βοηθήσῃ τὸν
πατέρα της ἢ ἀπὸ συμπάθειαν
πρὸς τὸν Ἀντερσον, ἡ Μύρνα
δὲν ἀνῆλθε. Ἀλλὰ καθὼς ἦ-
ταν τόσο νέα ἀκόμη καὶ τῆς
ἄρεσαν τὰ παιχνίδια, δὲν ἔπα-
ψε νά δέχεται προσκλήσεις σὲ
χοροὺς καὶ ἐκδρομὲς, προκα-
λώντας μὴν ἀπερίγραπτη στε-
νοχώρια στὸν ἡλικιωμένο ἄρρα-
δωνιστικὸ της, ποὺ ἦταν, κα-
θὼς εἶπαμε, τρελλὰ ἐρωτευμέ-
νος μαζί της.

Ἐνα βράδυ, σὲ μιὰ δεξίωσι
ποὺ ἔδωσε ὁ ἴδιος σ' ἕνα με-
γάλο ξενοδοχεῖο γιὰ νά παροῦ-
σιάζῃ ἐπίσημως τὴν μνηστῆ του

δ Ἀντερσον ἔπιασε τὴ Μύρνα
στὸν κήπο, μαζί με ἕναν ἀπὸ
τοὺς καλεσμένους, σὲ στάσι
μεγάλης οικειότητας. Αὐτὸ ἦ-
ταν πολὺ, ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα
Ἀμερικανό. Δίχως, λοιπόν, νά
πολυσκεφθῇ τὶς συνέπειες, ἔ-
τραβῆξε τὸ πιστόλι του κι' ἐ-
πυροβόλησε τρεῖς φορές ἕνα-
τιον τους. Εὐτυχῶς, δὲν ἔρρη-
κε τὸ στόχο καὶ οἱ σφαῖρες ἐπῆ-
γαν κι' ἐσφηνώθηκαν στὸν κορ-
μὸ ἐνὸς δέντρου.

Ὁ θόρυβος καὶ ἡ μουσικὴ
ἐσκέπασαν τοὺς πυροβολισμοὺς
οὐ δὲν ἀκούστηκαν. Ὁ φίλος
τῆς δεσποινίδος Μπάρτον, εὐ-
χαριστήμενος ποὺ τὴν ἐγλύτω-
σε τόσο φθινά, ἔστριψε ἱππο-
τικῶτα καὶ ἀπέφυγε νά πῇ
σὲ κανέναν τὸ παραμικρό. Ἡ
Μύρνα, ἐξυπνότερη καθὼς ἦταν
ἐβαλε τὰ γέλια καὶ εἶπε στὸν
ἀρραδωνιστικὸ τῆς ὅτι ἔπρε-
πε νά βρῇ καὶ νά εὐχαριστήσῃ
τὸν νέο, ποὺ τὴν συγκράτησε
τὴ στιγμῇ ποὺ ἐκόντευε νά πέ-
σῃ κάτω, ῥαλισμένη ἀπὸ τὴ
μουσικὴ καὶ τὸν χορὸ.

Ὁ ἐκατομμυριούχος, παρ'
ὅλη τὴ ζήλεια ποὺ ἔδραζε μέ-
σα του, ἔκανε ὅτι πιστεῖται αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία. Καί ἡ νέα, μὴ
θέλοντας ν' ἀντιμετωπῇ ἀλ-
λὴ φορὰ τέτοιους κινδύνους,
ἀποφάσισε νά λάβῃ ὅλα τὰ
προφυλακτικὰ μέτρα. Ἐξήγησε
ἀπὸ τὸν πατέρα της ἕνα ἀπὸ
τοὺς περιφήμους θῶρακας του
καὶ τὸν ἐφόρεσε. Ἐπειτα, ἔ-
χοντας ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη
στὴν προστασία τῆς πατρικῆς
ἐφευρέσεως, ἐξακολούθησε νά
χαριεντίζεται με τοὺς φίλους
τῆς, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν
ζηλοτυπία τοῦ μνηστήρος.
Ἀλλὰ ὁ Ἀντερσον δὲν ἔμεινε
καθόλου εὐχαριστήμενος, γιὰτὶ
κάθε φορὰ ποὺ ἔκανε νά τὴν
ἀγκαλιάσῃ, ἐσχημάτιζε τὴν
ἐντύπωσι ὅτι ἐσφίγγε μιὰ ζυ-
λινὴ κούκλα, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ
τοῦ καταραμένου θῶρακος!

Ὁ Ἀντερσον ἦταν διατε-
θειμένος νά συγχώρησιν πολ-
λὰ πράγματα τῆς ἀρραδωνια-
στικῆς του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἀ-
παίσιο ἐκείνον κορσέ, ποὺ τοῦ
δινε στὰ νεύρα. Ὡς ποὺ τέλος
ἔχασε τὴν ὑπομονή καὶ ἔδωσε
τῆς Μύρνας ἕνα εἶδος τελεσι-
γράφου: ἢ νά βγάλῃ τὸν κορ-
σέ ἢ νά πάψῃ νά σκέπτεται
γιὰ γάμο. Ἡ δεσποινὶς Μπάρ-
τον ἐνόμισε ὅτι αὐτὸς ἦταν
εὐσχημὸς τρόπος διακοπῆς
τῶν σχέσεων καὶ δαλτὴ ἴσως
ἀπ' τὸν πατέρα της ποὺ ἔβλε-
πε ὅλα τὰ σχέδια νά ἀ-
νατρέπονται. ἔμνησε τὸν Ἀν-
τερσον ἐπὶ ἀθετήσει ὑποσχέ-
σεως γάμου.

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑ- ΣΤΗΡΙΟ

Στὸ δικαστήριον, ἡ Μύρνα ἀ-
φηγῆθηκε τὴν σκηνὴ τοῦ κήπου
μέ τὶς τρεῖς πιστολιές τοῦ ἀρ-
ραδωνιστικοῦ της καὶ ὁ δικα-
στής ἐγέλασε με τὰ προστα-
τευτικά μέτρα τῆς νέας, ποὺ
εἶχε φορέσει αὐτὸν τὸν θῶρακα
ἀπὸ φελλό. Δὲν ἀρκέστηκε ὁ-
μως νά θαυμάσῃ τὸ ἀριστούρ-
γημα ἐκεῖνο τοῦ Μπάρτον, ἀλ-
λὰ ἤθελε καὶ νά τὸν δοκιμάσῃ.
Τὴ παράξενη ἰδέα καὶ τὴ κα-
ταστρεπτικὴ γιὰ τὸν ἐφευρέ-
την!...

Ἡ αἵθουσα τοῦ δικαστηρίου
μετεβλήθη ἐστὶ προχείρως σὲ
σκοπευτήριον. Καὶ ἐπειδὴ κα-
νεὶς ἀπ' τὸ ἀκροατήριον δὲν ἦ-
ταν διατεθειμένος νά φορέσῃ
τὸν θῶρακα καὶ νά γίνῃ ζων-
τανὸς στόχος, ἔβαλαν τὸν θῶ-

ρακα στὴ ράχι ἐνὸς καθίσμα-
τος καὶ ἕνα ἀστυφύλακας ἐ-
πυροβόλησε ἐξ ἀποστάσεως ὁ-
λίγων θημάτων.

Κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ
ἐφευρέτου καὶ τῆς κόρης του,
ὁ θῶρακας αὐτὸς ἔπρεπε νά
ἀνῆλθῃ στὶς σφαῖρες, οἱ ὁ-
ποῖες τὸν ἔκαναν κούκινον.

Φαντασθῆτε τὸ σκάνδαλο
ποὺ ἔγινε! Τὸ ἀκροατήριον
δὲν μπόρεσε νά κρατήσῃ τὰ
γέλια, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀντερ-
σον, ποὺ εἶχε ἀναλάβει διὰ
συμβολαίου νά μετρήσῃ στὸν
ἐφευρέτην ἑκατὸ χιλιάδες δολ-
λάρια. Γεμάτος ἀγανάκτησι,
λοιπόν, γιὰ τὴν ἀπάτη τοῦ
Μπάρτον καὶ τὴν κοροϊδία τῆς
ἀρραδωνιστικῆς του, τοῦ ὑ-
πέβαλε ἀμέσως μήνυσιν.

Ἐστὶ, ὁ ἐφευρέτης συνελή-
φθη, ἐνῶ ἡ κόρη του, ἀφοῦ
ἐγκατέλειπε τὸν περιττὸν θῶ-
ρακα ἀπομακρύνθηκε κλαί-
γοντας πικρά, θυμωμένη ἄνω-
στὸν ἂν ἐναντίον τοῦ πατεῶ-
νος πατέρα της ἢ τοῦ ζηλοτύ-
που μνηστήρος.

ΝΕΟ-ΥΟΡΚΕΖΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ὁ μικρὸς Λεάνδρος λέει
στὴ μητέρα του:

—Μαμά, σοὺ ἀρέσουν τὰ
παράμυθα;
—Ναί, παιδί μου.
—Νὰ σοὺ πῶ ἕνα;
—Ναί, νὰ μοὺ πῆς, παι-
δί μου.

—Μὰ εἶνε πολὺ μικρό.
—Δὲν πειράζει, παιδί μου,
πὲς το.

—Ἦ τ α ν μ ι ἄ φ ο ρ ἄ
ἕνα βάζο γλυκὸ στὸ ράφι καὶ
...τὸ ἔφαγα!

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ ἀλλήλο-
διάδοχη σειρὰ ἀπὸ μαθήματα
ποὺ πρέπει νά τὰ ζήσωμε γιὰ
νά τὰ νοιώσωμε.

Ρ ἄ λ φ Ἐ μ ε ρ σ ο ν

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντοτε
ῥαῖο καὶ τὴν ἀλήθειαν μόνο πρέ-
πει ν' ἀγαπάμε.

Μ π ο υ α λ ὦ

Ὁ πόλεμος εἶνε γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους ὅτι εἶνε γιὰ τοὺς
κύνους τὰ ἡμεροῦντα νερά: ἡ
περιοχὴ τῆς ὁμορφίαις των.

Ρ ε ν ε κ ε ν τ ὦ ν

Ἡ ὑποκρισία εἶνε ἔμφυτη
στὴ γυναῖκα καὶ πολὺ φυσικὸ
νά τὴ μεταχειρίζεται σὲ κάθε
περίστασι.

Σ ο π ε ν ἄ ο υ ε ρ

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑπο-
χρεωμένος νά σπαταλᾷ, δίχως
κανέναν σκοπὸ, τὴ νεότητά.

Λ ε ο π ἄ ρ ν τ ι

Ἡ ἰδεολογία τῆς εἰρήνης
δὲν εἶνε ἰδεολογία ἀνανδρίας.
Ρ ἄ λ φ Ἐ μ ε ρ σ ο ν

Οἱ ἄνθρωποι περνοῦν τὴ
ζωὴ τους, ἐπιθυμοῦντες κατὶ
ποῦ δὲν ἔχουν καὶ πλῆττοντες
μέ κατὶ ποῦ ἀπέκτισαν.

Ρ ο ὦ

Τὸ πῶς ἐπικίνδυνον πάθος
τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ φιλαυτία
του.

Ν α π ο λ έ ω ν

Ἡ ἐλπίς δίνει στὸν ἄν-
θρωπο καλὸτερες συμβουλές ἀ-
πὸ τὸν φόβο.

Χ ι σ τ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ "ΑΝΝΥ

Αισθηματικό διή- γημα τῆς PEZIN ANTPE

Πάνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τό-
τε καὶ ὁμως θυμάμαι πολὺ κα-
λὰ ἀκόμη πόσο μεγάλη ἦταν ἡ
χαρὰ ποὺ ἐδοκίμασα, ὅταν ἔ-
μαθα τὴν γέννησι τῆς μικρῆς
μου ἀδελφῆς. Ἦμουν τότε ἔξη
χρονών. Ἐμπήκα σιγά, πατών-
τας στὴν ἄκρη τὸν ποδιῶν,
μέσα στὸ δωμάτιο τῆς μαμᾶς
καὶ ἔσκυθα ἐπάνω ἀπὸ τὸ
κρεββάτι της. Ἐπειτα παρα-
μέρισα τὶς ραὺς μουσελίνες
ποῦ τὸ ἐσκέπαζαν καὶ ἔνωσα
τὰ χέρια μου, γοητευμένη, ἐμ-
πρὸς στὸ μικρὸ πλάσματάκι
ποὺ δρισκόταν ἐκεῖ καὶ ποὺ
μοὺ ἐφάνηκε σὰν ἡ ὠραιότερη
κούκλα τοῦ κόσμου.

—Θὰ τὴν ἀγαπᾶω καὶ θὰ
τὴν προστατεύω πάντα, εἶπα,
σὰν νά εἶδαν ἕνα ὄρκο.
Καὶ τὸν ἐξεπλήρωσα τὸν
ὄρκο μου αὐτόν. Ὡς τὰ δέκα
ὀκτὼ χρόνια τῆς Ἄννυ, εἶχα
σταθῇ κοντά της σὰν μητέρα.

Ἐγὼ τὴν ἐντυνα, τῆς εἶδνα τὰ
παιχνίδια μου, τῆς ἔδυνα τὰ
προβλήματα τῆς ἀριθμητικῆς
καὶ τὴ συνώδευα στὸν περίπα-
τό της.
Ἐλάτρευα τὴν Ἄννυ καὶ ἔ-
κείνη με ἀγαποῦσε πολὺ.

★

Ἀπὸ δύο χρόνια τώρα εἶχα
με ἀπομείνει ὀρφανός. Ἡ μη-
τέρα μας πρῶτα καὶ ὁ πατε-
ρας μας ἔπειτα εἶχαν πεθάνει,
ἀφήνοντάς μας ὅμως μιὰ ση-
μαντικὴ περιουσία, ποὺ μᾶς
ἐξασφάλιζε ἀπολύτως τὸ μέλ-
λον μας.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, εἶχα
με πᾶσι σ' ἕνα μικρὸ παραθα-
λάσιο χωριουδάκι, ὅπου ἐπρό-
κειτο νά περάσωμε ὅλη τὴν
περίοδο τῶν διακοπῶν.

Γείτονές μας στὸ χωριὸ αὐ-
τὸ ἦσαν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμη-
σα ντὲ Ροσεμπερ, με τοὺς ὁ-
ποῖους μᾶς συνέδεσε πολὺ γρή-
γορα μιὰ μεγάλῃ φιλία.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἔ-
φθασε ἐκεῖ καὶ ὁ υἱὸς των, ὁ
Ρενέ. Ἦταν ἀξιωματικὸς καὶ
ὑπηρετοῦσε ἀπὸ χρόνια τώρα
στὴν Ἀφρική. Ἐχε ἕνα ἐπιβλη-
τικὸ παράστημα, μεγάλῃ φω-
τεινὰ μάτια καὶ ὅλη του ἡ φυ-
σιονομία ἔδινε τὴν ἐντύπωσι
τῆς ρώμης καὶ τῆς δραστηριό-
τητας. Μὲ λίγα λόγια, ἦταν ἕ-
νας ἄνθρωπος πολὺ γοητευτι-
κός.

Εἶνε περιττὸ, βέβαια, νά
σᾶς πῶ ὅτι ἐσυνοδευήκαμε πολὺ
καί, ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, ἡ
Ἄννυ, ὁ Ρενέ καὶ ἐγὼ ἐπρέ-
χαμε ἐπάνω στὴν ἄμμουδιὰ ἢ
ἐπαίξαμε τένις ἢ ἐκάναμε ἐκ-
δρομὲς με μιὰ μικρὴ βαρκούλα
στὰ γειτονικά χωριά.

Εἶχα ἀρχίσει νά νοιώθω μιὰ
μεγάλῃ συμπάθεια γιὰ τὸν Ρε-
νέ, χωρὶς νά μπορῶ νά ξεχω-
ρίσω ἂν ἡ συμπάθεια αὐτὴ ἔ-
φθανε τὰ ὅρια τῆς ἀγάπης.
Ἀλλὰ δὲν ἀνῆλθα κα-
θόλου γι' αὐτὸ καὶ ἀφῆνα τὸν
καιρὸ νά ἀποφασίσῃ.

★

Ἐνα πρωτὶ, ἐγύριζα μόνῃ
στὸ σπίτι, ὅταν, ξαφνικά, συ-
νήντησα τὸν Ρενέ, ποὺ ἐγύριζε

ἀπὸ τὸ φάρεμα.

—Ὡ! Τί ῥαῖα ἐκπλήξις!
ἔκαμε, μόλις με εἶδε.

Καί, με τὴν οικειότητα ποὺ
ἐχαρακτηρίζε τὶς σχέσεις μας,
με ἔπληρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ με
παρέσυρε ὡς ἕνα μικρὸ μπάρο,
ποὺ δρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ
μικροῦ λιμανιού.

Ἐκαθήσαμε κάτω ἀπὸ μιὰ
σκιάδα καὶ ἀρχίσαμε νά συζη-
τοῦμε σὰν δύο καλοὶ φίλοι.
Εἶχα βγάλει τὸ καπέλλο μου
καὶ ἡ πρωιὴ αὐρά ἀνέμιζε τὰ
μαλλιά μου.

Ξαφνικά, ὁ Ρενέ ἔσκυψε κον-
τά μου καὶ μοὺ ἔπιασε τὸ χέ-
ρι.

—Μαριόν, μοὺ εἶπε, με σο-
δαρὴ φωνή, εἴμαστε δύο καλοὶ
σύντροφοι. Ἀλλὰ πρέπει νά
σᾶς πῶ ὅτι ἡ συμπάθεια ποὺ
νοιώθω γιὰ σᾶς ξεπερνᾷ νά
ὀρια μιᾶς ἀπλῆς φιλίας...

Ἐφαινόταν διστακτικὸς καὶ
ἔδρισκε με κόπο τὰ λόγια του.

Ἐκαμα μιὰ κίνησι, σὰν νά
ἤθελα νά διαμαρτυρηθῶ, ἀλλὰ
δὲν με ἄφησε νά πῶ τίποτε.

—Μὴν πῆτε τίποτε, ἔκαμε,
ἀλλ' ἀκούστε με... Σκέπτομαι
νά παραιτηθῶ σὲ λίγο καὶ νά
ἐγκατασταθῶ στὸ Ἀλγέριον,
γιὰ τὴν ἀσχοληθῶ με τὴ γεωρ-
γία καὶ τὴν κτηνοτροφία. Ἐχω
μάλιστα ὑπ' ὄψιν μου ἀπὸ τό-
ρα τὸ ἀγρόκτημα ποὺ θὰ ἀγο-
ράσω... Ἔρετε, ὅλοι ἐμεῖς ποὺ
εἰμὶν ἐμεῖς πολλὰ χρόνια στὴν
Ἀφρική, δὲν μπορούμε εὐκόλα
νά φύγωμε ἀπὸ ἐκεῖ. Πολλὰ
πράγματα μᾶς συνδέουν με τὴ
χώρα αὐτὴ καὶ αὐτὰ τὰ πρά-
γματα δὲν εἶνε καθόλου εὐκό-
λο νά τὰ ξεχάσῃ κανεὶς. Ἀλ-
λά, δὲν θέλω νά ζήσω μόνος
μου ἐκεῖ. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε

νά βρῶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ νά
τὴν ἀγαπᾶ καὶ νά με ἀγαπᾶ
καὶ ποὺ νά θέλῃ νά με ἀκολου-
θήσῃ ὡς τὴν Ἀφρική. Μὲ κα-
ταλαβαίνει, Μαριόν;

Ἐκατέβασα τὸ κεφάλι, μὴ
θέλοντας νά τὸν ἀφήσω νά ἀν-
τιληφθῇ τὴ χαρὰ ποὺ μοὺ εἶ-
χαν προκαλέσει τὰ λόγια του.

—Μὴ μοὺ ἀπαντήσετε ἀκό-
μη, Μαριόν, ἐξακολούθησε. Αὐ-
τὸ ποὺ σᾶς ζητῶ εἶνε πολὺ
σοβαρό.

Ἐσφίξαμε τὰ χέρια καὶ ἔ-
πειτα ἐγυρίσαμε χωρὶς νά ποῦ
με τίποτε ἄλλο ὡς τὸ χωριό.

—Θὰ σᾶς περιμένω αὐριο
τὸ πρωτὶ στὶς δέκα ἔξω ἀπὸ
τὴν μικρὴ ἐκκλησία, μοὺ εἶπε ὁ
Ρενέ τὴ στιγμῇ ποὺ ἐχωρισθί-
καμε.

★

Ὅταν ἐγύρισα στὸ μικρὸ
σπιτάκι, ὅπου ἐμέναμε, βρήκα
τὴν Ἄννυ καθισμένη στὸν κή-
πο.

—Ποῦ ἦσουν; με ἐρώτησε
μόλις με εἶδε.

Ἐδίστασα γιὰ μιὰ στιγμῇ.

—Εἶχα βγῇ νά κάμω ἕνα
περίπατο στὴν προκυμαία, εἶ-
πα, καὶ συνῆντησα τὸν Ρενέ ντὲ
Ροσεμπερ... ποὺ με συνώδεσε
ὡς ἐδῶ...

—Ἄ! τί σοὺ εἶπε; Γιατί
δὲν τὸν εἶδαμε καθόλου χθές;

—Δὲν ἔβρα... Εἶπαμε διά-
φορα πράγματα... ἀλλὰ τί ἔ-
χεις, Ἄννυ;

Διέκρινα μιὰ μεγάλη ταρα-
χὴ στὴν ἀδελφῇ μου. Ἐρρίχθη-
κε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά μου
καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΝ 20 ΜΑ-
ΙΩΝ

Πρόσεξε, μικρή μου, γιατί αυτό που νοιώθεις για τον νέο αυτόν μπορεί να φέρη όχι κα-
λά αποτελέσματα για σένα.
"Όπως κατάλαβα, σε τραβεί κοντά του ένας πόθος μονάχα και τίποτε άλλο. Άλλοιώς δεν θα μπορούσες να τον αισθάνε-
σαι τόσο κατώτερόν σου.

"Όταν, λοιπόν, ίκανοποιή-
σης το συναίσθημα αυτό του πόθου, θα βρεθής εσύ η μειω-
μένη. Συγκρατήσου και στρέ-
ψε άλλο το πηλ προσοχή σου.
"Εκεί που θα αισθανθής και κάποιαν υπερηφάνεια...

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ Κ. Τ. Χ.

"Εάν είσαι δέβαιη, μικρή μου, ότι σ' αγαπά και όλες αυτές οι ζηλίες δεν όφειλον-
ται σ' έναν άκρατο έγωισμό, που άργότερα θα σου κάνει τη ζωή μαρτυρική, να συνεχίσεις να είσαι η ίδια απέναντί του που ήσουν ως σήμερα. Πιστεύω όμως ότι πρέπει να τον πει-
σης, πως το να εργάζεται μια γυναίκα στο πλευρό του άν-
δρός της και να συνεισφέρει κι' αυτή κάτι, όταν μάλιστα ο σύζυγος δεν είναι πλούσιος, δεν είναι δόλιου ταπεινωτικό. Αντί-
θετα, μάλιστα, έκτός του ότι η γυναίκα αυτή αποφεύγει έ-
τσι το σκληρό φάσμα της φτώ-
χειας, εξυψώνεται και απέναντι του ίδιου της έαυτού και απέναντι κάθε λογικού ανθρώ-
που.

ΧΟΝΟΛΟΥΔΟΥ Α. Β.
Κων)πολιν

Με την στάσι σου, μικρού-
λα μου, θα τον πεισης για την αγάπη σου. Ώστόσο, πρό-
σεξε, γιατί είσαι πολύ μικρή ακόμη και οι γονείς σου μπο-
ρεί να έχουν δικήν.

ΖΩΣΙΑΝ ΝΕΚΡΑΝ

Μά γιατί, μικρή μου, παίρ-
νεις τόσο τραγικά τα πράγ-
ματα; "Η αγάπη για κείνον που την νοιώθει πραγματικά δεν έχει τίποτε το ταπεινωτι-
κό ή το γελοίο, έστω κι' αν δεν βρίσκει ανταπόκρισι. Δεν νομίζω δε καθόλου ότι με το να μάθω εκείνος για σένα, θα-
ναι τόσο φοβερό! "Αν μόν σε καταλάβη, θα συγκινηθώ έστω κι' αν δεν σ' αγαπά; αν δεν σε καταλάβη και γελάση μαζί σου, τόσο το χειρότερο για κείνον. Θα πη πως θα είν' έ-
νας κατώτερος άνθρωπος.

ΒΕΡΘΕΡΟΝ Ν. Γ.

Με την ύπομονή και την έ-
πιμονή, φίλε μου, μπορεί κα-
νείς να καθαρώνη το πάλιν. Μην απέλπίζεσαι λοιπόν και περι-
μενε χωρίς να παύσης να της δείχνης το ενδιαφέρον σου. "Α-
πό την μέχρη σήμερα στάσι-
της, βρίσκω ότι δεν της είσαι αδιάφορος. Μόνο που την δια-
κρίνει κάποια άπειρία και εκεί όφειλεται ο φόβος της. Κι' αυτός όμως θα παυέται με

Αν πάροδο του χρόνου

Γ. Θ. Κ., Κων)πολιν

Μικρούλα μου, δεν καταλα-
βαίνεις λοιπόν ότι τον συγκι-
νείς, σε σκέπτεται... Τί σχέ-
σιν έχει αν δεν σου το λέη;
"Όλη του η συμπεριφορά ά-
πέναντί σου δείχνει ότι έν-
διαφέρεται πολύ για σένα, μά-
τον διακρίνει κάποια δειλία.

ΜΙΚΡΗΝ ΛΙΖΑΝ Τ. Ζ.

Δεν μπόρεσα δυστυχώς να καταλάβω τί ζητάτε, γιατί το γράμμα σας είναι πολύ δυσ-
ανάγνωστο. "Αμφιβάλλω ακόμη αν και το ψευδώνυμό σας είναι σωστό. Θα περιμένα ευχαρί-
στως να μου γράψετε άλλο γράμμα.

ΕΝΑΝ ΠΟΥ ΕΛΠΙΖΕΙ

Μην απογοητεύεσαι, αγαπη-
τέ μου, αν ίσαμε σήμερα δεν έβρης την ιδανική γυναίκα, που έχεις πλάσει με τη φαν-
τασία σου. Δεν μπορεί παρά μια μέρα να την βρης. "Άλλως τε από κείνα που μου γρά-
φεις, καταλαβαίνω πως είσαι ένας νέος μ' ευγενική ψυχή κι' επομένως είναι φυσικόν να συγκινηθείς μια μέρα μιάν ύ-
παρξι, αντίξιά σου.

ΡΕΑ Ρ.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ
5.000 ΧΡΟΝΩΝ

(Συνέχεια από τη σελ. 23)
της προσφέρει μια κούπα, που έγγεμισε ο μεγάλος άρχιερέας, που στέκεται άπαθής πλάι του.

—Βαλκίς, λέει με υπόκωφη φωνή, πιές αυτό το θείο πο-
τό! Καλώς ήλθες κάτω από τους ίερούς αυτούς θόλους, που τιμής με την παρουσία σου!
"Ενα κρυφό προαίσθημα κά-

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ που δεν έννoεί να ήσυχάση

...Μ' αυτή τη φράσι χαρακτηρίζουν το 'Ινστιτούτο της Μπε ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ' επαφή μ' αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, το 'Ινστιτούτο της Μπε ΚΕΤΤΥ... δεν έννoεί να ήσυχάση, ούτε να ήτανισαυθή στις επιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του εξω-
τερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του. Και τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες εκπλήξεις. Νέα προϊόντα του 1940. Νέες λασιόν, νέες κρέμες, νέες μσ-
σκες. "Όλα σε νέες διαταμινοχες συνθέσεις, που αποτελούν την τελευταία λέξη της επιστήμης. Και μην ξεχνάτε ότι όσο πιο γρήγορα έπιληφθήτε του δερματός σας, τόσο μεγαλύτερο κέρ-
δος έχετε. Προτιμότερο να προλαβάνη κανείς παρὰ να θεσα-
πύη. "Επισκεφθήτε εγκαίρως το «'Ινστιτούτο Καλλονης Μπε ΚΕΤΤΥ». "Ερμού 42 Τηλ. 22.088.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΤΟΙΜΑ

ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜ-
ΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΛΑ
ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ

ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ
ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙ-
ΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΑΠ'
ΟΤΙ ΘΑ ΤΩΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

νει τότε την πριγκήπισσα να άνατριχιάση. "Η άπαθεια του μεγάλου άρχιερέως την βάζει σε ύποψιες και την ανησυχεί. "Ο άδελφός του Ρανταμές ή-
ταν ειλκρινής, κάνοντας της αυτή την εύχη:

"Άλλα, χωρίς να διστάση, παίρνει την κούπα στα χέρια της και την φέρνει στα χείλη της.

Μιά κραυγή άκούγεται τότε προτού να άδειάση όλόκληρο το ποτήρι. "Η κραυγή αυτή προέρχεται από τον Ρανταμές, που έμφανίζεται ξαφνικά, χω-
ρίς να ξέρη κανείς από πού έβγήκε. Καταφρονώντας κάθε έθιμοτυπία τρέχει κοντά στη Βαλκίδα, που έχει άρχισει να κλονίζεται:

—Πολυαγαπημένη μου, λέει, μη φοβάσαι... είμαι μαζί σου. Καί, για να αποδείξη την αγάπη του, άδειάζει το ποτήρι στο στόμα του.

Οί παριστάμενοι παραμέ-
νουν άφανοί από τον τρόπο τους. Άγνοούν τα έγκληματι-
κά σχέδια του Φαραώ και δεν τολμούν να πούν τίποτε ή να κάμουν καμμία κίνησι.

Οί δύο έρασται, άγκαλια-
σμένοι σφιχτά, έχουν άρχισει να χάνουν το χρώμα τους: —Ρανταμές, μη με άφί-
νης... ψιθυρίζει ακόμη ή Βαλ-
κίς, ενώ ο Φαραώ καγχάζει έ-
πάνω στο θρόνο του, ο θάνα-
τος με άγκαλιάζει. Δεν τον καταριέμαι, άφού μάς ένώνει για πάντα. Θα έμισούσα τη ζωή άφού έπρόκειτο να μάς χωρίση. Φίλησε τα χείλη μου, για τελευταία φορά, όπως το έκαμες μέσα στην άπεραντοσύ-
νη της ερήμου...

"Ο Ρανταμές έκτελει την έ-
πιθύμια της και ή Βαλκίς κλείνει τα μάτια. "Ο νέος προσπα-
θει να την συγκρατήση, αλλά τα γόνατά του λυγίζουν και τα σώματα τών άτυχων έραστών κυλούν κάτω απ' αυτή τη σκά-
λα, που έπρόκειτο να οδηγή-

ση τη Βαλκίδα προς τη δόξα και πέφτουν βαρείά έπάνω στις ψυχρές πλάκες, αναποδό-
γυρίζοντας δύο ή τρία μεγάλα βάζα, που σπάζουν κανοντας έναν διαβολικό θόρυβο.

Μόλις ο Φαραώ, που είχε προπαρασκευάσει αυτή την έκ-
δίκησι, αντίκρυσε τα σώματα τών δύο έραστών κοκκαλιασμέ-
να από το θάνατο, μετεμελήθη για την πράξι του και θέλησε να την επανορθώση. "Εκάλεσε λοιπόν τον άρχιερά και τον διέταξε:

—Θέλω, είπε, να μπόρέσουν να συνεχίσουν την αγάπη τους εν ειρήνη. Διατάσσω λοιπόν να άνευρεθί γι' αυτούς ο ώ-
ραιότερος τάφος του κράτους μου και τα σώματά τους να τοποθετηθούν μέσα σε σαρκο-
φάγους από καθαρό χρυσάφι. Οί ψυχές τους ένώθηκαν. Κα-
νείς δεν πρέπει να τις χωρί-
ση... "Η κατάρα της "Ισιδος άς άπλωθη έπάνω σ' όλους έ-
κείνους, που θα θελήσουν να παραδίσουν τη γαλήνη του τάφου τους...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΜΠΑΡΖ

ΑΥΤΗ Η ΕΚΠΑΗΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Φωτογραφία
της Δ/δος
Μπαρμάλ

Αυτό σας φαίνεται εκπή-
κτικό, άπια για να πει-
σθήτε ότι είναι αλήθεια
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Μόλις σε μια εβδομάδα μέ-
σα... Χιλιάδες γυναίκες, γοη-
τευμένες από το αποτέλεσμα, άπληγάγαν από τις ρυτίδες των, και έγιναν κατά πολλά χρόνια νεότερες.

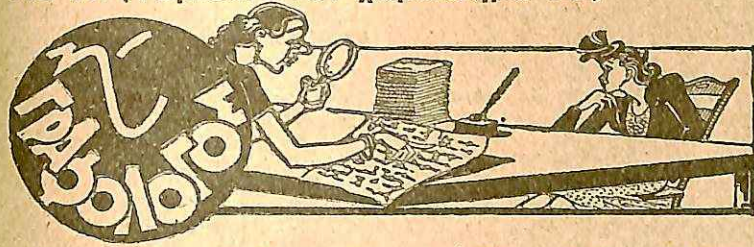
"Αποδώσατε στο δέρμα το ειδικόν του και πολύτιμον στοι-
χείον του, το Βιοσέλ και ή έ-
πιδερμής γίνεται ταχύτατα φρέ-
σκη κα' νεανική.

Το Βιοσέλ είναι ή εκπληκτική άνακάλυψις του "Ιατρού - Κα-
θηγητού Στέσκαλ, του Πανεπι-
στημίου της Βιέννης.

"Η κρέμα Τοκαλόν, χρώμα ρόδινο περιέχει τώρα από το στοιχείον αυτό. "Εφαρμοζόμε-
νη κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, τρέφει και θαναενώνει το δέρ-
μα κατά την διάρκειαν του ύ-
πνου.

Κατά την ημέρα χρησιμο-
ποιήτε την κρέμα Τοκαλόν χρώ-
ματος λευκού. Διαλύει τα-
μαύρα στίγματα, σφίγγει τούς διεσταλμένους πόρους μέσα σε μερικές ημέρες, κάνει άσπρο, άπαλό και δελουδένιο το πιο θαμπό, το πιο σκοτεινό και το πιο τραχύ δέρμα.

Γιά να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

Αί έπιστολαι που θα άπευδύνωνται «Προς την Γραφολόγην» του «Θησαυρού» (Σανταρόζα 5 "Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα έρωτήματα. "Εάν ή συμβουλή ζητήται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα, πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα άπόκομμα έπιστολής ή σημειωμάτός του.

Προσέξτε όμως: "Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον των χαρακτήρων, γιατί αυτό θα σας θλάψη χωρίς να σας όφελήσει σε τίποτα. Το σημείον αυτό είναι κεραλαίνωδες.

"Απαραιτήτως έπίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας το ψευδώνυμο, στο όποιον θέλετε να σας άπαντησωμε.

"Εκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα δι' έκάστην άπάντησιν.

Π ρ α σ ι ν η ν Β ι λ λ α ν.—
Χαρακτήρ δυνάτορος, μεμψιμοι-
ρος και έλθροστρος. "Υγεια έπιασμένη. Πρέπει να προσέχετε πολύ. Διά-
θεσις δνειροπόλος και ρωμαντική. Δημιουργείτε πολλές απογοητεύ-
σεις εις τόν έαυτόν σας. Περι-
παισιν γάμον δεν έλάττωτε, το παρόν. Μίαν έρωτικήν περιπέτειαν μόνον, με άδύνατον το τέλος.

Μ ο ν α χ ο κ ό ρ η ν.—
Χα-
ρακτήρ πολύ έλθροστρος και άρκε-
τά έλαϊος. "Εμμενος ιδέα και με-
γάλο πείσμα. Φέρεσθε με τυραννι-
κότητα απέναντι του περιβάλλον-
τός σας. Πρέπει να άφήσετε πε-
ρισσότεραν έλευθερίαν εις την σκέ-
ψιν σας. Βλέπω σε σας μιάν με-
γάλην έρωτικήν περιπέτειαν, που θα δημιουργήση άρκετάς άνωμα-
λίας εις την ζωήν σας. Γάμος πολ-
λού καλός, θραδύνει όμως ακόμη άρκετά. "Αμφιβολός ή άπόκτησις τέκνων. Οικονομική κατάσταση άσταθής και, κατά περιόδους, άρ-
κετά στενόχωρος.

Ρ ι ρ ή ν.—
Χαρακτήρ έλαϊος, κακότροπος και μεμψιμοιρος. Δεν άφήνεται την φυσικήν τρυφερότητα, ή όποια υπάρχει μέσα σας, να έκ-
δηλωθί. "Επιπολαία και, όλγων άπερίσκεπτος. "Εναλλαγαί καρό-
πτος και θιασίστητος. Ζηλότροπος και έκδικητική διάθεσις. Πολύ αι-
ρωτική περιπέτεια. "Ο γάμος θραδύνει πολύ άκαμψι. Να προσέ-
χετε την ύγειαν σας.

Σ ο ύ ς η ν.—
Τρυφερά και δνειροπόλος διάθεσις. Πολύ άστολ-
μος. Στερεόθε άυτοπεποίθησος και φιλαρκεσίας. "Ενθουσιασθε πολύ εύκολα, αλλά, κι' ένθουσια-
σμοί σας αυτοί δεν έχουν συνή-
θος καμμίαν συνέχειαν. Θα δοκι-
μάσετε ένα φλογερόν έρωτικόν άσ-
θημα. "Ο γάμος σας θα άποσ-
κρούσθ εις πολλές δυσχερείας και θα πραγματοποιήθι κατόπιν πολλών άνασφάλων. "Η μετέπειτα ζωή σας θα είναι άρκετά εύτυχή.

Κ ο π έ ρ ν ι κ ο ν.—
Πολύ πνευματικά χαρισματά. Εύκολος και ταχεία αντίληψις και ίκανός της άφοροδύσεως. "Εχετε όμως μιάν μανίαν προς την έπίδειξιν και μιάν τάσιν προς την ότσην και την αλαζονείαν. "Ενα άλλο σας ελάττωμα είναι ότι στερεόθε επαρκούς πρωτοβουλίας. Πολύ δύ-
σκολα μπορείτε να έγνητε από ένα άρωπυμένον κύκλον σκέψεων ή να άναπτύξετε μιάν άρκετήν έξω σφ-
φός προδύογγραμμένον όριαν. "Η σταδιοδρομία σας θα είναι κα-
λή, θα έχετε μάστιχα μερικά όλ-
ματά εις την ζωήν σας. Κοινωνι-
κός θα καταλάβετε άξέλασμον θέ-
σιν. "Η αίσθηματική πλευρά της ζωής δεν θα σας άπασχολήση πο-
λύ. "Αλλωστε, πολλών λόγων ίκανο-
ποιήσεις πρέπει να περιμένετε απ' αυτήν. Σε σας ή λογική ύπερ-
σχύει του αισθήματος. Γάμος έπω-
φελής.

Μ α θ η μ α τ ι κ ό ν.—
Είσατε τύπος άρκετά ίσορροπημένος με δαιμόνιον δεισιδαιμονικήν και ελ-
κτικήν. Το κακόν όμως είναι ότι έλ-
σθε άρκετά νωθρός και δεν μπο-
ρείτε να άναπτύξετε μιάν σταθε-
ράν και μόνιμον ενέργειαν. Συνή-
θος δεν φέρετε εις πέρας εκείνα τα όποια άρχίζετε να έκτελέτε. Θα έννοηθήτε όμως πολύ από την τύχην και ιδιαιτερώς ως προς το

Ν ι ν α ν Ν.—
Προκειμέ-
νου δια τόν φίλον σας, θα έπρε-
πε να μου στείλετε ένα άπόκομμα έπιστολής του, δια να σας άπαν-
τήσω καλύτερα. Είσατε χαρακτήρ πολύ τρυφερός, αλλά, έστω λο-
γικός και ίσορροπημένος. Αί έκ-
δηλώσεις σας είναι συγκρατημέ-
ναι και ένα αίσθημα τάξεως και εμ-

οικονομικών και κοινωνικών έπιτε-
δων. Καλή έπιστημονική αταδιο-
δρομία, αλλά, όχι συνεχής. "Η ύ-
γεια σας θα είναι καλή, έφ' όσον την προσέχετε. Δεν είσθε πολύ δυ-
νατός οργανισμός. Βλέπω μερικάς αισθηματικές έπιτυχίας. Γάμος θραδύτερος.

Σ π α ρ τ ι α κ ο π ο ύ λ α ν.—
Είσατε πολύ λογική και ίσως πε-
ρισσότερον από ό,τι χρειάζεται σε μιάν γυναίκα. Αίσθηματικότης με-
τρια. "Άλλ' αντίθετος, πολλά πνευματικά και μάχηκα χαρίσμα-
τα. Ευγενικά διαθέσεις. "Αρκετά φιλόδοξος. Θα έπιτύχετε πολύ εις την ζωήν. "Αποφύγετε τας έρωτι-
κας περιπέτειας, θα έχετε άργό-
τερα μιαν λαμπράν άποκατάστα-
σιν. Οικονομική κατάσταση καλή.

"Α γ α π η μ ε ν η μ ο υ.—
"Α γ κ ο ρ ο ύ λ α.—
Καταλαβαί-
νω άπολύτως τη θέσι σας, αλλά δυστυχώς δεν μπορείτε να γίνη διαφορετικά απ' ό,τι έγνητε. Οί έραστές που διαρκούν δεν είναι έ-
κείνοι που έμφανίζουν το μεγαλύ-
τερο πάθος. Εις την περιπτωσί-
ν σας, ο φίλος σας δεν αίσθάνεται την αυτήν θερμην, που θηάνατο πρωτίτερα για σας. "Υπάρχουν ό-
μως πολλοί πιθανότητες το αισθη-
μά του να άναζωγωνηθί, πού ή ρεμο ίσως, αλλά περισσότερο στα-
θερό. Περιπτωσιν γάμον δεν έλά-
τω δυστυχώς. Είναι προτιμότερο να άφήσετε τόν καιρόν να κυλήσθ. Αυτός θα σας δείξη τί πρέπει να κάμετε.

Κ ά π ο ι ο ν.—
"Η περιπτώ-
σις σας με συγκινεί. Με συγκινεί ακόμη το γεγονός ότι σας έλπω-
προικισμένον με πολλά προσόντα, τα όποια δεν καθαρώνονται να χρησιμοποιήσετε όπως έπρεπε. "Η άνεξαρτησία, ή όποια υπάρχει εις τόν χαρακτήρα σας, σας έλλάττω. Δεν έρρηκτε τόν δρόμον σας, γι-
ατί δεν μπόρεσατε να άντιληφθήτε την πραγματικότητα, όπως είναι. "Αντιλαμβάνομαι ότι πολλά πράγ-
ματα που κάνουν άλλοι για να έ-
πιτύχουν εις σας άπιδάσκον. Δυστυ-
χώς, αυτά είναι τα μόνια μέσα για να φθάση κανείς εις την έπιτυχίαν. "Ακούστε με: Διαλέξτε κατ' ή-
βλησιν και άποφασιστικότητα και άφοσιωθήτε σ' αυτό με όλην σας την δύναμιν, έστω και αν α'ι πε-
ριστάσεις σας έρχονται αντίρρο-
α. "Ενας νέος με τα δικά σας προσόντα δεν άναζητεί τόν δρόμον του. Τόν δημιουργεί άπομυθήτε και άπομυθήτε. "Εχετε την δύνα-
μιν να το κάμετε. Εμπρός λοιπόν!

Λ ε ο κ ή ν.—
Σας άπήτησα, όπως και εις την «'Αγνήν». "Όπως άντιλαμβάνεσθε, τα γράμματα που λαμβάνω είναι πολλά και δι-
αυτό έπέρχεται καθυστέρησις δύο ή τριών εβδομάδων εις τας άπαν-
τήσεις.

Ν ι ν α ν Ν.—
Προκειμέ-
νου δια τόν φίλον σας, θα έπρε-
πε να μου στείλετε ένα άπόκομμα έπιστολής του, δια να σας άπαν-
τήσω καλύτερα. Είσατε χαρακτήρ πολύ τρυφερός, αλλά, έστω λο-
γικός και ίσορροπημένος. Αί έκ-
δηλώσεις σας είναι συγκρατημέ-
ναι και ένα αίσθημα τάξεως και εμ-

πρέπει σας όδηγεί εις δια. Φυ-
σικόν αισθημα φιλοκαλία. Προ-
σμητική χάρις και γοητεία. Θα
συνάψετε καλόν γάμον, όχι όμως
αίσιος και θα καταλάβετε καλήν
κοινωνικήν θέσιν ή ζωή σας ό-
μως δεν θα είναι άπολύτως άρμο-
νική. Οικονομική άνεσις.

Α. Κ. Α., Λ ο π ο δ ο τ η ν
Φ α ν τ α σ μ α.—
Δεν έχω έκκρε-
μή έπιστολήν με αυτό το ψευδών-
υμον. Πρέπει συνεπώς να σας έ-
χω άπαντήσει. Πώς όμως θέλετε να σας πληροφορήσω, άφού και
σεις δεν θυμάσθε αν αυτό ήτο το
ψευδώνυμό σας ή άλλο; Να το
μενεύσω; "Η μικρή μου ίκανότης
δεν φθάνει έως εκεί. Μου γράφε-
τε ακόμη ότι μπορεί να το έρω,
διότι έξάλατε γραμματόσημα 10
δραχ, και όχι 5. "Αλλά άναγκά-
ζομαι να το έπαναλάβω και σε
σας ότι τα γραμματόσημα αυτά
δεν έρχονται εις τα χέρια μου.
Δεν άποστέλουν άμειβήν μου. Πε-
ριέρχονται εις το περιοδικόν ως
δικαιώμα κρίσεως και δια την κά-
λυψιν ενός μέρους τών έξόδων
που απαιτεί ή στοιχειοθεσία τών
άπαντήσεων. Εμνημόνευτε λοιπόν κα-
λύτερα και έναγράψατέ μου, χω-
ρίς νέον γραμματόσημον.

Σ ό ν ι ά ν Ν. Π.—
"Ο γά-
μος σας θα είναι κατόπιν συνεικο-
νίου, δεν τών έλπω όμως πολύ
σύντομον. Πολλά έμπόδια και δυσ-
κολία. "Η ύγεια σας δεν είναι ά-
πρόσμενη, αλλά, ούτε σας
άπειλεί με σοβαρούς κινδύνους. Οικονομική κατάσταση άρκετά
στενόχωρος. Θα καλύτερευθί με
μεγάλην θραδύτητα. Μην άπέλ-
ψετε και συνεχίστε με θάρρος τόν
δρόμον σας. Το πρόσωπον δια το
όποιον μου γράφετε είναι χαρακτήρ
δυστροπος και έλαϊος. Πολύ άνη-
σχος φύσις και έξαιρετικά συμ-
φερολόγος. Αισθήματα πολύ
χλιαρά.

Κ ά τ ι α ν.—
Μην
διασέβετε να γνωρίσετε την ζωήν.
"Όλα θα γίνουν, όταν έλθη ο κα-
τάλληλος καιρός. "Η ζωή σας εις
τα πρώτα σας έθιμα θα είναι άρ-
κετά άνήσυχος, θα σας δώση μά-
λιστα μερικάς άφορμίας πικρίαν
και στενωχωρίων. Κατά το διά-
στημα αυτό, πρέπει να προσέχετε
τας έρωτικές περιπέτειας, διότι
υπάρχει κίνδυνος να παραπλανηθί-
τε. Θραδύτερον, θα συνάψετε κα-
λόν γάμον, κατόπιν αίσθηματος,
που θα σας κάνει πολύ εύτυχή.
Μεταβολή στη θέσι σας δεν έλπω
προς το παρόν. Εις το μέλλον θα
έχετε μεγαλύτεραν οικονομικήν άν-
ευσιν.

Μ π ρ ο ο κ λ α ε.—
Να μου
στείλατε ένα άπόκομμα έπιστολής
του φίλου σας, δια να κρίνω. Πε-
ρίπτωσης γάμου, προς το παρόν
δεν υπάρχει. Πιθανόν άργότερα.
Θα εργάζεσθε συντόμως, αλλά, όχι
κατά τρόπον πολύ σταθερόν. Βρά-
δυτερον, θα προσηλυθίτε εις με-
γάλην ύπηρεσίαν ή έπιτησίαν.
"Η ζωή σας το μέλλον θα σας πα-
ραστή πολλές ίκανοποιήσεις, ίσα
από της άπόψεως της άποκα-
τάστασως, που θα είναι πολύ κα-
λή. Προσέχετε την ύγειαν σας.
Σας άπειλεί μια σοβαρά ασθε-
νεια.

Ν ο 16. Σ. Ο. Σ.—
Θα έπαύ-
χετε εις τας έξέτασεις σας. Χρει-
άζεται όμως να έπίδειξετε μεγα-
λύτεραν έπιμονήν και σταθερότη-
τα εις τας προσπάθειάς σας. Φλέ-
γεσθε από άράτια έπιθυμία, αλ-
λά είσατε πολύ όκνηρος. Θα έχετε
καλήν σταδιοδρομίαν και θα συ-
ναντησετε σημαντικές ύποσηρο-
σεις, που θα σας βοηθήσουν πολύ
εις τόν δρόμον σας. Καλή οικονο-
μική κατάσταση, αλλά, όχι μεγάλα
πλούτη. Γάμος κατόπιν αίσθημα-
τος. Πολύ άργότερα. Προς το πα-
ρόν, αυτή ή σκέψις δεν πρέπει να
σας άπασχολή.

Κ λ ε ο π ά τ ρ α ν.—
"Αργο-
στόλιον.—
Κατά από την ήρεμian
της εμφάνισώς σας, μαντεύω μι-
αν έξαιρετικήν διαπόνητα και δυσ-
τροπία. Πολύ ζηλότροπος και δύ-
λιον έκδικητική. "Εγνοστικά τά-
σεις. Μικρολογείτε δι' όλα και
α'ι σας έμποδίζει να άπολαύσε-
τε την ζωήν. Γάμος κατόπιν συν-
οικεσίαν. Θα καλύτερευθί κατά
τόν δρόμον ή ζωήν σας, διό-
τι θα σας παραστή την άνεσιν και
την οικονομικήν άνεξαρτησίαν. Θα
συναντήσετε όμως πολλά έμπόδια,
μέχρι της πραγματοποιήσεώς του.

Κ λ ε ο π ά τ ρ α ν.—
"Αργο-
στόλιον.—
Κατά από την ήρεμian
της εμφάνισώς σας, μαντεύω μι-
αν έξαιρετικήν διαπόνητα και δυσ-
τροπία. Πολύ ζηλότροπος και δύ-
λιον έκδικητική. "Εγνοστικά τά-
σεις. Μικρολογείτε δι' όλα και
α'ι σας έμποδίζει να άπολαύσε-
τε την ζωήν. Γάμος κατόπιν συν-
οικεσίαν. Θα καλύτερευθί κατά
τόν δρόμον ή ζωήν σας, διό-
τι θα σας παραστή την άνεσιν και
την οικονομικήν άνεξαρτησίαν. Θα
συναντήσετε όμως πολλά έμπόδια,
μέχρι της πραγματοποιήσεώς του.

"Αμφιβολός ή άπόκτησις οικογε-
νίας.

Τ ζ ό α ν.—
"Αργοστόλιον.—
Πολύ άνησχος χαρακτήρ και έ-
ξαιρετικά στενόχωρος. "Επιπολαί-
ος εις τας σκέψεις και τας άποφά-
σεις σας. Συνήθως άρχίζετε κα-
τά, αλλά δεν το φέρετε εις πέρας.
Γάμος κατόπιν αίσθηματος. Σχε-
τικός σύντομος. Θα άποκτήσετε
καλήν κοινωνικήν θέσιν και οικο-
νομικήν άνεσιν. Θα μετακινήθητε
πιθανόντα από το μέρος, όπου
ζήτε σήμερα.

Μ ι κ ρ ή ν α ν ο π ό μ ο.
ν η ν Β. Β. Α.—
"Οχι, αγαπητό
μου παιδί, δεν υπάρχει ακόμη ά-
γάπη μέσα στην καρδιά σας. "Η
μικρή αυτή περιπέτεια και ή έξο-
μολόγησις που σας έγινε σας συ-
νέκριναν. Αυτό είναι όλο. Να μην
δώσετε συνέχειαν εις αυτήν την ί-
στορίαν, χωρίς όμως να παύσετε
και να έλέσετε τόν φίλον σας. Εί-
σθε πολύ μικρή ακόμη δια να κρί-
νετε δια την άνόγητα τών προθέ-
σεών σας. "Αφήστε τόν καιρόν να
περάσθ και πέστε εις τόν φίλον
σας ότι τόν συμπαθήτε, αλλά, ότι
δεν είναι δυνατόν να τού πητε τί-
ποτε άλλο επί του παρόντος. Αύ-
τός, εάν θελή, άς άποσπάθ εις τούς
γονείς σας. Δεν θα έπρεπε όμως,
με κανένα τρόπον, να παρασυρθη-
τε εις μιάν έρωτικήν περιπέτειαν.

Σ π α σ μ ε ν ο κ ο λ ω ν α ρ ι.—
Είσατε πολύ ιδιότροπος και
νευρικός χαρακτήρ. Τα αισθηματά
σας είναι βίασια και διακρινώ σε
σας μιάν διαθέσιν ζηλότροπον και
μνηστικόν. Στενωχωρίσθε και
υποφέρετε χωρίς λόγον. "Ο γάμος
σας θραδύνει άρκετά. Πρέπει να
έγνητε από την σημειωμένην δυσέ-
ριστον άπομυθισαίνετε εις την όπείαν
ζήτε. "Η ύγεια σας δεν είναι πολύ
σταθερά. Πρέπει να προσέχετε πολ-
ύ. Πολλά οικονομικά στενωχω-
ρία. Δεν έλπω πολύ σύντομον
μεταβολήν εις την κατάστασιν σας,
Δεν πρέπει να άπέλψισθε.

Β ε ν ε τ σ ι ά ν α.—
Καλός
χαρακτήρ, με άνέναντες διαθέ-
σεις και αισθηματά. Μεγάλη ψυ-
χική τρυφερότης. Αίσθημα μέτρον
και εύπρεπείας. Τάσεις καλλιτεχνι-
και, αλλά πολύ άόριστοι, χωρίς
τίποτε το συγκεκριμένον. "Ημπο-
ρείτε να ύπολογίζετε εις μιάν
πραγματικήν έννοιαν της τύχης.
Θα δοκιμάσετε όριμότητα άπογο-
ητεύσεως εις τας αισθηματικές σας
υποθέσεις, αλλά θα είναι προς το
καλόν σας. Θραδύτερον θα συνά-

Ογκυρός

